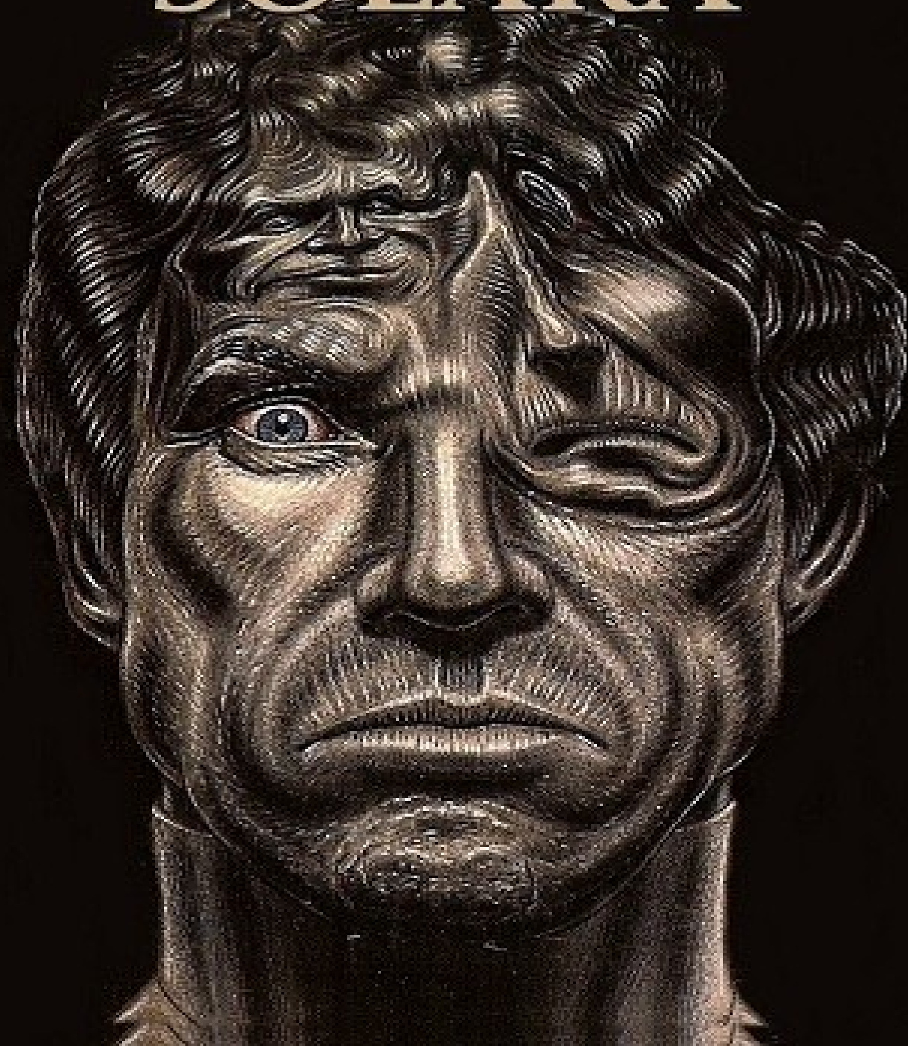
Philip K. Dick

LOTERIE SOLARĂ

Philip K. Dick

LOTERIE SOLARĂ

- *Solar Lottery* –
1955

CUPRINS

CAPITOLUL 1

Se arătaseră semne. La începutul lui mai 2203, maşinile de ştiri fuseseră smulse din toropeală de zborul unui stol de ciori albe pe deasupra Suediei. O serie de incendii inexplicabile distruseseră jumătate din Colina Oiseau-Lyre, un pivot industrial de căpetenie al sistemului. Pietricele rotunde bombardaseră instalaţiile lagărelor de muncă de pe Marte. În Batavia, Directoratul Federaţiei celor nouă planete, văzuse lumina zilei un viţel de Jersey, bicefal: semn de netăgăduit că se apropiau evenimente de o însemnătate încă de nepătruns.

Fiecare interpreta aceste semne după formula sa proprie; să speculezi cam în ce direcţie se îndreptau forţele aleatorii ale naturii era un mod predilect de a-ţi petrece timpul. Fiecare presupunea, consulta şi argumenta în legătură cu Sticla – instrumentul instituţionalizat al şansei. La prezicătorii Directoratului, consultaţiile fuseseră rezervate cu săptămâni întregi înainte.

Însă ceea ce pentru unii erau doar semne, alţii le simţeau pe pielea lor. Prima reacţie a Colinei Oiseau-Lyre la catastrofa sa limitată a fost să creeze o catastrofă totală pentru cincizeci la sută din angajaţii săi calificaţi. Jurăminte de credinţă au fost anulate şi o mulţime de tehnicieni specializaţi în cercetare au fost aruncaţi pe drumuri. Lăsaţi în voia soartei, ei deveniră un simptom în plus al iminentului moment-de-importanţă pentru sistem. Cea mai mare parte a tehnicienilor puşi pe liber se înnămoliră, se duseră la fund şi se pierdură în masele neclasificate. Nu toţi, însă.

Ted Benteley îşi smulse avizul de concediere de pe panou de îndată ce dădu cu ochii de el. Traversând holul către biroul lui, îl rupse liniştit în bucăţele pe care le aruncă în fanta malaxorului pentru gunoaie. Reacţia lui la concediere fu intensă, copleşitoare şi imediată. Într-un anume fel diferea de reacţia celor din jur: se bucura să-şi vadă jurământul anulat. Timp de treisprezece ani încercase orice stratagemă legală şi posibilă pentru a-şi anula jurământul de credinţă faţă de Oiseau-Lyre.

Ajuns în biroul lui, ferecă uşa, deconectă ecranul Inter-Plan Vizual al Industriilor şi începu să-şi deruleze rapid şirul gândurilor. Nu-i trebui decât o oră ca să elaboreze planul de acţiune, un plan reconfortant de simplu.

La amiază, departamentul lichidării îi înapoie cartela-putere, lucru obligatoriu atunci când un jurământ era desfăcut de sus. Era un sentiment ciudat să-ţi vezi din nou cartela după atâţia ani. Un moment rămase locului, ţinând-o stângaci înainte de a o pune cu grijă în portofel.

Ea reprezenta şansa lui, printre cele şase miliarde, la marea loterie, posibilitatea lui fragilă de a fi smuls de către mişcarea aleatorie a Sticlei şi strămutat la poziţia clasei Numărul Unu. Din punct de vedere politic, se întorsese cu treizeci şi trei de ani în urmă; cartela-puterii îi fusese codificată la momentul naşterii.

La 2:30 îşi lichidase şi ultimele legături de credinţă din Oiseau-Lyre; erau de mică importanţă şi se refereau mai mult la anumite relaţii personale. La 4:00 îşi adunase bunurile, le lichidase şi pe acestea de urgenţă (pierzând un procent însemnat) şi-şi cumpărase un bilet la clasa întâi pentru transportul public. Încă înainte de căderea nopţii, părăsea Europa, îndreptându-se direct către Imperiul Indonezian şi Capitoliul său.

În Batavia închirie o cameră ieftină la o pensiune şi-şi despachetă valiza. Restul bunurilor sale rămăseseră în Franţa; dacă reuşea, le putea lua mai târziu, iar dacă nu, oricum nu mai avea importanţă. În mod curios, fereastra camerei dădea spre clădirea principală a Directoratului.

Roiuri de oameni ca nişte muşte tropicale nesăţioase se înşiruiau spre şi dinspre nenumărate guri de acces. Toate drumurile şi culoarele spaţiale duceau la Batavia.

Fondurile lui nu erau prea mari; putea zăbovi un timp, dar apoi era obligat să acţioneze.

De la Biblioteca de Informare Publică luă vrafuri de benzi şi un scanner simplu. Zi după zi, îşi adună un arsenal de informaţii legate de biochimie, subiectul cu care îşi câştigase iniţial clasificarea. În timp ce explora şi înmagazina informaţie, avea în minte un singur gând sumbru: cererile pentru prestarea jurământului poziţional de credinţă către Maestrul Jocului erau procesate o singură dată; dacă dădeai greş la prima încercare, nu mai aveai dreptul la alta.

Această primă încercare urma să fie decisivă. Se eliberase de sub sistemul Colinelor şi nu avea de gând să se mai întoarcă.

În următoarele cinci zile fumă ţigară după ţigară, îşi măsură camera în lung şi-n lat de un număr infinit de ori şi, în sfârşit, deschise paginile galbene ale cărţii de telefon, în căutarea agenţiilor locale care trimiteau fete-de-pat. Agenţia lui preferată

avea un birou chiar în apropiere; dădu un telefon plin de speranţă şi în mai puţin de o oră cea mai mare parte a problemelor lui psihologice fuseseră date uitării.

Pendulând între blonda zveltă trimisă de agenţie şi barul pretenţios din josul străzii, care servea cocktailuri, reuşi să mai reziste încă douăzeci şi patru de ore. Mai mult de atâta însă, nu putu trage de timp. Venise momentul să acţioneze. Acum sau niciodată.

Când se sculă din pat în dimineaţa aceea, un fior rece îi trecu prin oase. Principiul de angajare al lui Verrick, Maestrul Jocului, era integrat în cel de bază al Minimax-ului: în aparenţă, jurămintele poziţionale erau respinse aleatoriu. În şase zile, Benteley nu reuşise să desluşească vreun tipar. Era imposibil să deduci care anume factor – admiţând c-ar fi existat vreunul – determina acceptarea cererii. Asudă, făcu repede un duş – şi sudoarea îl năpădi din nou. În ciuda zilelor de învăţat pe brânci, nu reţinuse nimic. Urma să se prezinte orbeşte. Se bărbieri, se îmbrăcă, îi plăti Loriei cât i se cuvenea şi o trimise înapoi la agenţie.

Singurătatea şi neliniştea îl izbiră din plin. Înapoie cheia de la cameră, încuie valiza într-un seif şi, pentru o mai mare siguranţă, îşi cumpără un al doilea talisman care să-i poarte noroc. Într-o toaletă publică îşi încheie nasturii cămăşii peste talisman şi zvârli o fisă într-un distribuitor de Phenolbarb. Sedativul îl mai calmă puţin; ieşi din nou la aer şi făcu semn unui taxi robot.

— Clădirea principală a Directoratului, îi spuse şoferului. Şi nu-i nevoie să te grăbeşti.

— S-a-nţeles, domnule sau doamnă, răspunse robotul MacMillan, adăugând: La dorinţa dumneavoastră. Tinichelele MacMillan nu erau în stare de diferenţieri subtile.

Aerul cald de primăvară năvăli în taxiul care săgeta pe deasupra acoperişurilor. Pe Benteley însă, nu-l interesa aşa ceva; ochii lui erau fixaţi pe silueta crescătoare a clădirilor din faţa lor. Noaptea trecută, hârtiile lui intraseră pe rol. Aşteptase exact atât cât trebuia; acum urma să apară pe biroul primului verificator din lanţul fără sfârşit al funcţionarilor Directoratului.

— Am ajuns, domnule sau doamnă. Taxiul robot reveni la sol şi puse, cu chiu cu vai, o frână. Benteley plăti şi coborî.

Oamenii roiau în toate direcţiile. Aerul era parcă electrificat, vibrând şi zumzăind continuu. Încordarea ultimelor săptămâni sublimase în febră. Şarlatanii străzii vindeau „metode”, teorii,

cu preţ redus, dar imbatabile, garantate să prezică zvâcnirile Sticlei şi să dea peste cap întregul joc Minimax. Nefericiţii rămâneau nebăgaţi în seamă de gloata într-o busculadă continuă; oricine ar fi avut un sistem de previziune valabil nu l-ar fi vândut, ci l-ar fi folosit el însuşi.

Pe o arteră principală, numai pentru pietoni, Benteley se opri un moment să-şi aprindă o ţigară. Degetele nu-i tremurau; nu chiar. Îşi împinse servieta mai adânc sub braţ şi-şi înfipse mâinile în buzunare, continuând fără grabă drumul către sala unde începea procesarea candidaţilor. Arcul verificator, greu, alunecă în jurul lui, apoi se trezi înăuntru. Poate că luna viitoare pe vremea asta se va afla sub jurământ faţă de Directorat… privi în sus, spre arc, plin de speranţă şi atinse unul dintre talismanurile de sub cămaşă.

— Ted, se auzi o voce, subţire şi insistentă. Stai!

Se opri. Cu sânii tresăltând, Lori îşi croia drum prin mulţimea compactă, venind repede către el.

— Am ceva pentru tine, spuse cu sufletul la gură. Ştiam c-am să te prind aici.

— Ce este? întrebă Benteley, încordat. Era conştient de cât de aproape se afla acum de Corpul de Captatori al Directoratului; n-ar prea fi vrut ca gândurile lui intime să încapă pe mâna a optzeci de telepaţi plictisiţi.

— Poftim. Lori îşi împreună mâinile pe după gâtul lui; se auzi clinchetul unei încuietori.

Trecătorii zâmbeau cu înţelegere şi amuzament; era încă un talisman aducător de noroc.

Benteley examină talismanul. Era unul dintre cele mai scumpe.

— Crezi c-o să m-ajute cu ceva? o întrebă. Revederea cu Lori nu intra în planurile lui.

— Sper. Îi atinse uşor braţul. Mulţumesc c-ai fost atât de drăguţ cu mine. Mi-ai făcut vânt înainte de-a putea să ţi-o spun. Stărui, pe un ton plângăreţ: Crezi că ai ceva şanse? Doamne, dacă te acceptă, poate c-ai să rămâi aici, în Batavia.

— Eşti captată chiar acum, când stai aici; Verrick îi are plantaţi peste tot, răspunse Benteley, iritat.

— Nu-mi pasă, spuse Lori melancolică. O fată-de-pat n-are nimic de ascuns.

Asta nu i se păru deloc amuzant lui Benteley.

— Mie unul nu-mi place. Eu n-am fost captat în viaţa mea. Ridică din umeri. Dar cred că dacă-i să mă-nchid aici, trebuie să m-obişnuiesc cu asta.

Înaintă către biroul central, cu cartea de identitate şi cartela-putere gata pregătite. Şirul de persoane avansa rapid. Câteva momente mai târziu, funcţionarul MacMillan le primise, le devorase şi i se adresă ţâfnos:

— E-n regulă, Ted Benteley. Acum poţi să intri.

— Ei, atunci..., spuse Lori, cu un aer trist. Presupun c-o să te mai văd. Dacă rămâi pe-aici...

Benteley îşi stinse ţigara şi se întoarse către intrarea în birourile interioare.

— Am să te caut, murmură, de-abia conştient de prezenţa fetei. Trecu de şirurile de oameni în aşteptare, ţinându-şi servieta strâns la piept şi păşi repede pe uşă. Aceasta se închise imediat cu un pocnet în urma lui.

Se afla înăuntru; începuse.

***

Un omuleţ de vârstă mijlocie, purtând ochelari cu ramă de oţel şi o minusculă mustaţă pomădată, stătea în picioare lângă uşă, privindu-l atent.

— Eşti Benteley, nu-i aşa?

— Aşa este, răspunse Benteley. Am venit să-l văd pe Maestrul Jocului, Verrick.

— Pentru ce?

— Pentru o poziţie de clasa 8-8.

În birou intră grăbită o fată. Fără să-l observe pe Benteley, spuse repezit:

— Gata, s-a terminat. Îşi duse mâna la tâmplă. Vezi? Acum eşti mulţumit?

— Nu da vina pe mine, spuse omuleţul. Asta-i legea.

— Legea!

Fata se aşeză pe birou şi-şi scutură claia de păr stacojiu. Apucă un pachet de ţigări şi-şi aprinse una cu degete tremurânde, nervoase.

— Hai să plecăm naibii de-aici, Peter. N-a mai rămas nimic care să merite.

— Ştii bine că nu plec nicăieri, spuse bărbatul.

— Eşti un prost.

Fata se întoarse pe jumătate, zărindu-l pe Benteley pentru prima oară. Ochii ei verzi scânteiară de surpriză şi interes.

— Tu cine eşti?

— Poate c-ar fi mai bine să vii altădată, interveni omuleţul, adresându-i-se lui Benteley. Acum nu este tocmai...

— N-am ajuns până aici ca să mă întoarceţi din drum, ripostă Benteley, răguşit. Unde este Verrick?

Fata îl măsură cu priviri curioase.

— Vrei să vorbeşti cu Reese? Ce ai de vânzare?

— Sunt biochimist, răspunse Benteley furios. Caut o poziţie de clasa 8-8.

O vagă umbră de amuzament flutură pe buzele roşii ale fetei.

— Chiar aşa? Interesant... Ridică din umerii goi. I-ai jurământul, Peter.

Omuleţul ezită. Fără nici o tragere de inimă, întinse mâna.

— Sunt Peter Wakeman, îi spuse lui Benteley.

Un moment se lăsă tăcere, timp în care cei trei se cântăriră unul pe altul din priviri.

— Robotul MacMillan l-a introdus aici, spuse Wakeman în continuare. S-a lansat un anunţ pentru clasa 8-8. Dar eu sunt de părere că Verrick nu mai are nevoie de alţi biochimişti; are şi-aşa destui.

— Ce ştii tu? întrebă Eleanor Stevens. Asta nu-i treaba ta; tu nu te ocupi de personal.

— Eu îmi folosesc bunul simţ. Deliberat, Wakeman se interpuse între fată şi Benteley. Îmi pare rău, i se adresă lui Benteley. Îţi pierzi timpul aici. Du-te la birourile de angajare ale Colinelor – ei cumpără şi vând biochimişti într-una.

— Ştiu, spuse Benteley. Am lucrat pentru Coline încă de la şaisprezece ani.

— Atunci ce cauţi aici?

— Oiseau-Lyre m-a lăsat pe drumuri.

— Du-te la Soong.

— Nu mai lucrez pentru nici o Colină! Benteley ridică vocea cu asprime. Am terminat cu Colinele!

— De ce? întrebă Wakeman.

— Colinele sunt corupte, mârâi furios Benteley. Întregul sistem este putred. Mereu de vânzare celui care oferă mai mult... şi ofertele curg.

Wakeman reflectă o clipă.

— Nu văd ce te afectează asta pe tine. Tu ai munca ta; la ea trebuie să te gândeşti.

— Pentru timpul, priceperea şi loialitatea mea primesc bani, fu de acord Benteley. Am un laborator alb şi curat şi acces la un echipament care costă mai mult decât aş câştiga eu într-o viaţă.

Am statutul asigurat şi protecţie totală. Dar mă întreb care este rezultatul final al muncii mele. Mă întreb unde se duce.

— Şi unde se duce? întrebă Eleanor.

— Se duce la naiba! N-aduce nici un folos nimănui.

— Cui ar trebui să aducă vreun folos?

Benteley se strădui să găsească un răspuns.

— Nu ştiu. Cuiva, undeva. Tu nu vrei ca munca ta să aducă ceva bun? Am răbdat duhorile din jurul lui Oiseau-Lyre cât am putut. Colinele ar trebui să fie unităţi economice separate şi independente; dar de fapt sunt poveri, cheltuieli umflate şi declaraţii de impunere falsificate. Şi răul are tentacule şi mai lungi. Cunoaşteţi sloganul Colinei: SĂ SERVEŞTI ESTE BINE ŞI SĂ SERVEŞTI MAI BINE ESTE CEL MAI BINE. Te-apucă râsul, nu alta! Credeţi că acestor Coline le pasă dacă fac vreun bine cuiva? În loc să existe pentru binele public, sunt nişte paraziţi în cârca publicului.

— Nu mi-am închipuit niciodată Colinele ca fiind nişte organizaţii filantropice, comentă Wakeman pe un ton sec.

Benteley se îndepărtă agitat de cei doi; îl priveau ca pe un măscărici. De ce se ambala atât când venea vorba de Coline? Era rentabil să faci pe servul clasificat la una din Coline; nimeni nu se plânsese încă. *Dar el se plângea.* Poate că asta era lipsă de realism din partea lui, un instinct anacronic care supravieţuise şi pe care clinica-de-îndrumare-a-copiilor nu reuşise să i-l nimicească. Orice-ar fi fost, răbdase atât cât putuse.

— Şi de unde ştii că în Directorat e mai bine? întrebă Wakeman. Eu sunt de părere că ţi-ai făcut o grămadă de iluzii despre el.

— Lasă-l să depună jurământul, spuse Eleanor cu indiferenţă. Dacă asta-i ceea ce vrea, fă-i pe plac.

Wakeman clătină din cap.

— Eu nu-i primesc jurământul.

— I-l primesc eu atunci, răspunse fata.

— Pe mine să mă scuzaţi, spuse Wakeman.

Din sertarul biroului scoase o sticlă de scotch şi-şi turnă un păhărel.

— Mai vrea cineva?

— Nu, mulţumesc, spuse Eleanor.

Benteley le întoarse spatele, iritat.

— Ce naiba-s toate astea? Aşa-i condus Directoratul?

— Vezi? zâmbi Wakeman. Iluziile ţi s-au prefăcut în praf şi pulbere. Stai la locul tău, Benteley. Nici nu ştii unde şi când ţi-e mai bine.

Eleanor lunecă de pe birou şi ieşi grăbită din încăpere. Se întoarse o clipă mai târziu, aducând cu ea reprezentarea-simbol obişnuită a Maestrului Jocului.

— Vino-ncoace, Benteley. Îţi primesc eu jurământul.

Aşează în mijlocul biroului micul bust de plastic de culoare naturală întruchipându-l pe Reese Verrick şi se întoarse brusc către biochimist.

— Haide.

Pe când Benteley se apropia încet de birou, ea întinse mâna şi atinse săculeţul de pânză atârnat cu o sforicică de gâtul lui, talismanul pe care i-l prinsese acolo Lori.

— Ce fel de talisman este ăsta? întrebă. Îl aduse astfel până lângă ea. Ia spune-mi.

Benteley îi arătă bucăţica de oţel magnetizat şi praful alb.

— Lapte de fecioară, explică scurt.

— Asta-i tot ce porţi? Eleanor arătă înspre şiragurile de talismanuri atârnând între sânii ei goi. Nu înţeleg cum se descurcă unii cu un singur talisman. Ochii verzi îi jucară în cap. Poate că nici tu nu te descurci. Poate că de asta ai ghinion.

— Am o scală pozitivă înaltă, începu Benteley nervos. Şi mai am şi alte două talismanuri. Pe ăsta mi l-a dăruit cineva.

— Ah, zău? Eleanor se aplecă şi-l examină cu multă atenţie. Arată exact ca tipul de talisman pe care l-ar cumpăra o femeie. Scump, dar cam prea ostentativ.

— E-adevărat, o întrebă Benteley, că Verrick nu poartă nici un talisman?

— Aşa este, se auzi vocea lui Wakeman. El n-are nevoie. Când Sticla l-a propulsat la Unu, el avea deja clasa 6-3. În ceea ce priveşte norocul, tipul îl are. A urcat scara până-n vârf exact cum vezi în benzile educaţionale pentru copii. Norocul îi musteşte prin pori.

— Am văzut oameni atingându-l cu speranţa că se va lua şi pe ei un pic, spuse Eleanor, cu o mândrie sfioasă. Nu-i condamn. Şi eu l-am atins, de multe ori.

— Şi la ce ţi-a folosit? întrebă încetişor Wakeman, arătând spre tâmplele decolorate ale fetei.

— Nu m-am născut în acelaşi timp şi loc cu Reese, răspunse Eleanor abrupt.

— Eu nu cred în astro-cosmologie, spuse Wakeman calm. Eu cred că norocul poate fi câştigat, sau pierdut. Vine în străfulgerări. Adresându-se încet şi concentrat lui Benteley, continuă: Poate că acum este de partea lui Verrick, dar asta nu înseamnă că aşa o să fie întotdeauna. Lor… Făcu un gest vag în sus către etajele superioare. Lor le place să vadă un oarecare echilibru. Grăbit, adăugă: Nu sunt creştin, sau ceva de genul ăsta, înţelegi. Ştiu că totul este şansă, numai întâmplare. Benteley îi simţea răsuflarea mirosind a mentă şi ceapă. Dar fiecare îşi întâlneşte şansa lui într-o bună zi. Iar cei mari şi tari se prăbuşesc întotdeauna.

Eleanor îi aruncă o privire de avertizare.

— Ai grijă.

Fără a-şi lua ochii de la Benteley, Wakeman continuă rar:

— Adu-ţi aminte ce-ţi spun. Încă nu eşti sub jurământ; profită de lucrul acesta. Nu-i jura supunere lui Verrick. O să rămâi sub talpa lui, ca unul dintre servii lui permanenţi. Şi n-o să-ţi placă.

Pe Benteley îl trecură fiori de gheaţă.

— Vrei să spui că trebuie să-i depun jurământ direct lui Verrick? Nu un jurământ de poziţie către Maestrul Jocului?

— Exact, spuse Eleanor.

— De ce?

— Lucrurile sunt cam nesigure acum. Mai multe nu pot să-ţi spun. Mai târziu ţi se va da o misiune corespunzătoare clasei tale; asta ţi-o garantez.

Benteley îşi înşfăcă servieta şi făcu gestul de a se depărta, derutat. Din strategia lui, planul lui, se alesese praful. Nimic din cele cu câte se confruntase aici nu se potrivea cu aşteptările sale.

— Atunci, sunt primit? întrebă, pe jumătate furios. Corespund?

— Sigur, spuse Wakeman, apatic. Verrick îi vrea pe toţi 8-8 pe care poate pune mâna. N-ai cum să dai greş.

Benteley se dădu înapoi neputincios din faţa lor. Ceva nu era în regulă.

— Staţi, spuse confuz şi şovăind. Trebuie să mă mai gândesc. Daţi-mi timp să iau o hotărâre.

— N-ai decât, făcu Eleanor cu indiferenţă.

— Mulţumesc. Benteley se retrase ca să reevalueze situaţia.

Eleanor se plimba prin cameră, cu mâinile în buzunare.

— Ceva nou despre tipul ăla? îl întrebă pe Wakeman. Aştept.

— Doar avertizarea Iniţială pe circuit închis, spuse Wakeman. Se numeşte Leon Cartwright. Este membru al unui fel de cult, o organizaţie din alea de nebuni inofensivi. Sunt curios să văd ce fel de om este.

— Eu una nu.

Eleanor se opri la fereastră, rămânând pe gânduri, cu privirea pierdută pe străzile şi trotuarele de jos.

— În curând o să-nceapă toţi să urle. De-acum nu mai e mult. Ridică mâinile ca într-un spasm şi-şi trecu degetele subţiri peste tâmple. Doamne, poate c-am făcut o greşeală. Dar acum s-a terminat; cale de-ntors nu mai este.

— A fost o greşeală, încuviinţă Wakeman. Peste câţiva ani o să-ţi dai seama cât de mare.

O străfulgerare de teamă trecu peste chipul fetei.

— N-am să-l părăsesc niciodată pe Verrick. Trebuie să rămân cu el!

— De ce?

— Voi fi în siguranţă. O să aibă grijă de mine; întotdeauna a avut.

— Corpul te va apăra.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu Corpul. Buzele ei roşii avură un rictus, lăsând să se vadă dinţii albi şi egali. *Familia mea.* Unchiul meu Peter, oricând gata să se vândă, ca şi Colinele lui. Arătă înspre Benteley: Şi el crede că aici n-o să se lovească de acelaşi lucru!

— Aici nu este vorba de a te vinde, spuse Wakeman. E o chestiune de principiu. Corpul este deasupra omului.

— Corpul este o unealtă ca şi biroul ăsta. Eleanor zgârie suprafaţa biroului cu unghiile ei lungi. Cumperi toată mobila, biroul, lămpile, telecomunicatoarele, Corpul. Dezgustul îi ardea în privire. Un Prestonit, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Nu-i de mirare că eşti nerăbdător să-l vezi. Presupun că, într-un fel morbid, şi eu sunt curioasă. Cum aş fi în legătură cu vreun animal bizar de pe una din planetele coloniei.

La biroul taxare se aşezase, Benteley se dezmetici din gânduri.

— Bine, rosti cu voce puternică. Sunt gata.

— Bun. Eleanor se strecură înapoia biroului, cu o mână ridicată, cealaltă pe bustul din plastic. Cunoşti jurământul? Vrei să te ajut?

Benteley cunoştea jurământul de credinţă pe de rost, dar îndoiala care îl mai rodea încă reuşi aproape să-l oprească. Wakeman rămăsese în picioare, examinându-şi unghiile cu un aer dezaprobator şi plictisit, un mic câmp negativ de radiaţie. Eleanor Stevens îl privea avid, pe faţă perindându-i-se o serie complexă de emoţii intense care se schimbau în fiecare moment. Cu convingerea crescândă că lucrurile nu erau în regulă, Benteley începu să-şi recite jurământul de credinţă către micul bust.

Când ajunsese aproape la jumătate, prin uşile glisante ale biroului intră cu zgomot un grup de bărbaţi. Unul din ei îi domina clar pe ceilalţi; era masiv, impunător, greoi şi lat în umeri, cu o faţă pământie, îmbătrânită şi părul des cu şuviţe oţelii. Reese Verrick, înconjurat de subordonaţii lui, care i se aflau sub supunere directă, se opri când văzu procedura care tocmai se desfăşura.

Wakeman ridică ochii, interceptând privirea lui Verrick. Schiţă un zâmbet slab şi nu spuse nimic; atitudinea lui însă vorbea clar. Eleanor Stevens încremenise. Cu obrajii în flăcări, trupul întins ca o coardă, aştepta ca Benteley să-şi ducă până la capăt şirul cuvintelor stinghere. De îndată ce acesta termină, reveni parcă brusc la viaţă. Scoase în grabă bustul de plastic din odaie şi-apoi se întoarse, cu mâna întinsă.

— Vreau cartela-p, domnule Benteley. Trebuie să stea la noi.

Benteley amorţi; îi înmână cartela. Iar se despărţea de ea.

— Cine-i tipul ăsta? mormăi Verrick.

— Chiar acum a depus jurământul. Un 8-8. Eleanor îşi strânse cu nervozitate lucrurile de pe birou: între sâni, talismanurile îi clincăneau şi vibrau parcă de emoţie. Îmi iau haina.

— 8-8? Biochimist? Verrick îl măsură pe Benteley cu interes. E bun de ceva?

— E-n regulă, spuse Wakeman. Ceea ce am captat pare a fi de prima clasă.

Eleanor se grăbi să trântească uşa seifului, îşi aruncă haina pe umerii goi şi-şi îndesă cu vârf buzunarele.

— De-abia a venit de la Oiseau-Lyre. Se grăbi, cu răsuflarea tăiată, să se alăture grupului adunat în jurul lui Verrick. Încă nu ştie.

Faţa grea a lui Verrick purta amprenta oboselii şi neliniştii, dar o licărire slabă de amuzament îi lumina ochii adânciţi în orbitele pronunţate şi întunecate, săpate adânc în obrazul puternic.

— Ultimele firimituri, deocamdată. Restul merge la Cartwright, Prestonitul. Cum te cheamă? i se adresă lui Benteley.

Dădură mâna, Benteley mormăindu-şi numele. Mâna grea a lui Verrick făcu să-i pârâie oasele într-o strânsoare de menghină.

— Unde mergem? întrebă Benteley, cu o jumătate de glas. Am crezut...

— Colina Farben. Verrick şi grupul lui se îndreptară către rampa de ieşire, toţi în afară de Wakeman, care rămase să-l aştepte pe noul Maestru al Jocului. Eleanorei Stevens, Verrick îi explică rapid: Vom opera de acolo. Legământul pe care l-am instituit la Farben anul trecut a fost către mine personal. Acolo pot încă să le cer loialitate, în ciuda...

— În ciuda a ce? întrebă Benteley, cuprins brusc de groază. Uşile exterioare erau deschise; lumina vie a soarelui se revărsa peste ei, împreună cu zgomotele asurzitoare ale străzii. Pentru prima dată, strigătele maşinilor de ştiri îl izbucni în urechi.

Pe când coborau rampa către terenul de lansare şi vehiculele intercon care îi aşteptau, Benteley întrebă, răguşit:

— *Ce s-a întâmplat?*

— Haide, mormăi Verrick. O să afli totul, în curând. Avem prea multe lucruri de făcut ca să mai pierdem vremea aici la discuţii.

Benteley păşi încet în urma grupului, simţind în gură gustul coclit al groazei. Acum ştia. O spunea larma ce se ridica de jur împrejur, urletele vocilor mecanice entuziasmate ale maşinilor de ştiri de pe trotuar.

— Verrick a fost dat jos! strigau maşinile, plimbându-se printre grupurile de oameni. Prestonitul propulsat de Sticlă la Unu! O zvâcnire a Sticlei azi-dimineaţă la 9:30, ora Bataviei! Verrick a căzut definitiiitv!

Survenise Schimbarea întâmplătoare a Puterii, evenimentul anticipat de atâtea semne.

Verrick fusese smuls din poziţia numărul Unu; nu mai era Maestru al Jocului. Căzuse la fund, complet scos din Directorat.

Şi Benteley îi jurase credinţă.

Era prea târziu ca să dea înapoi. Erau deja în drum spre Colina Farben, cu toţii prinşi în şuvoiul evenimentelor care măturau sistemul de nouă planete precum un viscol purtând răsuflarea cumplită a iernii.

CAPITOLUL 2

La primele ore ale dimineţii, Leon Cartwright conducea cu grijă de-a lungul străzilor înguste şi întortocheate, în vechiul său Chevrolet ‘82, mâinile pricepute ţinând ferm volanul, privirile aţintite pe traficul din faţă. Ca de obicei, purta un costum la două rânduri, demodat, dar imaculat. O pălărie fără formă îi stătea turtită pe cap, iar buzunarul de la vestă un ceas ticăia parcă pentru sine. Toată fiinţa lui răspândea un aer vechi şi desuet; avea, poate, 60 de ani, un bărbat subţire, viguros, foarte înalt şi ţinându-se drept, dar cu oasele mici, cu ochii de un albastru potolit şi încheieturile pătate de o afecţiune hepatică. Braţele îi erau subţiri, dar puternice şi vânjoase. Faţa suptă purta o expresie liniştită, aproape blândă. Conducea ca şi când nu ar fi avut încredere deplină în el sau în maşina la fel de bătrână.

Pe bancheta din spate zăceau maldăre şi teancuri de benzi poştale, gata să fie expediate.

Podeaua se curbase sub rolele grele de foiţă de metal, care urmau a fi imprimate şi francate. Un balonzaid vechi era mototolit într-un colţ, împreună cu o cutie de plastic pentru sandvişuri, care prinsese miros şi câţiva galoşi abandonaţi. Vârâtă sub banchetă era o puşcă Hopper încărcată, care stătea acolo de trei ani.

Clădirile, de ambele părţi ale drumului, erau vechi şi dărăpănate, cu vopseaua scorojită, ferestrele acoperite de praf şi firmele cu neon decolorate. Erau relicve ale secolului trecut, ca şi el, ca şi maşina lui.

Oamenii spălăciţi, în pantaloni tociţi şi haine roase de muncă, cu mâinile în buzunare, cu privirile goale şi neputincioase, stăteau sprijiniţi de tocurile uşilor sau de pereţi. Femei bondoace între două vârste, cu haine negre fără nici o formă, trăgeau după ele cărucioare rahitice pentru cumpărături prin magazine întunecoase, alegând ursuze marfă boţită, alimente stătute pe care să le ducă în apartamentele lor îmbâcsite, cu iz de urină, la familiile lor devorate parcă de febră.

Soarta omenirii, cugetă Cartwright, nu se schimbase cu mult în ultima vreme. Sistemul de Clasificare, Jocurile complicate nu le aduseseră nimic bun celor mai mulţi dintre oameni. *Nec*-ii, neclasificaţii, n-aveau scăpare.

În primele decenii ale secolului douăzeci, problema producţiei fusese rezolvată; după aceea, societatea fusese atinsă de problema consumului. În anii ‘50 şi ‘60, produsele de uz curent, precum şi cele agricole începuseră să se adune în munţi tot mai înalţi în toate ţările vestice. O mare parte s-au oferit gratuit, dar asta ameninţa să răstoarne piaţa liberă. Prin 1980, soluţia temporară era să se adune produsele grămadă şi să le dea foc; miliarde de dolari dispăreau săptămânal în flăcări.

Sâmbătă de sâmbătă, locuitorii orăşelelor se adunau în grupuri posace, pline de resentiment, privind soldaţii cum stropeau cu benzină maşini şi prăjitoare de pâine, haine şi portocale, cafea şi ţigări pe care nimeni nu le putea cumpăra, aprinzându-le apoi într-un incendiu orbitor. În fiecare oraş exista un loc de incinerare, îngrădit, un fel de morman de cenuşă şi gunoaie, unde lucrurile frumoase care nu puteau fi cumpărate erau distruse sistematic.

Jocurile mai ajutaseră puţin. Dacă oamenii nu-şi puteau permite să cumpere produsele scumpe, puteau măcar spera să le câştige. Economia fusese ajutată timp de zeci de ani de mecanisme de oferit cadouri în scopuri publicitare, care împărţeau tone de mărfuri sclipitoare.

Dar pentru fiecare câştigător al unei maşini, unui frigider şi unui televizor erau milioane care nu câştigau nimic. Treptat, o dată cu trecerea anilor, premiile Jocurilor crescuseră de la bunuri materiale la articole mai realiste: putere şi prestigiu. Şi, în vârf, preamăritul post final: împărţitorul de putere – Maestrul Jocului, iar asta însemna să conduci chiar Jocul.

Dezintegrarea sistemului social şi economic fusese lentă, treptată şi profundă. Pătrunsese atât de adânc, încât oamenii încetaseră să mai creadă în legea naturii. Nimic nu mai părea stabil sau fix; universul era un flux şovăielnic. Nimeni nu ştia ce aduce clipa următoare. Nimeni nu se mai putea bizui pe nimic. Prezicerile statistice deveniră populare..., dispăru însuşi conceptul de cauză şi efect. Oamenii încetară să mai creadă că şi-ar putea controla mediul; tot ce le rămânea era succesiunea probabilă: şanse favorabile într-un univers aleatoriu.

Teoria Minimaxului, Jocul-M, era un fel de retragere stoică, o nonparticipare la vârtejul inutil în care se zvârcolea omenirea. Participantul la Minimax nu se angaja niciodată cu nimic; nu risca nimic, nu câştiga nimic... şi nu se trezea copleşit, dat peste cap. Căuta să păzească ce avea şi se străduia să reziste mai

mult decât ceilalţi jucători. Stătea şi aştepta ca jocul să ia sfârşit; era cel mai bun lucru la care putea spera.

Minimax, metoda de a supravieţui marelui joc al vieţii, fusese inventat de doi matematicieni ai secolului douăzeci, von Neumann şi Morgenstern. Fusese folosit în cel de-al doilea război mondial, în războiul din Coreea şi în Războiul Final. Strategii militari şi apoi oamenii de afaceri cochetaseră cu teoria lui. La jumătatea secolului, von Neumann fusese numit în cadrul Comisiei Statelor Unite pentru Energie Atomică, o recunoaştere a importanţei din ce în ce mai mari a teoriei sale. Teorie care, în două secole şi jumătate, ajunsese la baza Guvernului.

Şi acesta era motivul pentru care Leon Cartwright, depanator electronist şi fiinţă umană dotată cu conştiinţă, devenise Prestonit.

Semnalizând, Cartwright îşi trase maşina lângă bordură, în faţă, clădirea Societăţii îşi etala albul murdar în soarele de mai, o structură de lemn îngustă, cu trei niveluri, cu o singură inscripţie ieşind în relief faţă de cea a spălătoriei de alături: SOCIETATEA PRESTON. BIROURILE PRINCIPALE ÎN SPATE.

Aceasta era intrarea din dos, platforma de încărcare. Cartwright deschise portbagajul şi începu să tragă pe trotuar cutii întregi de literatură gata de expediat. Oamenii care roiau prin jur nu-l băgau în seamă; la câţiva metri mai în sus, un negustor de peşte îşi descărca remorca într-un mod similar. De partea cealaltă a străzii, un hotel părăginit adăpostea o familie pestriţă de prăvălii parazitare şi firme dărăpănate de „afaceri”: case de împrumut, tutungerii, bordeluri, baruri.

Sprijinind cu genunchiul o cutie mare, Cartwright o cără cu greu pe aleea îngustă, în magazia întunecoasă a clădirii. Un singur bec anemic împrăştia o lumină slabă în întunericul umed; pe toate laturile erau stivuite provizii, coloane înalte de lăzi şi cutii legate cu sârmă. Găsi un loc gol, puse jos povara grea şi-apoi trecu prin hol în biroul din faţă, mic şi strâmt.

Biroul şi anticamera lui erau – ca de obicei – goale. Uşa din faţă a clădirii stătea larg deschisă. Cartwright ridică un teanc de corespondenţă; lăsându-se pe canapeaua desfundată, întinse plicurile pe masă şi începu să le răsfoiască. Nu era nimic important: facturi de la tipografie, de la serviciul de transport, penalizări şi ele scadente pentru curent electric şi colectarea gunoiului, pentru apă şi materiale.

Deschizând o scrisoare, scoase din plic o hârtie de cinci dolari şi o lungă misivă într-un scris tremurat, de femeie bătrână. Mai găsi câteva contribuţii minuscule. Însumându-le, văzu că Societatea primise cu totul treizeci de dolari.

— Încep să nu mai aibă răbdare, spuse Rita O'Neill, apărând în spatele lui, în cadrul uşii. Poate c-ar trebui să-i dăm drumul.

Cartwright oftă. Venise clipa. Ridicându-se greoi în picioare, goli o scrumieră, îndreptă un teanc de exemplare cu colţurile îndoite din *Discul de Flacără* al lui Preston şi o urmă pe fată, parcă împotriva voinţei sale, prin holul îngust. Sub fotografia pătată de muşte a lui John Preston, chiar în stânga şirului de cârlige pentru fulare, făcu un pas înainte şi trecu prin falsa deschizătură în pasajul interior înecat în penumbră, care se întindea paralel cu coridorul ştiut de toată lumea.

La vederea lui, oamenii care umpleau camera îşi încetară brusc conversaţiile. Toţi ochii fură întorşi către el; o speranţă lacomă, amestecată cu teamă, plutea prin odaie. Uşuraţi, câţiva dintre cei prezenţi se apropiară de el; murmurul se ridică din nou şi deveni zumzet. Acum încercau cu toţii să-i atragă atenţia. În timp ce se îndrepta către mijlocul încăperii, în jurul lui se formă un cerc de bărbaţi şi femei, surescitaţi, gesticulând:

— Deci plecăm, spuse Bill Konklin, uşurat.

În spatele său, Mary Uzich rosti cu însufleţire:

— Am aşteptat atâta, pur şi simplu am ajuns la capătul răbdării!

Cartwright căută prin buzunare, până găsi tabelul. O varietate uimitoare de oameni se îngrămădiră nerăbdători lângă el: muncitori mexicani taciturni şi cu teama în oase, strângând la piept puţinele lucruri, un cuplu de orăşeni cu feţele împietrite, un fochist, şlefuitori de lentile japonezi, o fată-de-pat cu buze de carmin, proprietarul de vârstă mijlocie al unei mercerii care dăduse faliment, un student la agronomie, un farmacist care-şi vindea propriile leacuri patentate, o bucătăreasă, o soră medicală, un tâmplar. Cu toţii transpirau din abundenţă, împingându-se, ascultând, privind încordaţi. Aceştia erau oameni care-şi purtau măiestria şi meseria în cele două mâini, nu în minte. Îndemânarea lor venea din ani de practică şi muncă, din contactul direct cu obiectele. Puteau creşte plante, turna fundaţii, repara ţevi sparte, întreţine maşinării, ţese pânzeturi, pregăti mâncăruri. În conformitate cu sistemul de Clasificare, erau cu toţii nişte rataţi.

— Cred că suntem toţi aici, spuse Jereti, încordat.

Cartwright răsuflă adânc şi ridică vocea ca să fie auzit de toată lumea:

— Înainte să plecaţi, vreau să vă mai spun ceva. Nava este gata de pornire; a fost verificată de prietenii noştri de la rampa de lansare.

— Corect, confirmă căpitanul Groves; era un negru impresionant, cu figură aspră, purtând o jachetă de piele, mănuşi şi cizme.

Cartwright zăngăni foiţa de metal pe care o avea în mână.

— Ei, asta este. Stă cineva la îndoială? Vrea cineva să renunţe?

Grupul fremăta de emoţie şi tensiune, dar nici unul din ei nu se clinti. Mary Uzich îi zâmbi lui Cartwright şi-apoi în sus, către tânărul de lângă ea; Konklin îi cuprinse umerii cu braţul şi-o trase mai aproape.

— Pentru asta am muncit atâta vreme, continuă Cartwright. Acesta este momentul căruia i-am dedicat timpul şi banii noştri. Aş fi vrut ca John Preston să fie aici, cu noi; s-ar fi bucurat să vadă toate acestea. Ştia că se va întâmpla, într-o bună zi. Ştia că va exista o navă a cărei ţintă să fie dincolo de planetele coloniei, dincolo de regiunile controlate de Directorat. În adâncul inimii, era sigur că oamenii vor pleca în căutarea unor noi frontiere... şi a libertăţii.

Se uită la ceas.

— La revedere şi noroc – în curând veţi fi plecaţi. Aveţi mare grijă de talismanurile voastre şi lăsaţi pilotarea navei în seama lui Groves.

Unul câte unul, îşi adunară puţinele bunuri şi părăsiră încăperea. Cartwright dădu mâna cu ei, murmurând cuvinte de speranţă şi îmbărbătare. Când dispăru şi ultimul dintre ei, rămase un moment gânditor şi tăcut, în camera acum pustie.

— Mă bucur că s-a terminat, declară Rita, relaxându-se. M-am temut că unii vor da înapoi.

— Necunoscutul este un teritoriu înfricoşător. Acolo sunt monştri. Şi în una din cărţile sale, Preston a descris voci stranii, care cheamă. Cartwright îşi turnă o ceaşcă de cafea neagră. Dar şi noi avem partea noastră de îndurat aici. Nu ştiu unde e mai rău.

— N-am crezut niciodată, spuse Rita, netezindu-şi părul negru cu o mişcare inconştientă a degetelor subţiri, îndemânatice. Poţi schimba universul... nu există nimic care să nu poată fi făcut.

— Există o mulţime de lucruri pe care nu le pot face, o contrazise sec Cartwright. Am să încerc câte ceva, o să încep câte un lucru pe ici pe colo, am să pun capăt altor lucruri. Dar îmi vor veni de hac destul de repede.

— Cum... poţi spune una ca asta? se îngrozi Rita.

— Sunt realist. Vocea îi era dură, aproape sălbatică. Asasinii au omorât pe fiecare nec la care s-a oprit Sticla. Cât crezi că o să dureze până se va aduna Convenţia Provocării? Verificările şi echilibrările sistemului sunt făcute ca să ne verifice pe noi şi să-i echilibreze pe ei. În ceea ce mă priveşte, eu am încălcat regulile chiar şi numai pentru că am dorit să particip la joc. Orice mi se întâmplă de acum încolo este din vina mea.

— Oare ei ştiu despre navă?

— Mă îndoiesc. Sumbru, adăugă: Sper că nu.

— Poţi să rezişti până când nava va fi în siguranţă. Nu este asta... Rita se întrerupse, întorcându-se cu teamă.

Din afara clădirii venea zgomot de motoare cu reacţie. O navă cobora pe acoperiş, un brusc zumzăit metalic ca al unei insecte de oţel. Se auzi un bubuit puternic, pe urmă voci şi mişcări rapide la etajele de sus, unde se forţa chepengul acoperişului. Rita văzu expresia de pe faţa unchiului ei, licărirea momentului de teroare, străfulgerarea *înţelegerii.* Apoi se aşternură oboseala şi liniştea, şi el zâmbi şovăitor.

— Au venit, observă cu voce slabă, aproape imperceptibilă.

***

Pe coridor răsunară cizme grele, militare. Gărzile Directoratului, în uniforme verzi, se răspândiră de jur împrejurul sălii de întrunire; în urma lor apăru un funcţionar al Directoratului, cu înfăţişare calmă şi ţinând strâns o servietă cu cifru.

— Sunteţi Leon Cartwright? întrebă funcţionarul. Răsfoindu-şi carneţelul, spuse: Daţi-mi actele dumneavoastră. Le aveţi aici?

Cartwright scoase tubul de plastic din buzunarul interior al hainei, îl desigilă şi despături foiţele metalice. Una câte una, le aşternu pe masă.

— Certificatul de naştere. Foaia de şcolarizare şi specializare. Psiho-analiza. Certificatul medical. Cazierul. Permisul de statut. Situaţia jurămintelor de credinţă din trecut. Ultima eliberare de sub jurământ. Şi toate celelalte.

Împinse teancul către funcţionar, după care îşi scoase haina şi îşi suflecă mâneca.

Funcţionarul aruncă o privire fugară peste acte, comparând apoi marcajele de identificare cu însemnele săpate adânc în antebraţul lui Cartwright.

— Va trebui să examinăm mai târziu amprentele şi modelul undelor cerebrale. De fapt, este de prisos; ştiu că sunteţi Leon Cartwright.

Împinse hârtiile înapoi.

— Sunt maiorul Shaeffer, din Corpul de Captatori ai Directoratului. Mai sunt şi alţi captatori în apropiere. Azi dimineaţă, puţin după ora nouă, a avut loc o schimbare de putere.

— Înţeleg, spuse Cartwright, lăsându-şi mâneca în jos şi îmbrăcând haina.

Maiorul Shaeffer atinse marginea netedă a permisului de statut a lui Cartwright.

— Nu sunteţi clasificat, nu-i aşa?

— Nu sunt.

— Deci cartela-p v-a fost luată de Colina dumneavoastră protectoare. Acesta este sistemul obişnuit, nu?

— Acesta-i sistemul obişnuit, încuviinţă Cartwright. Dar nu aparţin de nici o Colină. După cum veţi vedea în acte, mi s-a dat drumul pe la începutul anului.

Shaeffer înălţă din umeri.

— Atunci, cu siguranţă că v-aţi vândut cartela-putere pe piaţa neagră. Închise carneţelul cu un pocnet. Majoritatea zvâcnirilor Sticlei scot din mulţime neclasificaţi, deoarece sunt mult mai numeroşi decât clasificaţii. Dar, într-un fel sau altul, clasificaţii reuşesc să-şi păstreze cartelele-putere.

Cartwright îşi puse cartela-putere pe masă.

— Iat-o pe-a mea.

Shaeffer fu uluit.

— Incredibil!

Exploră rapid mintea lui Cartwright, purtând pe faţă o expresie nedumerită, plină de suspiciuni.

— Ştiaţi deja. Ştiaţi c-o să se întâmple.

— Da.

— Imposibil. De-abia s-a întâmplat… am venit numaidecât. Vestea n-a ajuns nici măcar la Verrick; sunteţi prima persoană din afara Corpului care află. Se apropie de el. Aici ceva nu e în regulă. De unde aţi ştiut că se va întâmpla?

— Viţelul acela cu două capete, rosti Cartwright vag.

Funcţionarul captator rămase pierdut pe gânduri explorându-i mintea. Brusc, se opri.

— Nu contează. Presupun că aveţi vreo sursă în interior. Aş putea să aflu; este în mintea dumneavoastră, undeva foarte adânc, foarte bine camuflat.

Întinse mâna.

— Felicitări. Dacă nu vă deranjează, ne vom ocupa poziţiile aici. Verrick va fi informat peste câteva minute. Vrem să fim gata. Îi împinse cartela-p în mână. Păstraţi-o cu grijă. Este singurul lucru care vă îndreptăţeşte la noua dumneavoastră poziţie.

— Presupun că aşa este, răspunse Cartwright, recăpătându-şi suflarea. Pot conta pe dumneavoastră. Puse cu grijă cartela în buzunar.

— Cred că da. Shaeffer îşi umezi buzele, dus pe gânduri. Pare ciudat… Acum sunteţi superiorul nostru şi Verrick nu mai este nimic. S-ar putea să mai treacă ceva timp până să putem face adaptarea psihologică. Unii dintre membrii mai tineri ai Corpului, care nu-şi amintesc alt Maestru al Jocului…

Dădu din umeri.

— Vă sugerez să vă lăsaţi pe mâna Corpului pentru un timp. Nu putem rămâne aici şi o mulţime de oameni din Batavia au jurăminte de credinţă făcute către Verrick personal, nu către poziţia de Maestru al Jocului. Va trebui să-i filtrăm pe toţi şi să-i îndepărtăm sistematic. Verrick i-a folosit ca să-şi asigure controlul asupra Colinelor.

— Nu mă surprinde.

— Verrick este dibaci. Shaeffer îl măsură pe Cartwright cu o privire critică. În timp ce era Maestru al Jocului, a fost provocat în repetate rânduri. Întotdeauna exista cineva care încerca să se infiltreze. Am fost tot timpul ocupaţi, dar presupun că pentru asta suntem făcuţi.

— Mă bucur că aţi venit, recunoscu Cartwright. Când am auzit zgomotele, am crezut că este… Verrick.

— Ar fi fost, dacă i-am fi dat de ştire. În ochii lui Shaeffer licărea un amuzament macabru. Dacă n-ar fi existat captatorii mai în vârstă, probabil că mai întâi i-am fi spus lui şi nu ne-am fi grăbit să venim aici. Peter Wakeman însă a dat o mare importanţă acestui lucru. Responsabilitate şi datorie, ceva de genul ăsta.

Cartwright îşi făcu o însemnare mintală. Poate că va trebui să-l caute pe Peter Wakeman.

— Pe când ne apropiam, continuă Shaeffer vorbind rar, avangarda noastră a captat gândurile unui grup mare de oameni care se pare că plecau de aici. În mintea lor erau numele dumneavoastră şi locul acesta.

Cartwright deveni brusc precaut.

— Oh. Şi?

— Se îndepărtau de noi, aşa că nu am putut prinde multe. Ceva despre o navă. Ceva în legătură cu un zbor lung.

— Parcă aţi fi ghicitorii Guvernului.

— În jurul lor era un câmp intens de emoţie şi teamă.

— Nu vă pot spune nimic, repetă Cartwright, cu emfază. Nu ştiu nimic despre asta. Ironic, adăugă: Nişte creditori, pesemne.

***

În curtea din jurul clădirii Societăţii, Rita O'Neill păşea fără ţintă în cerc; se simţea deodată pierdută. Momentul cel mare venise şi trecuse; acum intrase în istorie.

Sprijinită de clădirea Societăţii, se afla cripta micuţă, sărăcăcioasă, unde erau păstrate rămăşiţele pământeşti ale lui John Preston. Îi putea vedea trupul negricios, diform, suspendat în plasti-cubul îngălbenit şi pătat de muşte, cu mâinile împreunate peste pieptul ieşit în afară ca la păsări, ochii închişi, ochelarii de prisos în faţa eternităţii. Mâini micuţe, deformate de artrită, o făptură cocoşată şi mioapă. Cripta era plină de praf; gunoaie şi moloz se adunaseră în jurul ei.

Resturi pe care vântul le adusese şi le lăsase acolo. Nimeni nu venea să vadă rămăşiţele lui Preston. Cripta era un monument uitat şi singuratic, adăpostind o formă posomorâtă de ţărână, neputincioasă, abandonată.

Dar la o distanţă de o jumătate de milă, grupul de maşini vechi îşi descărca pasagerii pe terenul de lansare. Obositul cargobot GM de minereu era înghesuit pe lansator; oamenii urcau cu paşi nesiguri îngusta pasarelă de metal, pătrunzând în carapacea nefamiliară.

Fanaticii făcuseră primul pas pe drumul lor. Plecau spre adâncurile spaţiului pentru a găsi şi a pune piciorul pe legendara a zecea planetă a sistemului solar, miticul *Disc de Flacără,* lumea fabuloasă a lui John Preston, dincolo de Universul cunoscut.

CAPITOLUL 3

Cartwright nici nu ajunsese la clădirile Directoratului din Batavia şi zvonul se şi răspândise. Rămase fixând ecranul televizorului, pe când racheta intercon de mare viteză traversa ca un bolid cerul peste Pacificul de Sud. Sub ei se întindeau oceanul azuriu şi nenumărate puncte negre, conglomerate de case plutitoare din metal şi platforme fragile, din Hawai până în Ceylon.

Ecranul televizorului înfăţişa o vie agitaţie. Chipuri după chipuri, scenele se succedau cu o repeziciune uimitoare. Era înfăţişată istoria celor zece ani ai lui Verrick: cadre ale masivului ex-Maestru al Jocului, cu sprâncenele lui groase, şi rezumate a tot ce înfăptuise. Vagi rapoarte despre Cartwright.

Se văzu nevoit să râdă, înfundat şi nervos, ceea ce-i făcu pe captatori să tresară. Nu se ştia nimic despre el, în afara faptului că avea o oarecare legătură cu Societatea Preston.

Maşinile de ştiri scoseseră la iveală cât putuseră mai multe despre Societate: nu era cine ştie ce.

Fragmente din istoria lui John Preston însuşi, omuleţul bolnăvicios târându-se de la Bibliotecile de Informaţie la Observatoare, scriindu-şi cărţile, adunând date nenumărate, certându-se în van cu aşa zişii învăţaţi, pierzându-şi clasificarea şi-aşa precară, în final lăsându-se cuprins de deznădejde şi murind în mizerie. Apoi se zidise sărăcăcioasa criptă. Se ţinuse prima întrunire a Societăţii. Se începuse tipărirea cărţilor pe jumătate nebuneşti, pe jumătate profetice...

Cartwright spera că asta era tot ce ştiau. Strânse pumnii, în gând, şi nu-şi mai dezlipi ochii de pe ecran.

El era acum puterea supremă a sistemului cu nouă planete. Era Maestrul Jocului, înconjurat de un Corp telepatic, cu o numeroasă armată, o flotă de război şi forţe poliţieneşti la ordinele lui. Era administratorul fără oponenţi al structurii aleatoare a Sticlei, al vastului aparat de clasificare, al Jocurilor, loteriilor şi şcolilor de pregătire.

Pe de altă parte, mai erau cele cinci Coline, cadrul industrial care susţinea sistemul social şi politic.

— Până unde a ajuns Verrick? îl întrebă pe maiorul Shaeffer.

Shaeffer îi scrută mintea ca să-şi dea seama ce vroia de fapt să ştie.

— A, s-a descurcat destul de bine. Până în august ar fi eliminat mişcarea aleatorie a Sticlei şi întreaga structură a Minimax-ului.

— Unde este Verrick acum?

— A plecat din Batavia către Colina Farben, punctul lui cel mai tare. O să acţioneze de acolo; am captat câteva din planurile lui.

— Corpul vostru, observ, o să-mi fie de mare ajutor.

— Până la un punct. Treaba noastră este să vă apărăm; asta-i tot ce facem. Nu suntem spioni sau agenţi secreţi. Nu facem decât să vă păzim viaţa.

— Care a fost procentul în trecut?

— Corpul a luat fiinţă acum 160 de ani. De atunci, am apărat cincizeci şi nouă de Maeştri ai Jocului. Dintre ei, am reuşit să salvăm unsprezece.

— Şi cât au rezistat?

— Unii câteva minute, alţii câţiva ani. Verrick a rezistat aproape cel mai mult, deşi a mai fost şi bătrânul McRae, în ‘78, care a rămas toţi cei treisprezece ani. Pentru el, Corpul a interceptat mai mult de trei sute de Provocatori; dar n-am fost în stare s-o facem fără ajutorul lui McRae. Era un ticălos bătrân, plin de şiretlicuri. Uneori cred că era un captator.

— Un Corp telepatic, medită Cartwright cu voce tare, care să mă apere. Şi asasini publici care să mă ucidă.

— Numai un singur asasin o dată. Desigur, aţi putea fi ucis de un amator neautorizat de Convenţie. Cineva care vă poartă o ranchiună personală. Dar asta se întâmplă rar. Nu ar rezolva nimic astfel, decât că şi-ar pierde cartela-p. Ar fi neutralizat din punct de vedere politic. N-ar mai putea deveni niciodată Maestru al Jocului. Şi Sticla va trebui să mai facă o zvâcnire. Un eveniment deosebit de neplăcut.

— Dă-mi o estimare a duratei mele de supravieţuire.

— În medie, două săptămâni.

Două săptămâni, şi Verrick era viclean. Convenţiile Provocării nu vor fi întâmplări sporadice, aranjate de indivizi izolaţi, avizi de putere. Verrick va face ca totul să fie bine organizat. Un mecanism eficient, coordonat, va da la iveală un asasin după altul, târându-se şi apropiindu-se de Batavia la nesfârşit, până când în final îşi vor atinge scopul şi Leon Cartwright va fi distrus.

— În mintea dumneavoastră, spuse Shaeffer, există un vârtej interesant format din teama obişnuită şi dintr-un sindrom foarte neobişnuit pe care nu-l pot analiza. Ceva în legătură cu o navă.

— Aveţi voie să exploraţi ori de câte ori vreţi?

— N-am ce face. Dacă aş sta aici vorbind de unul singur, dumneavoastră m-aţi auzi fără să vreţi. Când mă aflu în preajma unui grup, gândurile lor se suprapun ca într-o adunare de oameni care vorbesc toţi o dată. Aici însă nu suntem decât noi doi.

— Nava este pe drum, spuse Cartwright.

— N-o să ajungă departe. Primul corp ceresc pe care va încerca să întemeieze o colonie, Marte sau Jupiter sau Ganimede...

— Nava merge până la capăt. Nu încercăm să punem bazele unei noi colonii.

— Aveţi foarte mare încredere în vechitura aia de transportor de minereu.

— Tot ceea ce avem este acolo.

— Şi credeţi că *dumneavoastră* veţi rezista destulă vreme încât...?

— Sper.

— Şi eu, spuse Shaeffer, rece. Apropo. Arătă cu un gest spre insula din ce în ce mai mare, profilându-se acum în faţă. Când vom ateriza, vă va aştepta un agent de-al lui Verrick.

— Deja? gemu Cartwright.

— Nu un asasin. Încă nu s-a întrunit Convenţia Provocării. Omul acesta îi este supus direct lui Verrick, un membru al personalului său, pe nume Herb Moore. A fost percheziţionat ca să nu aibă arme şi a trecut. Vrea numai să vă spună câteva cuvinte.

— De unde ştii toate astea?

— În ultimele cinci minute am început să prind Cartierul General al Corpului. Este informaţie prelucrată, trecând din aproape în aproape. De fapt, suntem un lanţ. N-aveţi de ce vă teme: cel puţin doi dintre noi vom fi de faţă când veţi sta de vorbă cu el.

— Şi presupunând că nu vreau s-o fac?

— Este privilegiul dumneavoastră.

Cartwright închise televizorul; nava cobora încet deasupra ancorelor magnetice.

— Ce mă sfătuieşti?

— Vorbiţi cu ei. Ascultaţi ce are să vă spună. Vă va da mai mult decât o idee despre ceea ce vă aşteaptă.

***

Herbert Moore era un bărbat blond cu trăsături frumoase, de-abia trecut de treizeci de ani. Când îl văzu pe Cartwright, se ridică cu graţie. Shaeffer şi alţi doi membri ai Corpului intrară în holul principal al clădirii Directoratului.

— Salutări, i se adresă Moore lui Shaeffer cu voce sonoră.

Shaeffer deschise uşile către birourile interioare şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Cartwright să intre. Era prima dată când noul Maestru al Jocului dădea cu ochii de ceea ce moştenise. Rămase în cadrul uşii, cu haina pe braţ, cu desăvârşire uluit de privelişte.

— Este o mare diferenţă faţă de clădirea Societăţii, rosti într-un sfârşit. Înaintând cu paşi mari, atinse suprafaţa lustruită, de mahon, a biroului. E lucru ciudat... aveam puterea reprezentată în termeni abstracţi; era putinţa de a face una, de a face alta... Aveam totul tradus în formă simbolizată, dar vederea acestor covoare, biroul acesta imens...

— Acesta nu este biroul dumneavoastră, îi spuse maiorul Shaeffer. Este biroul secretarei dumneavoastră. Eleanor Stevens, un fost captator.

— Oh. Cartwright se înroşi. Bine, şi atunci ea unde este?

— A plecat cu Verrick. O situaţie interesantă. Maiorul Shaeffer trânti uşa în urma lor, lăsându-l pe Herb Moore afară, în holul elegant. Intrase de curând în Corp; a venit după ce Verrick a ajuns Maestru al Jocului. Avea doar şaptesprezece ani şi Verrick a fost singura persoană pe care a servit-o în viaţa ei. După vreo doi ani şi-a modificat jurământul din ceea ce numim jurământ poziţional în jurământ personal. Când Verrick a plecat, ea şi-a împachetat lucrurile şi l-a urmat.

— Deci Verrick are un captator.

— După lege, ea îşi pierde supralobul. Interesant că se pot ivi asemenea loialităţi personale. După câte ştiu, nu a fost vorba de vreo relaţie sexuală. De fapt, ea a fost amanta lui Moore, tânărul care aşteaptă acum afară.

Cartwright păşi prin încăperea somptuoasă, examinând cabinetele, masivele seturi comunicaţionale, scaunele, biroul, tablourile de pe pereţi.

— Biroul meu unde este?

Shaeffer împinse cu putere o uşă grea. Împreună cu ceilalţi doi membri ai Corpului îl urmară pe Cartwright prin mai multe

puncte de control şi câmpuri puternice de protecţie, într-o încăpere austeră din rexeroid solid.

— Mare, dar nu atât de elegant, spuse Shaeffer. Verrick era un realist. Când a venit, aici era un fel de decor erotic arăbesc: fete-de-pat tolănite peste tot, toate soiurile de băuturi, divanuri, muzică şi culori schimbându-se în permanenţă. Verrick s-a descotorosit de toate bibelourile, a trimis fetele în lagărele de muncă de pe Marte, a dat jos toate zorzoanele şi farafastâcurile şi a construit asta.

Ciocăni în perete; suna înfundat.

— Vreo şase metri de rexeroid. Nici o bombă nu-l poate arunca în aer, nimic nu-l poate sfredeli, radiaţiile nu pătrund, are sistem propriu de pompare a aerului, propriile controale ale umidităţii şi temperaturii, propria rezervă de hrană. Deschise un dulăpior. Priviţi!

Dulăpiorul era un arsenal în miniatură.

— Verrick se pricepea la toate armele existente. O dată pe săptămână mergeam cu toţii în junglă şi împuşcam tot ce vedeam cu ochii. Nimeni nu poate pătrunde în această încăpere decât prin uşa obişnuită. Sau... Îşi trecu mâna peste unul din pereţi. Lui Verrick nu i-a scăpat nici un şiretlic. El a proiectat şi supravegheat fiecare centimetru. După ce totul a fost terminat, toţi lucrătorii, până la unul, au fost trimişi în lagăre, de parcă ar fi fost un faraon cu mormintele sale. În ultimele ore de muncă, Corpul a fost ţinut deoparte.

— De ce?

— Verrick şi-a instalat echipament pe care nu intenţiona să-l folosească atât timp cât era Maestru al Jocului. Cu toate acestea, i-am captat pe câţiva dintre lucrători, când erau încărcaţi în transportoare. Captatorii sunt întotdeauna curioşi atunci când cineva încearcă să-i excludă.

Făcu să alunece o secţiune din perete.

— Acesta este coridorul special al lui Verrick. În aparenţă, duce afară. În realitate, duce înăuntru.

Cartwright încercă să nu bage în seamă sudoarea rece care-i umezise palmele şi subsuorile. Coridorul se deschidea în spatele marelui birou de oţel; nu era greu să-ţi imaginezi peretele de rexeroid dându-se la o parte şi asasinul apărând direct în spatele noului Maestru al Jocului.

— Ce-mi sugeraţi? Să-l închid ermetic?

— Strategia pe care am elaborat-o nu include şi acest mecanism. O să plantăm capsule cu gaz sub suprafaţa podelei

pe toată lungimea pasajului şi nu vă mai faceţi griji. Asasinul va muri înainte de a ajunge să pună mâna pe încuietoare. Shaeffer ridică din umeri: Dar acesta este un aspect minor.

— Am să vă urmez sfatul, reuşi să articuleze Cartwright. Mai există ceva ce ar trebui să ştiu la acest moment?

— Ar trebui să-l asculţi pe Moore. Este un biochimist de mâna întâi, un geniu în felul său. El ţine sub control laboratoarele de cercetare Farben; acum este prima dată după mulţi ani că vine pe-aici. Am încercat să explorăm câte ceva despre activitatea lui, dar, sincer vorbind, informaţiile sunt prea tehnice pentru noi.

Unul dintre ceilalţi captatori, un omuleţ spilcuit cu mustaţă şi un păr care începea să se rărească, cu o armă complicată în mână, interveni:

— Ar fi interesant de ştiut dacă Moore apelează intenţionat la jargonul tehnic ca să ne deruteze.

— Acesta este Peter Wakeman, spuse Shaeffer.

Cartwright şi Wakeman dădură mâna. Degetele captatorului erau fine şi fragile, ca de femeie; degete timide, neavând nici urmă din forţa pe care Cartwright se obişnuise să o găsească la neclasificaţii lui. Era greu de crezut că acesta era bărbatul care conducea Corpul, care le impusese să facă întorsătura, să se îndepărteze de Verrick exact la momentul critic.

— Mulţumesc, spuse Cartwright.

— N-ai pentru ce. Dar n-a avut nici o legătură cu tine personal.

Captatorul arăta un interes egal pentru bătrân.

— Cum devine cineva Prestonit? Nu am citit nici una din cărţile lui; câte sunt, trei?

— Patru.

— Preston a fost astronomul acela sărit de pe fix care a făcut toate Observatoarele să-i caute planeta, aşa-i? Şi-au îndreptat telescoapele în toate părţile şi n-au descoperit nimic. Preston a plecat s-o caute singur şi în final a murit în nava lui. Da, am răsfoit o dată *Discul de Flacără.* Omul care mi l-a dat era un adevărat nebun inofensiv; am încercat să-l captez. N-am găsit decât un amestec confuz, haotic, plin de pasiune.

— La mine ce găsiţi? întrebă Cartwright încordat.

Urmă un moment de linişte absolută. Toţi cei trei captatori îşi concentrau atenţia asupra lui; el îşi îndreptă forţat gândurile spre televizorul complicat din colţ şi încercă să uite de prezenţa lor.

— Cam la fel, spuse Wakeman după puţin timp. Formaţia ta este foarte ciudată pentru societatea noastră. Minimaxul pune mare accent pe Calea de Mijloc aristotelică. Tu ai investit totul în nava aceea. Cocioabă sau palat, dacă ea eşuează, nu-ţi mai rămâne nimic.

— Nu va eşua, îi răspunse Cartwright aspru.

Cei trei captatori păreau amuzaţi.

— Într-un univers al întâmplării, nimeni nu poate prevedea nimic, spuse Shaeffer sec. Probabil că va fi distrusă. Totuşi, ar putea trece.

— După ce vei fi stat de vorbă cu Moore, interveni Wakeman, va fi interesant de văzut dacă mai preveseşti succese.

Când Cartwright şi Wakeman îşi făcură intrarea în hol, Herb Moore se ridică sprinten în picioare.

— Ia loc, îi spuse Cartwright. Vom discuta aici.

Moore rămase în picioare.

— Nu voi răpi mult din timpul dumneavoastră, domnule Cartwright. Ştiu să sunteţi foarte ocupat.

Wakeman mormăi posac.

— Ce vrei? întrebă Cartwright.

— Lăsaţi-mă să mă exprim astfel: dumneavoastră aţi urcat. Verrick a căzut. Deţineţi poziţia supremă în sistem. Am dreptate?

— Strategia lui, făcu Wakeman dus pe gânduri, este să te convingă că eşti un amator. Asta am reuşit să captăm. Vrea să te facă să crezi că eşti un spălător de podele stând în fotoliul şefului cât timp acesta este plecat să încheie o afacere de anvergură.

Moore începu să păşească încoace şi-ncolo, cu obrajii îmbujoraţi de însufleţirea care pusese stăpânire pe el, gesticulând aprins, foarte animat de şuvoiul de cuvinte care i se revărsau din gură.

— Reese Verrick a fost Maestru al Jocului timp de zece ani. A fost provocat zilnic şi a contracarat fiecare Provocare. În esenţă, Verrick este un conducător iscusit. Şi-a îndeplinit slujba cu mai multă pricepere şi abilitate decât toţi Maeştrii Jocului dinaintea lui la un loc.

— Cu excepţia lui McRae, sublinie Shaeffer, intrând în hol. Nu-l uita pe McRae. Gândul îl încălzi. Bunul şi bătrânul McRae.

Cartwright simţi că-i vine rău de la stomac. Se lăsă să cadă într-unul din fotoliile moi, rezemându-se obosit de spătar pe când acesta se adapta la greutatea şi poziţia lui; discuţia

continuă fără el; cuvintele repezi schimbate de cei doi captatori şi tânărul acesta inteligent se auzeau de undeva departe, ca-ntr-un vis. Încerca să se concentreze asupra argumentărilor, dar nu păreau să-l intereseze.

În multe feluri, Herb Moore avea dreptate. El *într-adevăr* dăduse buzna în biroul, poziţia şi problemele altcuiva. Se întrebă vag unde se afla acum nava. Dacă ceva nu se defectase, urma să se apropie curând de Marte şi de centura de asteroizi. Nu depăşiseră deja vămile? Se uită la ceas. Nava câştiga viteză chiar în acel moment.

Vocea pătrunzătoare a lui Moore îl readuse la realitate. Se îndreptă şi deschise ochii.

— Bine! spunea Moore, surescitat. Vestea s-a răspândit prin seturile telecomunicaţionale. Convenţia se va ţine probabil la Colina Westinghouse; acolo au mai multe hoteluri.

— Da, spuse Wakeman dur. Ăla-i locul unde se adună de obicei criminalii. O grămadă de camere ieftine.

Wakeman şi Moore discutau despre Convenţia Provocării.

Cartwright se ridică, nesigur, în picioare.

— Vreau să vorbesc cu Moore. Voi doi plecaţi de-aici. Duceţi-vă în altă parte.

Captatorii se sfătuiră în tăcere, apoi se îndreptară spre uşă.

— Ai grijă, îl avertiză Wakeman. Ai avut o mulţime de şocuri emoţionale astăzi. Indicele talamic îţi este prea mare.

Cartwright închise uşa în urma lor şi se întoarse către Moore.

— Acum putem lămuri toate acestea o dată pentru totdeauna.

Moore zâmbi încrezător.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule Cartwright. Doar sunteţi şeful.

— Nu sunt şeful tău.

— Nu, într-adevăr. Câţiva dintre noi i-am rămas loiali lui Reese. Câţiva dintre noi nu l-am părăsit.

— Cred că-l admiraţi foarte mult.

Expresia lui Moore arăta că era adevărat.

— Reese Verrick este un om mare, domnule Cartwright. A făcut multe lucruri mari. Lucrează la o scară enormă. O expresie radioasă i se întinse pe chip. Este pe de-a-ntregul raţional.

— Şi ce-ai vrea să fac eu? Să-i dau poziţia înapoi?

Cartwright îşi auzi propria voce tremurând de emoţie.

— Nu am de gând să renunţ la toate acestea. Nu-mi pasă cât de iraţional vi se pare. Sunt aici şi rămân aici. Nu mă puteţi intimida. Nu vă puteţi bate joc de mine!

Vocea lui stârni ecouri, începuse să strige. Se forţă să se calmeze. Herb Moore zâmbi senin şi se bucură de propria lui bucurie interioară.

Este destul de tânăr ca să-i fiu tată, se trezi Cartwright că-şi spune în gând. Nu poate avea mai mult de treizeci de ani şi eu am şaizeci şi trei. E doar un băieţandru, un copil teribil. Încercă să-şi oprească tremurul mâinilor, dar nu reuşi. Era surescitat, prea surescitat. De-abia putea să vorbească. Se enervase prea tare. Şi-i era frică.

— Nu puteţi conduce sistemul, spuse Moore liniştit. Asta nu face parte din felul dumneavoastră de a fi. De fapt cine sunteţi? Am studiat dosarele. V-aţi născut la 5 octombrie 2140, în zona Colinei Imperial. Acolo aţi trăit toată viaţa; este prima oară când vă aflaţi în partea asta a planetei, ca să nu mai vorbim de o altă planetă. Aţi urmat zece ani de şcoală nominală în cadrul departamentului de caritate al Colinei Imperial. Nu aţi excelat niciodată la nimic. În liceu aţi renunţat la cursurile care se ocupau de simbolizare şi aţi urmat în schimb cursuri de lucru manual. Sudură şi reparaţii electronice, ceva de genul ăsta. O vreme aţi încercat tipăritul. După ce aţi ieşit din şcoală, aţi lucrat într-o fabrică de turele de tun, ca mecanic. Aţi proiectat câteva îmbunătăţiri ale circuitelor la nişte cablaje, dar Directoratul v-a respins inovaţiile ca fiind banalităţi.

— Un an mai târziu, rosti Cartwright cu greu, îmbunătăţirile au fost încorporate în Sticla însăşi.

— Începând de atunci, v-aţi lăsat cuprins de amărăciune. Aţi efectuat revizii ale Sticlei în Geneva şi v-aţi văzut propriile proiecte în funcţiune. Aţi încercat de peste cinci mii de ori să câştigaţi o clasificare, dar nu aţi avut niciodată destule cunoştinţe teoretice. La patruzeci şi nouă de ani v-aţi dat bătut. La cincizeci, v-aţi alăturat acestui grup de nebuni inofensivi, această societate Preston.

— Participam deja de şase ani la întruniri.

— La vremea aceea nu erau mulţi membri şi în final aţi fost ales preşedinte al Societăţii. V-aţi investit tot timpul şi toţi banii în nebunia asta. A devenit scopul, obsesia vieţii dumneavoastră. Moore vorbea radios, ca şi cum ar fi găsit soluţia unei ecuaţii complicate. Şi acum deţineţi poziţia de Maestru al Jocului peste o rasă întreagă, miliarde de oameni, cantităţi nesfârşite de

oameni şi materiale, poate singura civilizaţie din Univers. Şi dumneavoastră vedeţi asta numai ca pe un mijloc de a vă extinde Societatea.

Cartwright simţi că se îneacă.

— Ce-o să faceţi? insistă Moore. O să tipăriţi broşurile lui Preston în câteva trilioane de exemplare? O să distribuiţi imense fotografii tridimensionale de-ale lui, o să le împrăştiaţi prin tot sistemul? O să aduceţi statui, muzee întregi pline de hainele lui, dinţi falşi, pantofi, unghii tăiate, nasturi, altare la care să se prosterneze credincioşii? Aveţi deja un monument la care să vă duceţi: rămăşiţele lui lumeşti, într-o baracă rahitică din mahalalele Imperialului, oasele lui ca la expoziţie, moaştele unui sfânt, să le tot atingi şi să te rogi la ele. Asta plănuiţi voi? O nouă religie, un nou Dumnezeu de divinizat? O să organizaţi vaste flote de nave, o să trimiteţi nesfârşite „armade” în căutarea planetei sale mistice? Moore îl văzu pe Cartwright pălind, dar nu se opri. O să ne petrecem cu toţii timpul trecând spaţiul prin ciur după Discul ăsta de Flacără, sau cum l-o mai fi chemând? Aduceţi-vă aminte de Robin Pitt, Maestrul Jocului numărul 34. Avea nouăsprezece ani, un homosexual, un înapoiat mintal. A locuit toată viaţa cu mama şi sora lui. Citea cărţi vechi, picta tablouri, scria materiale psihiatrice despre fluxul conştiinţei.

— Poezie…

— A fost Maestru al Jocului o săptămână; apoi Provocarea i-a venit de hac, slavă cerului. Se plimba prin jungla din spatele acestei clădiri, culegând flori sălbatice şi scriind sonete. Aţi citit probabil despre el. Poate că trăiaţi pe vremea aceea. Sunteţi cu siguranţă destul de bătrân.

— Aveam treisprezece ani când a fost omorât.

— Vă amintiţi ce plănuise pentru omenire? Întoarceţi-vă cu gândul în trecut. De ce există procesul-Provocare? Întregul sistem al Sticlei există ca să ne apere; ridică şi destituie la întâmplare, alege indivizi întâmplători la intervale întâmplătoare. Nimeni nu poate câştiga puterea şi s-o şi păstreze; nimeni nu ştie ce statut va avea anul ori săptămâna viitoare. Nimeni nu poate plănui să devină dictator: totul vine şi pleacă în funcţie de particule subatomice întâmplătoare. Provocarea ne apără de altceva. Ne apără de incompetenţi, de iresponsabili şi ţicniţi. Suntem în deplină siguranţă: fără despoţi şi fără nebuni inofensivi.

— Eu nu sunt un nebun inofensiv, mormăi Cartwright, răguşit. Sunetul propriei sale voci îl uimi. Era slabă şi pierdută, fără convingere. Zâmbetul larg al lui Moore se lăţi şi mai mult; în mintea lui nu exista îndoială. Îmi va trebui însă o vreme ca să mă adaptez, termină el sleit de puteri. Am nevoie de timp.

— Credeţi că vă puteţi adapta? întrebă Moore.

— Da.

— Eu nu cred. Aveţi aproximativ douăzeci şi patru de ore. Cam atât durează până se întruneşte Convenţia Provocării şi alege primul candidat. Şi vor fi o grămadă, din care să tot alegi.

Trupul subţire al lui Cartwright avu o convulsie.

— De ce?

— Verrick a oferit un milion de dolari aur celui care vă va veni de hac. Oferta este valabilă până când câştigă cineva, până când veţi fi mort.

Cartwright auzi cuvintele, dar mintea lui nu le înregistră înţelesul. Era vag conştient de faptul că Wakeman intrase în hol şi se îndrepta către Moore. Cei doi ieşiră discutând cu voce joasă. De-abia îi auzea.

Ca un coşmar îngheţat, fraza „un milion de dolari aur” îi picura în creier, inundându-l. Cei care-şi vor încerca norocul vor fi mulţi. Cu atâta bănet, un nec putea cumpăra o gamă întreagă de clasificări pe piaţa neagră. Cele mai ascuţite minţi din sistem îşi vor risca viaţa pentru asta, într-o societate care era un continuu joc de noroc, o loterie fără sfârşit.

Wakeman se apropie de el, clătinând din cap.

— Ce minte frenetică. Au fost o grămadă de lucruri nebuneşti pe care nu le-am putut capta. Ceva despre cadavre, bombe şi asasini şi întâmplare. A plecat acum. L-am expediat.

— Tot ce-a spus e-adevărat, gâfâi Cartwright. Are dreptate; nu am ce căuta aici. Nu e locul meu.

— Strategia lui este să te facă să crezi asta.

— Dar este adevărat!

Wakeman dădu din cap cu părere de rău.

— Ştiu. De-asta e o strategie atât de bună. Dar cred că şi noi avem o strategie bună. La timpul potrivit vei afla despre ce este vorba. Îl apucă brusc pe Cartwright de umăr. Stai jos mai bine. Am să-ţi torn ceva de băut; Verrick a lăsat pe-aici nişte whisky veritabil, vreo două lăzi pline.

Cartwright scutură din cap fără o vorbă.

— Cum vrei.

Wakeman îşi trase batista din buzunar şi-şi tamponă fruntea. Mâinile îi tremurau.

— Eu am să beau un păhărel, dacă n-ai nimic împotrivă. După ce am captat toate motivaţiile acelea patologice, amestecate şi la o putere înaltă, tare simt nevoia să beau ceva.

CAPITOLUL 4

Ted Benteley rămăsese în picioare în uşa bucătăriei, inspirând aromele calde ale mâncării pe foc. Locuinţa familiei Davis era plăcută şi luminoasă. Al Davis se tolănise mulţumit în faţa televizorului din salon, uitându-se plin de curiozitate la reclame. Drăguţa lui soţie cu părul castaniu, Laura, pregătea cina.

— Dacă asta este protină, spuse Benteley, este cea mai bună contrafacere pe care am mirosit-o vreodată.

— Nu mâncăm niciodată protină, răspunse Laura vioi. Am încercat-o în primul an de căsnicie, dar îi simţi gustul oricât ar încerca ei să o prelucreze. Desigur, e groaznic de scump să cumperi hrană naturală, dar merită. Protina este pentru neclasificaţi.

— Dacă n-ar fi fost protina, interveni Al, care auzise fără să vrea, nec-ii ar fi pierit de foame încă din secolul douăzeci. Tu întotdeauna trebuie să dai informaţiile greşite tipice pentru profani ca tine. Dă-mi voie să vă ofer eu datele exacte.

— Te rog, spuse Laura.

— Protina nu este o algă naturală. Este un mutant care a apărut în bazele de cultură din Orientul Mijlociu şi s-a extins treptat pe multe suprafeţe de apă dulce.

— Asta ştiu. Când mă duc la baie dimineaţa, nu găsesc eu porcăria asta crescând şi acoperind toată chiuveta şi ţevile şi în cadă şi în... anexe?

— Creşte de asemenea şi pe toată suprafaţa Marilor Lacuri, contribui Al cu un amănunt ştiinţific.

— Ei, asta nu este protină, i se adresă Laura lui Ted. Este o friptură adevărată de vacă, cu cartofi noi adevăraţi, mazăre veritabilă şi chifle din făină albă.

— O duceţi mai bine decât atunci când ne-am văzut ultima oară, remarcă Benteley. Cum se face?

O expresie complexă flutură peste chipul gingaş ai Laurei.

— N-ai auzit? A! a sărit peste o clasă întreagă. A învins Jocul Guvernului; am studiat împreună în fiecare seară după ce se întorcea de la muncă.

— N-am mai auzit până acum să învingă cineva Jocurile. S-a anunţat şi la televizor?

— De fapt, da. Laura se încruntă, plină de resentiment. Tipul ăla oribil, Sam Oster, a tot vorbit despre asta toată durata unui program. Ăsta-i agitatorul ăla al maselor care are atâta priză la nec-i.

— Mă tem că n-am auzit de el, recunoscu Benteley.

Pe ecranul televizorului, reclame magnifice se perindau ca într-un joc de flăcări lichide. Una după alta apăreau, pâlpâiau o clipă după care dispăreau. Reclamele erau cea mai înaltă formă de artă; la ele lucrau marile talente creatoare. Reclamele îmbinau culoare, echilibru, ritm şi o însufleţire fără seamăn care trecea, ca un puls, de pe ecran în salonul tihnit al familiei Davis. Din difuzoarele hi-fi montate în pereţi se revărsau combinaţii aleatoare de sunete ambientale.

— Convenţia, spuse Davis, arătând spre ecran. Solicită voluntari, pentru o sumă frumuşică.

Un vârtej de lumină spumoasă şi diverse texturi colorate suprapunându-se pe ecran simboliza Convenţia Provocării. Masa fremătândă se spărgea, rămânea o clipă încremenită, apoi se recombina în mii şi mii de feluri. Un model de sfere neobişnuit de agitate trecură ca-ntr-un dans, iar muzica ce le însoţea se ridică la o intensitate febrilă.

— Ce spune? întrebă Benteley.

— Pot să mut pe 1-Canal, dacă vrei. Atunci o să auzi direct.

Laura intră în grabă cu tacâmurile de argint şi vesela de porţelan.

— Nu trece pe 1-Canal; la ăla se uită toţi neclasificaţii. De-asta există două feluri de emisie, asta pentru noi şi cea literală pentru ei.

— Greşeşti, scumpo, spuse Al serios. 1-Canal este pentru ştiri şi informaţii faptice. S-Canal este de plăcere. Mie-mi place să mă uit aşa, dar... Flutură din mână şi circuitul comută brusc. Vârtejurile vii de sunet şi culoare de stinseră. În locul lor apărură trăsăturile placide ale crainicului de la Westinghouse. Uite, acelaşi lucru.

Laura aranjă masa şi se întoarse în bucătărie, teribil de ocupată. Salonul era prietenos şi confortabil. Un perete era transparent; în faţa casei se întindea Berlinul, îngrămădit în jurul Colinei Farben, un pilon central imens şi dominator, profilându-se negru pe cerul nopţii. În întunericul de jos fulgerau cioburi de lumină rece: maşini de suprafaţă, dansând aidoma unor scântei galbene prin umbrele reci ale nopţii,

înghiţite de conul înalt precum nişte molii incandescente într-o sticlă de lampă cosmică.

— De cât timp eşti sub jurământ de credinţă către Verrick? îl întrebă Benteley pe Al Davis.

Al se smulse de la ecranul televizorului; acum se descriau noi experimente în creatoarele C-plus.

— Ce-ai zis, Ted? Cred că de vreo trei sau patru ani.

— Eşti mulţumit?

— Sigur, de ce nu? Al arătă cu un gest circular încăperea plăcută, frumos mobilată. Cine n-ar fi mulţumit?

— Nu despre asta vorbesc. Şi eu aveam aceleaşi lucruri la Oiseau-Lyre; majoritatea clasificaţilor au aranjamente de felul acesta. Vorbesc despre Verrick.

Al Davis se strădui să priceapă încotro bătea Benteley.

— Eu nu-l văd niciodată pe Verrick. A fost în Batavia, până astăzi.

— Ştiai că am depus jurământul către Verrick?

— Mi-ai spus azi după-amiază. Faţa cumsecade a lui Al era întoarsă către Benteley, radiind, relaxată şi fără griji. Sper că asta înseamnă că o să te muţi aici.

— De ce?

Davis clipi.

— Păi, pentru că atunci o să vă vedem mai des, pe tine şi pe Julie.

— Nu mai trăiesc cu Julie de şase luni, spuse Benteley iritat. S-a terminat. Acum e pe Jupiter, un fel de funcţionar oficial la un lagăr de muncă.

— N-am ştiut. Nu v-am mai văzut de mai bine de doi ani. Am fost al naibii de surprins să te văd pe setul tele-comunicaţional.

— Am venit cu Verrick şi personalul lui. Vocea lui Benteley deveni ironică. Atunci când Oiseau-Lyre m-a pus pe liber, m-am îndreptat către Batavia. Am vrut să ies din sistemul Colinelor o dată pentru totdeauna. M-am dus direct la Reese Verrick.

— Ai făcut exact ce trebuia.

— Verrick m-a tras pe sfoară! Fusese dat jos, scos din Directorat. Ştiam că cineva încerca să cumpere Colinele, cineva cu foarte multe fonduri. Am vrut să nu mai am nimic de-a face cu asta... şi acum uite. Resentimentul lui Benteley creştea. În loc să scap, am nimerit în cloaca cea mai murdară. Este ultimul loc de pe Pământ unde-aş fi vrut să fiu.

Indignarea apăru încetişor pe figura tolerantă a lui Davis.

— Unii dintre cei mai cumsecade oameni pe care-i ştiu sunt servii lui Verrick.

— Sunt oameni cărora nu le pasă cum obţin banii.

— Vrei să-l pedepseşti pe Verrick pentru că a reuşit în viaţă? El a pus Colina aceasta pe picioare. E vina lui că nimeni nu poate acţiona ca el? Există o selecţie şi-o evoluţie naturală.

Cei care nu pot supravieţui se pierd pe drum.

— Verrick i-a concediat pe cei din laboratoarele noastre de cercetare.

— Ale noastre? Ia stai, acum eşti cu Verrick. Indignarea lui Davis dădu în clocot. Îţi dai seama cum vorbeşti? Verrick este protectorul tău şi tu stai aici...

— Gata, băieţi, exclamă Laura, cu obrajii îmbujoraţi de izbânzile ei culinare. Cina este pe masă şi vreau să vă duceţi să mai aduceţi nişte scaune. Al, spală-te pe mâini înainte de a te apuca să mănânci. Şi pune-ţi pantofii.

— Sigur, scumpo, spuse Davis ascultător, ridicându-se în picioare.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Benteley.

— Găseşte-ţi un scaun şi aşează-te. Avem cafea veritabilă. Îţi place cu frişcă? Nu-mi aduc aminte.

— Da, spuse Benteley. Mulţumesc. Trase lângă masă două scaune şi se aşeză, îngândurat.

— Nu fă mutra asta posomorâtă, îi spuse Laura. Uite ce ţi-am făcut de mâncare. Nu mai trăieşti cu Julie? Pariez că voi mâncaţi în oraş în fiecare zi, la restaurante Unde servesc protina aia îngrozitoare.

Benteley se jucă cu furculiţa şi cuţitul.

— V-aţi aranjat frumos aici, spuse repede. Când v-am văzut ultima oară, locuiaţi la un cămin al Colinei. Dar nu eraţi căsătoriţi atunci.

— Îţi aduci aminte când noi doi trăiam împreună? Laura începu să taie şnurul care ţinea legat ruloul de carne friptă. N-a durat mai mult de o lună, din câte-mi amintesc.

— Aproape o lună, încuviinţă Benteley, ducându-se cu gândul înapoi în timp. Se mai relaxă, înmuiat de aromele mâncării fierbinţi, de încăperea plăcută, de femeia atrăgătoare din faţa lui. Erai încă sub jurământ la Oiseau-Lyre, înainte de a-ţi pierde clasificarea.

Al îşi făcu apariţia, se aşeză, îşi despături şervetul şi-şi frecă mâinile, anticipând festinul.

— Tare frumos mai miroase, anunţă. Să-i dăm drumul. Mor de foame.

***

În timp ce mâncau, televizorul susura, împrăştiind în încăpere un flux pâlpâitor de lumină.

Printre frânturi de conversaţie, Benteley asculta, dând numai pe jumătate atenţie spuselor Laurei şi ale lui Al.

„...Maestrul Jocului, Cartwright, a anunţat demiterea a două sute de angajaţi ai Directoratului, anunţa crainicul. Motivul declarat a fost r.s.d.”

— „Risc de securitate defectuoasă”, murmură Laura, sorbind din cafea. Aşa spun întotdeauna.

Crainicul continuă:

„...planurile Convenţiei sunt în continuă expansiune. Sute de mii de candidaţi iau deja cu asalt Comitetul Convenţiei şi biroul Colinei Westinghouse. Reese Verrick, fostul Maestru al Jocului, a fost de acord să se ocupe de detaliile tehnice, tot mai multe, care vor pune în mişcare ceea ce promite să fie cel mai palpitant şi spectaculos eveniment al deceniului...”

— Păi da’ cum, zise Al. Verrick are Colina aia la picioare. Şi acum o s-o facă să zbârnâie.

— Judecătorul Waring mai este încă în Comitet? îl întrebă Laura. Trebuie să fi împlinit o sută de ani.

— Este, este. Nu vrea să-şi dea demisia, vrea să moară acolo. Fosilă scorţoasă! Ar trebui să se dea la o parte şi să lase locul cuiva mai tânăr.

— Dar ştie tot ce este de ştiut despre Provocare, interveni Laura. Şi a ţinut-o pe un înalt plan moral. Mi-aduc aminte când eram mică, încă în şcoală; Maestrul Jocului fusese dat jos, ăla caraghiosul, ăla care se bâlbâia... Şi apare în scenă tânărul acela chipeş, asasinul cu părul negru care a devenit un Maestru al Jocului atât de minunat. Şi bătrânul judecător Waring a convocat Comitetul şi a prezidat Convenţia ca Iehova în vechile mituri creştine.

— Are barbă, spuse Benteley.

— O barbă lungă, albă.

La televizor apăru un alt crainic. În imagine se vedea imensul amfiteatru unde se aduna Convenţia. Scaunele erau

gata aranjate, la fel şi uriaşa platformă la care Comitetul lua deciziile. Oamenii roiau în toate direcţiile; amfiteatrul bubuia de ecourile şi sunetele activităţii febrile şi a instrucţiunilor.

— Gândiţi-vă numai, spuse Laura. Toate lucrurile acestea însemnate întâmplându-se chiar acum, în timp ce noi stăm aici liniştiţi în jurul cinei.

— E departe, rosti Al cu indiferenţă.

„...oferta de un milion de dolari aur a lui Reese Verrick a galvanizat lucrările Convenţiei.

Statisticienii estimează un număr record de candidaturi – şi încă nu au încetat să sosească.

Fiecare este dornic să-şi încerce şansa în cel mai cutezător rol al sistemului, cel mai mare risc şi mizele cele mai fabuloase. Ochii a şase miliarde de oameni de pe nouă planete se întorc în seara aceasta spre Colina Westinghouse. Cine va fi primul asasin? Dintre aceşti nenumăraţi candidaţi străluciţi, reprezentând toate clasele şi Colinele, care va fi primul să încerce pentru milionul de dolari aur şi aplauzele şi ovaţiile unei întregi civilizaţii?”

— Dar tu? se adresă Laura brusc spre Benteley. Tu de ce nu depui o cerere? N-ai altceva de făcut în momentul de faţă.

— Nu se numără printre preocupările mele.

Laura râse.

— Fă-o să se numere! Al, nu mai avem banda aceea mare pe care au scos-o, cu toţi asasinii care au reuşit în trecut, vieţile lor şi totul despre ei? Arată-i-o lui Ted.

— Am văzut-o, spuse Benteley scurt.

— Când erai mic, nu visai să fii, când te faci mare, un asasin încununat de succes? Ochii căprui ai Laurei erau înceţoşaţi de nostalgie. Mi-aduc aminte cât de mult uram faptul că sunt fată, pentru că astfel nu puteam să devin asasin când creşteam. Am cumpărat o grămadă de talismanuri, dar nu m-au transformat în băiat.

Al Davis împinse din faţa lui farfuria goală şi râgâi mulţumit.

— Pot să-mi dau drumul la curea?

— Sigur, spuse Laura.

Al îşi mai slăbi cureaua.

— Ce masă bună, scumpa mea. N-aş avea nimic împotrivă să mănânc aşa în fiecare zi.

— Păi mănânci, practic. Laura îşi termină cafeaua şi-şi şterse delicat buzele cu şervetul. Mai vrei cafea, Ted?

„...Experţii pronostichează că primul asasin va avea o şansă de 70 la 30 de a-l distruge pe Maestrul Jocului, Cartwright, câştigând astfel premiul de un milion de dolari oferit de Reese Verrick, fostul Maestru al Jocului, dat jos acum mai puţin de douăzeci şi patru de ore de o zvâcnire neaşteptată a Sticlei. Dacă primul asasin dă greş, observatorii vor miza 60 la 40 pe al doilea asasin. După însemnările lor, după primele două zile, Cartwright va avea un control mai bun asupra armatei sale şi a Corpului telepatic. Pentru asasin va conta mai mult viteza decât forma, în special în faza iniţială. În ultimul tur, situaţia va fi încordată datorită...”

— Deja se fac o grămadă de pariuri particulare, spuse Laura. Se sprijini, satisfăcută, cu o ţigară între degete, şi-i zâmbi lui Benteley. E bine că te mai vede şi pe tine omul în vizită. Crezi că o să-ţi muţi lucrurile aici, la Farben? Ai putea să stai la noi o perioadă, până-ţi găseşti o locuinţă ca lumea.

— O mulţime de locuri care erau bune cândva sunt preluate de neclasificaţi, observă Al.

— Se mută peste tot, fu de acord Laura. Ted, ţi-aduci aminte zona aceea minunată lângă laboratorul de cercetări în domeniul sinteticelor? Toate unităţile acelea de locuinţe, clădirile în roz şi verde? Acum acolo stau nec-i şi bineînţeles că totul este dărăpănat, murdar şi împuţit. E o ruşine; de ce nu se înrolează în lagăre de muncă? Acolo este locul lor, nu să tândălească pe-aici.

— Mi-e somn, căscă Al. Luă o curmală din vasul din mijlocul mesei. O curmală. Ce naiba-i o curmală? O mestecă încet. Prea dulce. De pe ce planetă vine? Venus? Seamănă la gust cu unul din fructele acelea cărnoase venusiene.

— Este din Asia Mică, explică Laura.

— De aici, de pe Pământ? Cine a obţinut mutanta?

— Nimeni. Este un fruct natural. Dintr-un fel de palmier.

Al scutură din cap minunându-se.

— Infinita diversitate a creaţiei lui Dumnezeu.

Laura fu şocată.

— Dacă te-aude cineva la serviciu vorbind în halul ăsta?

— Lasă-i să m-audă. Al se întinse şi căscă din nou. Nu-mi pasă.

— Ar putea să creadă că eşti creştin.

Benteley se ridică încet în picioare.

— Laura, trebuie să plec.

— De ce? se ridică mirat Al.

— Trebuie să-mi adun lucrurile şi să le aduc de la Oiseau-Lyre.

Al îl bătu pe umăr.

— Le transportă Farben. Eşti unul dintre servii lui Verrick acum, ai uitat? Sună la biroul de trafic de la Colină şi aranjează ei. Gratis.

— Prefer s-o fac singur.

— De ce? întrebă Laura surprinsă.

— Aşa se sparg mai puţine lucruri, răspunse Benteley, evaziv. Închiriez un taxi şi-l încarc peste week-end. Nu cred că o să mă vrea înainte de luni.

— Nu ştiu, spuse Al, cu îndoială. Mai bine ţi-ai aduce lucrurile încoace cât poţi mai repede. Uneori Verrick vrea o persoană pe loc, şi atunci când te vrea pe loc...

— Să-l ia naiba pe Verrick, spuse Benteley. Eu n-am să mă grăbesc.

Feţele tor uluite, şocate, dansară în jurul lui pe când se îndepărta de masă. Stomacul îi era plin de mâncare caldă şi bine pregătită, dar mintea îi era subţiată şi goală, o crustă acidă şi tăioasă peste... ce? Nu ştia.

— Nu-i bine să vorbeşti aşa, spuse Ai.

— Astea sunt sentimentele mele.

— Ştii, eu cred că nu eşti un realist.

— Poate că nu. Benteley îşi găsi haina. Mulţumesc pentru masă, Laura. A fost minunată.

— Nu pari prea convins.

— Nu sunt, răspunse Benteley. Aveţi un locşor drăguţ aici. Cu tot confortul şi tot ce vă trebuie. Sper că veţi fi amândoi foarte fericiţi. Sper că gătitul vostru o să vă convingă în continuare, în ciuda mea.

— Aşa va fi, zise Laura.

Se auzea vocea crainicului: „...deja mai mult de zece mii, din toate colţurile Pământului.

Anunţul, făcut de judecătorul Waring, că primul asasin va fi ales la această întrunire...”

— În seara asta! exclamă Al. Fluieră admirativ. Verrick nu-şi pierde timpul. Clătină din cap, impresionat. E un om de acţiune, Ted. Ce-i al lui, e-al lui.

Benteley se lăsă pe vine şi închise televizorul.

Procesiunea învolburată de sunete şi imagini se topi şi el se ridică din nou.

— Vă supăraţi?

— Ce s-a întâmplat? îngăimă Laura. S-a stins!

— Eu l-am închis. M-am săturat să aud tărăboiul ăsta insuportabil. M-am săturat de convenţie şi tot ce e în legătură cu ea.

Urmă o tăcere stingheră.

După un moment, Al rânji nesigur.

— Ce-ar fi să dăm de duşcă un păhărel înainte să pleci? O să te liniştească.

— Sunt liniştit, răspunse Benteley.

Traversă camera către peretele transparent şi se opri cu spatele la Al şi la Laura, privind mohorât afară în noapte, la fluxul nesfârşit de lumini clipitoare din jurul Colinei Farben. În mintea lui se învolbura o fantasmagorie similară de forme şi imagini; putea închide televizorul şi opaciza peretele, dar nu putea stăvili tumultul gândurilor sale.

— Ei bine, spuse Laura într-un târziu, neadresându-se nimănui în particular, presupun că astăzi nu mai vedem Convenţia Provocării.

— Ai să vezi benzi cu reluări tot restul vieţii, spuse Al încercând să salveze situaţia.

— Eu vreau s-o văd acum!

— Mai durează, oricum, zise Al încercând să domolească spiritele. Încă-şi mai verifică echipamentul.

Laura pufni scurt şi împinse masa înapoi în bucătărie. Apa începu să curgă cu furie în chiuvetă; farfuriile se ciocneau de zor, frecate cu năduf.

— E furioasă, observă Al.

— E vina mea, spuse Benteley, fără convingere.

— O să-i treacă. Ţi-aduci aminte, probabil, la zi, dacă vrei să-mi spui ce nu merge, sunt numai urechi.

Ce-ar trebui să spun, gândi Benteley fără rost.

— Am venit în Batavia aşteptându-mă să găsesc ceva nemaipomenit, rosti. Ceva dincolo de masa de oameni care caută să înşface puterea, dându-se de ceasul morţii să ajungă în vârful piramidei peste cadavrele celorlalţi. Şi-n loc de asta mă trezesc din nou în aceeaşi mocirlă... şi răul strigă aici din toţi plămânii. Arătă cu un gest spre televizor: Reclamele astea sunt ca nişte insecte strălucitoare, dar care trăiesc în gunoaie.

Al Davis întinse solemn un deget bondoc.

— Reese Verrick va reveni pe locul Unu în mai puţin de o săptămână. Banii lui îl vor atrage pe asasin. Asasinul îi este supus. Cum îl lichidează pe Cartwright ăsta, locul lui îi revine lui Verrick. Eşti prea al naibii de nerăbdător, atâta tot. Aşteaptă o săptămână, omule. Pe urmă o să fie aşa cum era înainte, poate şi mai bine.

Laura apăru în cadrul uşii. Accesul de furie îi trecuse; acum pe faţă i se citea un neastâmpăr plin de ţâfnă.

— Al, n-am putea, te rog, să ne uităm la Convenţie? Pot auzi televizorul vecinilor şi-l aleg pe asasin chiar acum!

— Îl deschid eu, spuse Benteley istovit. Oricum plec.

Se lăsă pe vine şi deschise televizorul. Aparatul se încălzi repede; pe când se îndepărta către veranda din faţă, strigătul metalic se înălţă frenetic în urma lui. Aclamaţiile stridente a mii de oameni se rostogoliră după el, în întunericul rece şi tăios al nopţii.

— Asasinul! urlă ascuţit televizorul, pe când el se avânta pe aleea întunecoasă, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. Numele lui este înmânat chiar acum, îl vom avea pentru dumneavoastră într-o secundă.

Ovaţiile ajunseră la un crescendo dement; ca valurile muginde ale mării, acoperind un moment spusele crainicului.

— Pelling, răzbătu vocea în sfârşit, ridicându-se deasupra tumultului. Prin aclamarea poporului, prin voia unei planete! Asasinul este – Keith Pelling!

CAPITOLUL 5

Forma lucitoare, cenuşie şi rece, lunecă silenţios prin faţa lui Ted Benteley. Portiera se deschise şi o siluetă subţire păşi afară în întunericul friguros.

— Cine-i? întrebă Benteley. Vântul biciuia frunzişul umed din jurul casei familiei Davis.

Cerul era îngheţat; în depărtare se auzea freamătul vieţii oraşului, fabricile Colinei Farben trimiţând prin noapte ecoul înăbuşit al activităţii lor.

— Unde-ai fost, pentru numele lui Dumnezeu? răsună o voce de contralto, întretăiată şi neliniştită. Verrick a trimis după tine de-acum o oră.

— Aici am fost, răspunse Benteley.

Eleanor Stevens apăru din umbră.

— Ar fi trebuit să rămâi în legătură cu noi după ce a aterizat nava. E furios. Aruncă în jurul ei priviri nervoase. Unde-i Davis? Înăuntru?

— Fireşte. Benteley simţi cum îl umple mânia. Ce atâta zarvă?

— Nu te ambala. Vocea fetei era impenetrabilă, la fel ca stelele îngheţate clipind deasupra lor. Du-te înapoi înăuntru şi adu-i pe Davis şi soţia lui. Vă aştept în maşină.

Al Davis rămase cu gura căscată de uimire când Benteley împinse uşa din faţă şi intră în căldura aurie a salonului strălucitor.

— Ne cheamă, rosti Benteley. Spune-i Laurei; o vrea şi pe ea.

Laura şedea pe marginea patului, desfăcându-şi sandalele. Când îl auzi pe Al intrând în dormitor, îşi trase repede pantalonii peste glezne.

— Haide, scumpo.

— S-a întâmplat ceva? Laura sări repede în picioare. Ce este?

Toţi trei ieşiră în bezna îngheţată a nopţii, în mantale şi cizme groase de muncă. Eleanor porni motorul, care începu să toarcă febril.

— Hai înăuntru, murmură Al, ajutând-o pe Laura să-şi găsească un loc în întunericul ca de cerneală. Ce-ar fi să aprinzi o lumină?

— N-ai nevoie de lumină ca să-ţi pui fundul pe scaun, răspunse Eleanor.

Portierele glisară, închizându-se; maşina lunecă, lin, ieşind în şosea şi-ntr-o secundă prinse viteză. Case şi copaci învăluiţi în întuneric, treceau ca fulgerul pe lângă ei. Brusc, cu un vâjâit înspăimântător, maşina se ridică deasupra pavajului. O clipă zbură razant, aproape la nivelul solului, apoi descrise o traiectorie arcuită peste un şir de linii de înaltă tensiune. Câteva minute mai târziu, câştiga în înălţime deasupra furnicarului de clădiri şi străzi care alcătuiau aglomerările parazite din jurul Colinei Farben.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Benteley. Maşina fu zguduită de grinzile-gheară magnetice care o prinseseră şi o coborau către clădirile pâlpâitoare de dedesubt. Avem şi noi dreptul să ştim.

— Suntem aşteptaţi la o mică petrecere, spuse Eleanor, cu un zâmbet care de-abia îi mişcă buzele subţiri şi stacojii. Lăsă maşina să se aşeze într-o deschizătură concavă, unde se opri definitiv pe un disc magnetic. Cu o mişcare rapidă, opri motorul şi deschise larg portierele. Coborâţi. Am ajuns.

Paşii lor răsunară puternic pe coridorul pustiu, Eleanor conducându-i grăbită de la un etaj la altul. La intervale regulate erau plantaţi gardieni în uniforme, tăcuţi, cu feţe buhăite şi impasibile, ţinând indiferenţi armele lor butucănoase.

Cu o fluturare a mâinii, Eleanor deschise o uşă cu dublu mecanism de închidere şi le făcu semn cu capul să intre. O boare de aer parfumat îi învălui când trecură nesiguri pe lângă ea, pătrunzând în întuneric.

Reese Verrick stătea cu spatele la ei. Mâinile lui nervoase erau ocupate cu ceva, braţele masive mişcându-se cu o furie lentă.

— Cum naiba faci să meargă maşinăria asta blestemată? mugi, scos din fire. Ţipătul de protest al metalului forţat se auzi o clipă, strident. Isuse, cred c-am rupt-o.

— Stai aşa, spuse Herb Moore, ivindu-se dintr-un scaun adânc şi jos din colţul camerei. N-ai pic de dexteritate manuală.

— Poţi s-o mai zici o dată, mârâi Verrick. Se întoarse, un urs uriaş şi adus de spate, cu sprâncenele stufoase zbârlite accentuându-i arcadele. Ochii aruncând flăcări îi sfredeliră pe cei trei nou-veniţi, care rămăseseră strânşi unul într-altul, nelalocul lor.

Eleanor Stevens îşi desfăcu fermoarul mantalei şi-o aruncă peste spătarul unei canapele somptuoase.

— Iată-i, îi spuse lui Verrick. Erau împreună, se distrau. Făcu câţiva paşi mari, cu picioarele ei lungi, în pantaloni de catifea şi sandale de piele şi se opri în faţa focului să-şi încălzească sânii şi umerii. În lumina pâlpâitoare a flăcărilor, pielea îi radia parcă un roşu adânc şi luminos.

Verrick se întoarse fără ceremonie către Benteley.

— Să fii întotdeauna undeva unde să te găsesc. Scuipă cuvintele cu dispreţ: Nu mai am în jurul meu captatori care să-mi cheme oamenii prin unde-gând. Acum trebuie să-i găsesc prin metode mai empirice.

Împinse degetul mare către Eleanor.

— Ea a venit cu mine, dar şi-a pierdut puterea.

Fata schiţă un zâmbet posomorât şi nu spuse nimic. Verrick se răsuci şi strigă spre Moore:

— N-ai reparat o dată drăcia aia?

— E-aproape gata.

Verrick mârâi acru.

— E un fel de sărbătoare, i se adresă lui Benteley, deşi nu ştiu ce-am mai avea de sărbătorit.

Moore intră, fără să se grăbească, sigur de sine şi turuind într-una, ţinând în mâini macheta lustruită a unei rachete interplanetare.

— Avem multe de sărbătorit. Aceasta este prima dată când un Maestru al Jocului alege un asasin. Pelling nu a fost ales de o şleahtă de babalâci senili. Verrick l-a avut pe ţeavă şi întreaga schemă a mers fiindcă...

— Vorbeşti prea mult, interveni Verrick. Eşti prea plin de vorbe goale. Jumătate din ele n-au nici greutatea unui balon de săpun.

— Asta a aflat şi Corpul, râse Moore, plin de veselie.

Benteley se îndepărtă puţin, cu un sentiment straniu. Verrick era uşor beat; era la fel de ameninţător şi sinistru ca un urs scăpat din cuşcă. Dar în spatele mişcărilor lui greoaie se ascundea o minte ascuţită căreia nu-i scăpa nimic.

Încăperea avea tavanul înalt, făcut din panouri dintr-un lemn străvechi, probabil provenit dintr-o mănăstire din vremuri de demult. Întreaga structură aducea mult cu o biserică, având o boltă ogivală, părţile de sus ale pereţilor pierzându-se într-o penumbră chihlimbarie, grinzile joase înnegrite şi afumate de la nenumăratele focuri ce binecuvântaseră căminul de piatră de dedesubt. Totul era masiv şi greu în culori bogate şi adânci; până şi pietrele deveniseră întunecate de la cenuşa impregnată

în ele. Căpriorii verticali aveau grosimea unui trunchi de copac. Benteley atinse un lambriu care lucea stins. Lemnul era mâncat, dar ciudat de neted ca şi cum pe el se aşezase cândva o peliculă de lumină fumurie care îşi săpase drum înăuntru.

— Lemnul ăsta, spuse Verrick, observându-l pe Benteley, este de la o casă de plăceri medievală.

Laura examina tapiţeriile pe care le ţineau întinse pietrele cusute în tivul lor şi care atârnau moarte şi grele peste ferestrele ferecate în plumb. Pe poliţa uriaşului cămin se aflau cupe în care timpul îşi gravase urmele. Benteley apucă una, cu băgare de seamă. În mâinile lui era un obiect greoi, o cupă antică cu bordură groasă, grea, simplă şi înclinată, din epoca saxonă medievală.

— În câteva minute îl veţi cunoaşte pe Pelling, le spuse Verrick. Eleanor şi Moore l-au şi cunoscut.

Moore râse din nou cu un lătrat ascuţit şi ofensiv, ca un câine cu dinţi ascuţiţi.

— L-am cunoscut, într-adevăr.

— E drăguţ, rosti sec Eleanor.

— Pelling se învârteşte printre oaspeţi, continuă Verrick. Vorbiţi cu el, staţi cu el... Vreau ca toată lumea să-l vadă. Intenţionez să trimit un singur asasin. Flutură din mână, nerăbdător: N-are nici un rost să trimit un şir nesfârşit.

Eleanor îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Hai s-o facem şi să terminăm cu asta.

Verrick străbătu cu paşi mari distanţa până la uşile duble de la capătul încăperii şi le deschise cu un gest larg. Imediat, de dincolo de ele năvăliră sunetele, valuri de lumină şi mişcările neclare ale unei mulţimi de oameni.

— Intraţi, porunci Verrick. Îl caut eu pe Pelling.

***

— Ceva de băut, domnule sau doamnă?

Eleanor Stevens acceptă un pahar de pe tava purtată de un robot MacMillan lipsit de expresie.

— Şi tu? îl întrebă pe Benteley. Făcu un semn robotului să se întoarcă şi luă încă un pahar. Încearcă. Nu-i rău. Se duce pe gât ca untdelemnul. E un fel de fruct sălbatic care creşte pe partea însorită a lui Callisto, în crăpăturile dintr-un anume fel de şist argilos, o singură lună pe an. Verrick are un lagăr de muncă special care să le adune.

Benteley luă paharul.

— Mulţumesc.

— Şi înveseleşte-te.

— Pentru ce toate astea? Benteley arătă spre încăperea ticsită de oameni, vorbind înăbuşit, râzând. Erau cu toţii bine îmbrăcaţi, într-o diversitate de combinaţii de culori; era reprezentată fiecare clasă socială de vârf. Mă tot aştept să aud muzică şi să-i văd că încep să danseze.

— Mai devreme s-a cinat şi s-a dansat. Sfinte Dumnezeule, e aproape două noaptea... Astăzi s-au întâmplat foarte multe. Zvâcnirea Sticlei, Convenţia Provocării, atâta zarvă...

Eleanor se îndepărtă puţin, cu ochii aţintiţi într-un punct.

— Uite-i. Vin.

Un foşnet brusc de tăcere nervoasă trecu printre cei din apropierea lor. Benteley se întoarse, împreună cu toţii ceilalţi. Priveau cu toţii surescitaţi, cu lăcomie, fiecare pas al lui Reese Verrick, care se apropia. Îl însoţea un bărbat. Zvelt, într-un costum obişnuit, gri-verzui, cu braţele legănându-i-se pe lângă corp, faţa complet inexpresivă. În jurul lui se stârneau unde sonore nervoase; exclamaţii înăbuşite şi o izbucnire de comentarii apreciative.

— El este, rosti Eleanor printre dinţii ei albi; din ochii ei verzi ţâşneau scântei. Îl apucă sălbatic pe Benteley de braţ. Acela e Pelling. *Uită-te la el.*

Pelling nu spunea nimic. Părul îi era de culoarea paiului, umed şi moale. Trăsăturile îi erau neclare, aproape indescriptibile. Era o persoană fără culoare, tăcută, aproape pierzându-se din vedere, în timp ce uriaşul de lângă el îl propulsa ca un tăvălug printre perechile cu priviri avide. După un moment, cei doi dispărură printre pantaloni de mătase şi rochii până la podele, iar în jurul lui Benteley se ridică din nou zumzetul conversaţiilor însufleţite.

— O să revină pe aici mai târziu, spuse Eleanor. Se cutremură. Tipul ăsta îmi dă fiori. Ei? Zâmbi repede în sus către Benteley, ţinându-se încă de braţul lui. Tu ce părere ai despre el?

— Nu mi-a făcut nici o impresie. În depărtare, Verrick era înconjurat de un grup de oameni. Vocea entuziasmată a lui Herb Moore se înălţa deasupra norului uniform de sunete: iar începuse explicaţiile. Iritat, Benteley se trase câţiva paşi mai încolo.

— Unde te duci? întrebă femeia.

— Acasă. Cuvântul îi scăpă fără să vrea.

— Unde adică? Eleanor zâmbi crispat. Nu te mai pot capta, dragul meu. Am renunţat la asta. Îşi ridică părul roşu ca flacăra ca să-i arate două cercuri moarte de deasupra urechilor, pete plumburii care-i mânjeau albeaţa netedă a pielii.

— Nu pot să te-nţeleg, spuse Benteley. O putere cu care te-ai născut, un dar unic...

— Parc-ai fi Wakeman. Dacă aş fi rămas în Corp, ar fi trebuit să-mi folosesc puterile împotriva lui Reese. Deci ce altceva aş fi putut să fac decât să plec? În ochii ei se citea o agonie mută. Ştii, s-a dus, definitiv. E ca şi cum aş fi orbit. Am strigat şi am plâns multă vreme după aceea. Nu mă puteam obişnui cu ideea. Eram cu desăvârşire distrusă.

— Şi acum, cum îţi este?

Făcu un gest tremurat.

— N-am să mor. Oricum, nimeni nu-mi poate da înapoi ce-am pierdut. Aşa că nu te mai gândi, dragule. Bea-ţi paharul şi relaxează-te. Ciocni cu el, cu un clinchet. Se numeşte *furtună de metan.* Presupun că pe Callisto atmosfera este de metan.

— Ai fost vreodată pe una din planetele coloniei? întrebă Benteley. Sorbi din lichidul chihlimbariu; era tare. Ai văzut vreodată un lagăr de muncă sau o aşezare a colonizatorilor după ce patrula poliţiei a terminat cu ele?

— Nu, spuse Eleanor simplu. N-am plecat niciodată de pe Pământ. M-am născut în San-Francisco, acum nouăsprezece ani. Toţi telepaţii provin de acolo, ai uitat? În timpul Războiului Final, marile instalaţii de cercetare de la Livermore au fost lovite de o rachetă sovietică. Supravieţuitorii au suferit expuneri grave. Ne tragem cu toţii dintr-o singură familie, Earl şi Verna Phillips. Toţi cei din Corp sunt înrudiţi între ei. Eu am fost pregătită, pentru asta tot timpul cât am crescut: destinul meu.

***

Un zvon vag de muzică începuse să se audă dintr-un capăt al încăperii. Un robot muzical, creând combinaţii aleatorii de sunete, culori şi nuanţe armonice care fluturau repede, prea subtile ca să poată fi definite. Câteva perechi începură să danseze apatice. Un grup de bărbaţi dezbătea ceva pe tonuri ridicate, mânioase. Frânturi de cuvinte ajungeau până la Benteley.

— Ziceau c-a ieşit din laboratoare în iunie.

— Ai pune pantaloni unei pisici? E inuman.

— Să loveşti ceva la viteza aia? Eu unul nu trec de viteza luminii, mulţumesc.

Lângă uşile duble, câţiva îşi căutau mantourile şi plecau, cu feţele mohorâte, cu ochii goi, gurile strâmbate în rictusuri de oboseală şi plictis.

— Aşa se întâmplă. Femeile se duc la toaletă să se aranjeze. Bărbaţii încep să discute vreo problemă.

— Verrick ce face?

— Doar îl auzi.

Tonul grav al lui Verrick îi acoperea pe ceilalţi; domina discuţia. Treptat, cei din jur se opriră din vorbit şi începură să se adune în jurul lui ca să asculte. Se formă un grup strâns de bărbaţi cu feţe încruntate şi serbase, în timp ce Verrick şi Moore discutau şi gesticulau din ce în ce mai aprins.

— Problemele noastre ni le creăm singuri, afirma Verrick. Nu sunt reale, ca problemele de aprovizionare sau de surplus al forţei de muncă.

— Cum îţi dai seama? întrebă Moore.

— Acest întreg sistem este artificial. Minimax-ul a fost inventat de doi matematicieni în prima etapă a celui de-al doilea război mondial.

— Vrei să spui descoperit. Au văzut că situaţiile sociale sunt similare jocurilor de strategie, cum e pocherul. Un sistem care funcţionează într-un joc de pocher va funcţiona şi într-o situaţie socială precum afacerile sau războiul.

— Care este diferenţa dintre un joc de noroc şi un joc de strategie? vru să afle Laura Davis, de acolo de unde stătea cu Al.

— Enormă, răspunse Moore iritat. Într-un joc de noroc nu se recurge la înşelătorie intenţionată; la un joc de pocher, fiecare jucător are o strategie deliberată de cacialmale, piste false, comentarii verbale şi o întreagă prefăcătorie vizuală care să-i deruteze pe parteneri în privinţa situaţiei şi intenţiilor lui reale. Are o schemă de inducere în eroare, ca o capcană, prin care îi determină să greşească.

— Ca atunci când spune că are o mână bună, deşi de fapt nu are?

Moore n-o băgă în seamă şi se întoarse din nou către Verrick.

— Vrei să negi că societatea funcţionează ca un joc strategic? Minimax a fost o ipoteză strălucită. Ne-a oferit o metodă ştiinţifică raţională cu care să distrugem orice strategie şi să transformăm jocul strategic într-un joc de noroc, unde funcţionează metodele statistice obişnuite ale ştiinţelor exacte.

— Şi cu toate acestea, mormăi Verrick, nenorocita asta de Sticlă aruncă un om deoparte fără nici un motiv şi ridică un

dobitoc, un nebun inofensiv, cules la întâmplare, fără legătură cu clasa sau capacităţile lui.

— Desigur, exclamă Moore, teribil de surescitat. Întregul nostru sistem este clădit pe Minimax. Sticla îi forţează pe toţi să joace un joc Minimax sau să fie zdrobiţi; suntem siliţi să renunţăm la înşelătorie şi să adoptăm un procedeu raţional.

— Nu-i nimic raţional în zvâcnirile astea bezmetice, răspunse Verrick mâniat. Cum poate fi raţional un mecanism ce nu ascultă decât de întâmplare?

— Factorul aleator este o funcţie de o schemă raţională globală. În faţa zvâcnirilor întâmplătoare, nimeni nu poate avea strategie. Toţi sunt împinşi să adopte o metodă aleatorie:cea mai bună analiză a posibilităţilor statistice ale anumitor evenimente, plus presupunerea pesimistă că orice plan va fi aflat şi dejucat. Când presupui dinainte că vei fi descoperit, eşti eliberat de pericolul de a fi descoperit. Dacă acţionezi la întâmplare, oponentul tău nu poate afla nimic despre tine, deoarece nici măcar tu nu ştii ce urmează să faci.

— Deci suntem cu toţii o trupă de nebuni superstiţioşi, se plânse Verrick. Toţi încearcă să descifreze semne şi prevestiri. Toţi încearcă să explice viţei cu două capete şi stoluri de ciori albe. Depindem cu toţii de şansă, de întâmplare; controlul nu este în mâinile noastre, pentru că nu putem pune nimic la cale.

— Şi cum poţi să pui ceva la cale când eşti înconjurat de captatori? Captatorii împlinesc perfect aşteptările pesimiste ale Minimax-ului: descoperă orice strategie. Te descoperă chiar din clipa în care începi să joci.

Verrick arătă către pieptul lui lat.

— La mine nu veţi vedea talismanuri prosteşti pe care alţii le pupă toată ziua. Nici petale de trandafir, nici balegă de bou ori scuipat de bufniţă dat în clocot. Jocul meu este un joc de îndemânare, nu şansă şi poate nu strategie, atunci când reuşiţi să mă descoperiţi. Nu m-am folosit niciodată de o grămadă de abstracţii teoretice. Eu mă conduc după regula degetului mare, o metodă empirică. Ridică degetul mare în sus. Fac ceea ce îmi cere fiecare situaţie în parte. Asta este măiestrie. Eu o am.

— Măiestria este în funcţie de şansă. Este o cea-mai-bună-folosire intuitivă a situaţiilor întâmplătoare. Eşti atât de al naibii de bătrân încât ai trecut prin destule situaţii ca să ştii dinainte factorul pragmatic...

— Dar Pelling? Asta-i strategie, nu-i aşa?

— Strategia implică înşelătorie, iar cu Pelling nimeni n-o să fie înşelat.

— Absurd, grohăi Verrick. Te-ai dat peste cap ca să nu-i laşi pe captatori să afle despre Pelling.

— Asta a fost ideea ta. Moore se înroşi înciudat. Am spus-o atunci şi o spun şi acum: lasă să ştie toţi, pentru că oricum nu au ce face. Dacă ar fi după mine, aş anunţa chiar mâine la televizor.

— Dobitocule, scrâşni Verrick. Chiar ai face-o!

— Pelling este imbatabil. Moore era cuprins de furie văzându-se umilit în faţa tuturor. Am combinat esenţa Minimax-ului. Luându-mi ca punct de plecare zvâcnirea Sticlei, am elaborat o...

— Tacă-ţi gura, Moore, mormăi Verrick, întorcându-i spatele. Vorbeşti prea mult. Se duse câţiva paşi mai încolo; oamenii îi făcură grăbiţi loc, retrăgându-se. Chestia asta cu întâmplarea trebuie să dispară. Nu poţi plănui nimic cu ea atârnându-ţi deasupra capului.

— De-asta o şi avem! strigă Moore în urma lui.

— Atunci renunţaţi la ea Descotorosiţi-vă de ea!

— Minimax-ul nu e ceva care să poată fi conectat şi deconectat. Este ca gravitaţia; o lege, o lege pragmatică.

Benteley se apropiase ca să asculte.

— Tu crezi în legea naturală? Un 8-8 ca tine?

— Cine-i tipul ăsta? îşi arătă Moore colţii, aruncându-i lui Benteley priviri furioase. Şi cum îndrăzneşte să se bage în conversaţia noastră?

Verrick păru dintr-o dată mai înalt cu treizeci de centimetri.

— Acesta este Ted Benteley. Clasa 8-8, la fel ca şi tine. L-am recrutat chiar acum.

— 8-8! păli Moore. Nu mai avem nevoie de 8-8! Faţa îi căpătase un galben urât. Benteley? Păi tu eşti unul din ăia daţi afară de Oiseau-Lyre. Un rebut.

— Aşa este, spuse Benteley pe ton egal. Şi am venit direct aici.

— De ce?

— Mă interesează ce faci.

— Ce fac eu nu-i de nasul tău!

— Gata, se răsti Verrick spre Moore. Taci din gură sau pleacă de aici. De-acum încolo, Benteley lucrează cu tine, fie că-ţi place, fie că nu.

— Nimeni nu intră în proiectul ăsta în afară de mine! Faţa lui Moore era aprinsă de ură, teamă şi gelozie profesională. Dacă nu se poate ţine de o Colină de mâna a treia ca Oiseau-Lyre, nu-i destul de bun să...

— Vom vedea, spuse Benteley, calm. Mă mănâncă mâinile săţi răsfoiesc notele şi hârtiile. O să-mi facă mare plăcere să-ţi trec munca în revistă. Pare a fi exact ceea ce-mi convine mie.

— Vreau să beau ceva, mormăi Verrick. Am prea multe de făcut ca să-mi pierd aici vremea cu vorbe.

Moore îi mai aruncă lui Benteley o privire încărcată de ură şi se grăbi să-l ajungă pe Verrick din urmă. Vocile li se pierdură o dată ce uşa se trânti în urma lor.

Mulţimea de oameni se dezmorţi şi începu să murmure plictisită şi să se împrăştie.

Cu o umbră de amărăciune, Eleanor spuse:

— Iată că ne-a plecat şi amfitrionul. Grozavă petrecere, nu-i aşa?

CAPITOLUL 6

Pe Benteley îl apucase durerea de cap. Zarva monotonă a vocilor se împletea cu străfulgerările hainelor viu colorate şi mişcările trupurilor. Podeaua era îmbâcsită de mucuri de ţigară strivite şi de firimituri; întreaga încăpere avea un aspect dezordonat ca şi cum ar fi început, încet-încet, să se lase pe-o parte. Ochii îl dureau de la lumina puternică din tavan, care îşi schimba intensitatea, variind permanent. Un bărbat croindu-şi drum pe lângă el îl înghionti tare în coaste. Sprijinindu-se de perete, cu o ţigară atârnată între buze, o tânără îşi scotea sandalele, masându-şi uşurată degetele cu unghii roşii.

— Ce vrei? îl întrebă Eleanor.

— Să plec de-aici.

Fata îl conduse cu îndemânare printre grupurile unduitoare de oameni către una dintre ieşiri. Mergând şi sorbind din băutura ei, spuse:

— Toate acestea pot părea fără sens, dar de fapt servesc unui scop. Verrick poate în acest fel să...

Herb Moore le bară drumul. Faţa îi era întunecată, de un roşu nesănătos. Alături de el se afla tăcutul şi palidul Keith Pelling.

— Iată-te, murmură Moore cu limba împleticindu-i-se, clătinându-se pe picioare şi vărsând băutura din pahar. Îşi focaliză atenţia asupra lui Benteley şi anunţă, aspru: Voiai să intri în miezul lucrurilor. Îl bătu pe Pelling pe spate. Acesta este cel mai mare eveniment de pe planetă. El este cea mai importantă persoană în viaţă. Hrăneşte-ţi privirile, Benteley.

Pelling nu spunea nimic. Un bărbat subţire la trup şi liniştit, îi privea impasibil pe Benteley şi Eleanor. Întreaga lui făptură era aproape fără culoare. Ochii, părul, pielea, până şi unghiile erau palide şi translucide. Avea o înfăţişare spălată, igienică. Era inodor, incolor, insipid, o nulă.

Benteley întinse mâna.

— Salut, Pelling. Dă mâna.

Pelling dădu mâna cu el. O mână rece şi uşor umedă, fără viaţă ori vlagă.

— Ce crezi despre el? întrebă Moore agresiv. Nu-i ceva? Nu-i cea mai mare descoperire după roată?

— Unde este Verrick? întrebă Eleanor. Pelling trebuie să rămână mereu în raza lui de vedere.

Moore se făcu şi mai roşu.

— Ce prostie! Cine...

—Ai băut prea mult. Eleanor aruncă o privire pătrunzătoare împrejur. Naiba să-l ia şi pe Reese; probabil că încă se mai ceartă cu cineva pe undeva.

Benteley îl privea pe Pelling cu o fascinaţie prostească. Făptura aceea apatică, subţire, avea ceva respingător, o calitate fără sex, fără sevă, de hermafrodit. Nu ţinea nici măcar un pahar în mână. Nu avea nimic.

— Nu bei, se auzi vocea lui Benteley.

Pelling scutură din cap.

— De ce nu? Bea nişte *furtună de metan.*

Benteley bâjbâi după un pahar de pe tava purtată de un robot MacMillan în trecere; trei pahare căzură pe podea, vărsându-se şi făcându-se ţăndări sub alunecarea paşilor robotului.

Acesta se opri instantaneu şi începu o operaţie complicată de curăţare şi măturare.

— Poftim. Benteley întinse paharul către Pelling. Mănâncă, bea şi veseleşte-te. Mâine, cineva, cu siguranţă nu tu, va muri.

— Termină, îi scrâşni Eleanor în ureche.

— Pelling, zise Benteley, cum te simţi ca ucigaş de profesie? Nu arăţi a ucigaş de profesie. Nu arăţi a nimic. Nici măcar a om. Categoric nu a fiinţă umană.

Cei care mai rămăseseră în sală începuseră să se adune în jurul tor. Eleanor îl trase furioasă de braţ.

— Ted, pentru numele lui Dumnezeu! Vine Verrick!

— Dă-mi drumul. Benteley se smuci şi scăpă. Aia-i mâneca mea, spuse şi şi-o scutură cu degete amorţite. Asta-i cam tot ce mi-a mai rămas; măcar pe asta lasă-mi-o.

Se concentră asupra chipului inexpresiv al lui Pelling. În creier simţea un tumult continuu; nasul şi gâtul îi erau parcă străpunse de mii de ace.

— Pelling, cum e să omori un om pe care nu l-ai văzut niciodată? Un om care nu ţi-a făcut niciodată nimic? Un ţicnit inofensiv, care a nimerit din întâmplare în calea multor oameni „mari”. O stavilă temporară.

— Ce vrei să spui? îl întrerupse mormăitul ameninţător al lui Moore, plin de o ură confuză. Încerci să insinuezi că-i ceva în

neregulă cu Pelling? Chicoti, un nechezat grotesc. Pelling, prietenul meu.

Verrick apăru din încăperea de alături, împingându-i pe cei care-i stăteau în cale.

— Moore, ia-l de acolo. V-am spus să vă duceţi sus.

Împinse grupul de oameni cu gesturi bruşte către uşile duble.

— Petrecerea s-a terminat. Duceţi-vă. Veţi fi contactaţi când o să fie nevoie de voi.

Fără tragere de inimă, oamenii începură să se separe şi să se îndrepte către ieşiri. Roboţii le găseau hainele şi mantourile. În grupuri mici, mai zăboveau pe ici, pe colo, discutând între ei, aruncând priviri curioase către Verrick şi Pelling.

Verrick îl apucă pe Pelling.

— Pleacă de aici. Du-te sus. Cristoase, e târziu. O luă spre scările largi, adus de umeri, cu capul lăţos întors într-o parte. Ei bine, în ciuda tuturor, astăzi am realizat multe. Mă duc la culcare.

Menţinându-şi cu grijă echilibrul, Benteley rosti clar în urma lui:

— Ascultă aici, Verrick. Am o idee. De ce nu-l omori tu însuţi pe Cartwright? Elimină intermediarul. E mai ştiinţific aşa.

Verrick pufni într-un râs neaşteptat şi-şi continuă drumul, fără să încetinească pasul sau să se uite îndărăt.

— Vorbim noi mâine, spuse peste umăr. Du-te acasă şi te culcă.

— Nu mă duc acasă, spuse Benteley cu încăpăţânare. Am venit aici ca să învăţ care-i strategia şi nu plec până n-o aflu.

La primul pas, Verrick se opri şi se întoarse. Trăsăturile lui masive şi adânc săpate purtau acum o privire stranie.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit foarte bine, zise Benteley. Închise ochii şi stătu cu picioarele depărtate, căutându-şi echilibrul în timp ce camera se înclina şi-i fugea de sub picioare. Când îi deschise din nou, Verrick pierise în sus pe scări şi Eleanor Stevens îl trăgea frenetic de braţ.

— Nebunule! strigă ea ascuţit. Ce-i cu tine?

— E un ticălos, spuse Moore nesigur pe el. Îl manevră pe Pelling către scări. Mai bine ia-l de aici, Eleanor. În curând o să înceapă să roadă din covor.

Benteley era deconcertat. Deschise gura, amorţit, dar nu reuşi să scoată nici un sunet.

— A plecat, izbuti să articuleze, în final. Au plecat cu toţii. Verrick şi Moore şi chestia aia de ceară.

Eleanor îl scoase afară, într-o încăpere laterală şi încuie uşa în urma lor. Camera era mică şi pe jumătate întunecată cu marginile scăldate în penumbră. Tremurând, îşi aprinse o ţigară şi rămase în picioare, pufnind furioasă, expirând fumul prin nările dilatate.

— Benteley, eşti nebun.

— Sunt beat. Sucul ăla de gândaci de pe Callisto. E chiar adevărat că o mie de sclavi asudă şi mor într-o atmosferă de metan numai ca lui Verrick să nu-i lipsească băuturica?

— Stai jos. Îl împinse într-un scaun şi-ncepu să păşească prin faţa lui, într-un cerc mic, încordată ca o marionetă pe sârmă. Totul se destramă. Moore este atât de al naibii de mândru de Pelling, încât nu se poate opri să se împăuneze cu el. Verrick nu se poate adapta la faptul că nu mai este în vârf; crede că încă-i mai are pe captatorii lui care să-l ajute să nu se facă bucăţele. Oh, Doamne. Se răsuci pe tocuri şi-şi îngropă faţa în mâini cu amărăciune.

Benteley o privi fără să înţeleagă, până când reuşi să-şi regăsească stăpânirea de sine şi să-şi şteargă cu jale ochii umflaţi.

— Pot să fac ceva pentru tine? o întrebă binevoitor.

Eleanor găsi o carafă cu apă rece pe o măsuţă joasă, în penumbră. Goli o farfuriuţă de porţelan smălţuit plină cu bomboane pe unul din scaune şi o umplu cu apă. Foarte repede, îşi stropi faţa, mâinile şi braţele, apoi smulse o pânză brodată de pe vitrină şi se şterse.

— Haide, Benteley, murmură. Să plecăm de aici.

Ieşi din cameră orbeşte şi biochimistul se ridică cu greu în picioare şi-o urmă. Silueta ei micuţă, cu sânii goi, luneca precum o fantomă printre obiectele întunecate care alcătuiau posesiunile lui Verrick, statui uriaşe şi goale şi vitrine de cristal, urcând scări scurte acoperite cu covoare în tonuri închise şi cotind după colţuri unde servitori roboţi imobili aşteptau în tăcere porunci.

Ajunseră la un etaj pustiu, drapat în umbre şi-un întuneric gros ca un strat de praf. Eleanor îl aşteptă s-o ajungă din urmă.

— Eu mă duc la culcare, spuse scurt. Poţi să vii şi tu, dacă vrei, sau poţi să te duci acasă.

— Casa mea nu mai este. Nu mai am casă. O urmă de-a lungul unui coridor, trecând de o serie de uşi întredeschise. Ici-

colo se întrezăreau lumini. Se auzeau glasuri. Crezu că recunoaşte câteva dintre ele. Voci de bărbaţi se amestecau cu murmurul somnoros, pe jumătate înăbuşit, al femeilor. Brusc, Eleanor dispăru şi se trezi singur.

Bâjbâi printr-o ceaţă de mişcări îndepărtate şi forme unduitoare. La un moment dat se izbi violent de ceva. O grindină de obiecte sfărâmate se prăvăli în jurul lui. Buimăcit, merse mai departe pe bâjbâite, apoi rămase locului, prosteşte.

— Ce faci aici? întrebă o voce tăioasă. Era Herb Moore, undeva în apropiere. Faţa îi pâlpâi şi se ridică, iluminată ca a unui spectru, fără sunet sau suport. N-ai ce căuta aici!

Vocea crescu ca o ciupercă până când, împreună cu faţa umflată şi roşie, îi umplu tot câmpul vizual.

— Cară-te naibii de aici! Du-te acolo unde ţi-e locul, scursură de mâna a treia. Clasa 8-8? Nu mă face să râd. Cine-a spus c-ai...

Benteley îl pocni pe Moore. Chipul se boţi, împroşcând lichid şi bucăţele, făcut zob. Ceva îl lovi în plin, făcându-l să se îndoaie de mijloc. Înăbuşit şi întemniţat de o masă rostogolitoare, băloasă, încercă să-şi găsească drum în sus, zbătându-se să se apuce de ceva solid.

— Mai încet, şopti Eleanor, imperios. Amândoi, pentru numele lui Dumnezeu! Potoliţi-vă!

Benteley rămase inert. Lângă el, Moore pufăia şi gâfâia şi-şi ştergea faţa însângerată.

— O să te omor, bastard nenorocit. Cu vocea întretăiată de furie şi durere, răcni: O să-ţi pară rău c-ai dat în mine!

Următorul lucru de care fu conştient era că şedea pe ceva jos, aplecându-se şi căutându-şi pantofii. Haina îi zăcea pe podea în faţa lui. Pantofii păreau încălţaţi parcă de picioare fără viaţă, separaţi de o porţiune de covor luxos. Nu se auzea nici un sunet; în cameră domneau liniştea şi un frig desăvârşit. Într-un colţ îndepărtat pâlpâia o veioză.

— Încuie uşa, se auzi vocea Eleanorei, de undeva din apropiere. Cred că Moore şi-a ieşit din minţi sau cam aşa ceva. E afară pe hol, bântuind de colo-colo, ca un turbat.

Benteley găsi uşa şi-i ferecă zăvorul manual, de modă veche. În mijlocul camerei, Eleanor ridicase un picior şi-şi dezlega cu mare grijă curelele sandalei. Cu Benteley urmărind-o cu privirea într-o tăcere uluită, impresionată, ca lovit de trăsnet, ea îşi aruncă sandalele din picioare, îşi desfăcu fermoarul pantalonilor şi păşi afară din ei. O clipă, gleznele goale luciră în lumina

lămpii. Gambe pline, fosforescente; priveliştea îi dansă în faţa ochilor până când, copleşit, strânse pleoapele. Liniile, zvelte, picioarele delicate, perfect netede, cu oase mici, până sus la genunchi, unde începea lenjeria...

În clipa următoare, Benteley se trezi că se împleticeşte către ea, iar femeia ridica braţele către el. Braţe umede, sâni tremurători, sfârcuri de un roşu întunecat, pline şi tari. Ea suspină, se cutremură şi-şi împreună braţele în jurul său. Vuietul din capul lui se transformă într-un clocot; închise ochii şi se lăsă liniştit să se cufundă în torent.

***

Mult mai târziu, se trezi. În cameră se lăsase un frig cumplit. Nimic nu mişca. Nici un sunet, nici un semn de viaţă. Înţepenit, se strădui să se scoale, uimit, cu mintea parcă împărţită în fragmente vagi. Lumina cenuşie a zorilor se filtra prin fereastra deschisă şi un vânt rece şi rău-prevestitor îşi încleşta ghearele de gheaţă în carnea lui. Se trase puţin în spate, se opri şi încercă să se adune.

Ici şi colo, siluete zăceau întinse, amestecate cu haine şi pături în dezordine, făcute grămezi. Se poticni printre membre destinse, braţe pe jumătate acoperite, picioare de un alb intens, care-l şocară şi-l scandalizară. O desluşi pe Eleanor, întinsă la perete, pe-o parte, un braţ întins, degetele subţiri încovrigate, picioarele strânse sub ea, respirând neregulat printre buzele întredeschise. Merse mai departe, şi se opri ţintuit locului.

Lumina de plumb se filtra peste o altă faţă şi un alt trup, vechiul lui prieten Al Davis, liniştit şi mulţumit în braţele soţiei sale, care dormea dusă. Amândoi erau strâns îmbrăţişaţi, nepăsători faţă de tot ce-i înconjura.

Ceva mai departe, alte câteva persoane, unele dintre ele sforăind încet, alta trezindu-se din somn, cu tresăriri. Cineva gemu şi făcu o încercare slabă de a găsi ceva cu care să se înveselească. Benteley călcă pe un pahar; pe jos se lăţi o băltoacă de lichid întunecat, în care sclipeau cioburi. Un alt chip din faţa lui îi era familiar. Cine era? Un bărbat, cu părul negru, trăsături frumoase...

Era propriul său chip!

Se împiedică de o uşă şi se trezi în holul inundat de o lumină galbenă. Fu cuprins de panică şi începu să alerge orbeşte. Fără zgomot, picioarele desculţe îl purtară prin coridoare vaste, nesfârşite şi pustii, acoperite cu covoare, pe lângă ferestre cenuşii, în sus, pe scări silenţioase ce păreau să nu se mai

sfârşească. Dădu un colţ orbeşte, sălbatic şi se trezi prins într-o fundătură, cu o oglindă mare înălţându-i-se în faţă, barându-i calea.

O siluetă şovăitoare zăbovea înăuntrul oglinzii. O insectă seacă, fără viaţă, suspendată pentru un moment, în adâncurile gălbui. Privi la ea, mut; la părul ca de cânepă, gura insipidă, buzele inexpresive, ochii lipsiţi de culoare. Braţe moi, parcă fără oase, atârnând de-o parte şi de alta a trupului, o creatură fără coloană vertebrală, decolorată, care îi întorcea din oglindă o privire goală, fără un sunet, nemişcată.

Scoase un strigăt, şi imaginea pâlpâi. Se năpusti pe culoarele luminate cenuşiu, picioarele de-abia ajungând la covoarele încărcate de praf. Nu simţea nimic sub tălpi. Se ridica, purtat în sus de imensa lui teroare, ţipând, năpustindu-se aidoma unui fulger către acoperişul boltit de deasupra.

Cu braţele întinse, trecu în zbor, fără un sunet prin pereţi şi lambriuri, intrând şi ieşind din încăperi goale, străbătând coridoare pustii, o făptură oarbă, terorizată, care se zbuciuma, dând din mâini şi din picioare disperată, izbindu-se de ferestrele ferecate în plumb, făcând eforturi sălbatice, inutile, să scape.

Cu un trosnet puternic, se izbi ameţitor de un şemineu din cărămidă. Zguduit, zdrobit, se scurse neajutorat pe covorul moale, plin de praf. Un moment rămase buimăcit, apoi porni mai departe, poticnindu-se, grăbindu-se frenetic, fără cuget, fără ţintă, cu mâinile acoperindu-i faţa, ochii închişi, gura căscată.

Din faţa iui se auziră sunete. O lumină galbenă strălucitoare răzbătea printr-o uşă întredeschisă. Într-o cameră, o mână de oameni stăteau în jurul unei mese ticsite de benzi şi rapoarte. Un bec atronic ardea în mijloc, un soare în miniatură, caid, perpetuu, care-l atrăgea hipnotic. Acolo erau bărbaţi care scriau, înconjuraţi de ceşti cu cafea, oameni murmurând cufundaţi în munca lor. Şi mai era acolo un bărbat masiv, cu umeri greoi, lăsaţi.

— Verrick! strigă el la bărbatul acela. Vocea i se auzi subţire şi minusculă, voce de insectă, slabă, fâlfâitoare. Verrick, ajută-mă!

Reese Verrick ridică privirea, furios.

— Ce vrei? Sunt ocupat. Toate astea trebuie făcute până să începem să ne mutăm.

— Verrick! strigă el, pulsând de teroare, de panică fără nume. Cine sunt eu?

— Eşti Keith Pelling, îi răspunse Verrick cu iritare, ştergându-şi fruntea cu o labă imensă şi împingându-şi benzile deoparte. Eşti asasinul ales de Convenţie. În mai puţin de două ore trebuie să te apuci de lucru. Ai o misiune de dus până la capăt.

CAPITOLUL 7

Eleanor Stevens apăru din holul cu umbre cenuşii.

— Verrick, ăsta nu-i Keith Pelling. Cheamă-l aici pe Moore şi fă-l să vorbească. Se răzbună pe Benteley; s-au bătut.

Ochii lui Verrick se măriră.

— Ăsta e Benteley? Naiba să-l ia pe Moore! N-are minte nici de doi bani; asta n-o să facă decât să strice totul.

Benteley începea să-şi recapete minţile.

— Se poate face ceva? întrebă, de-abia auzit.

— Îşi pierde cunoştinţa, spuse Eleanor cu voce subţire, întretăiată. Îşi trăsese pe ea pantalonii, îşi pusese sandalele şi-şi aruncase o manta peste umeri. Faţa ei îşi pierduse culoarea; părul, de un roşu aprins, îi atârna acum în laţe. Ăsta nu-i lucru pe care să-l poată suporta fiind conştient. Adu unul dintre doctorii din laborator să-l adoarmă. Şi nu încerca să foloseşti asta. Adu-l înapoi înainte de a-i spune ceva. N-ar putea suporta acum, înţelegi?

Moore apăru şi el, zguduit şi speriat.

— Nu s-a întâmplat nimic rău. Am sărit puţin peste cal, atâta tot. Îl prinse pe Benteley de braţ. Hai cu mine. Rezolvăm noi asta, imediat.

Benteley îşi trase braţul. Se îndepărtă de Moore şi-şi examină mâinile şi chipul străin.

— Verrick, spuse vocea lui, subţire şi goală. Ajută-mă.

— Avem noi grijă, spuse Verrick cu asprime. Totul o să fie bine. Uite doctorul.

Verrick şi doctorul îl apucară amândoi şi-l ţinură. Herb Moore se agita la câţiva paşi depărtare, fiindu-i frică să se apropie de Verrick. Eleanor îşi aprinse obosită o ţigară şi rămase în picioare, fumând, cât timp doctorul introduse acul în braţul lui Benteley şi comprimă bulbul.

În timp ce simţea că se dizolvă în întuneric, auzi vocea grea a lui Verrick îndepărtându-se din ce în ce.

— Trebuia ori să-l omori, ori să-l laşi în pace; dar nu aşa ceva. Crezi că o să mai uite vreodată chestia asta?

Moore răspunse ceva, dar Benteley nu mai auzi ce anume. Întunericul devenise complet, iar el plutea în mijlocul lui.

***

Undeva în depărtare, Eleanor Stevens spunea:

— Ştii, Reese nu înţelege cu adevărat ce este Pelling. Ai băgat de seamă?

— El nu înţelege nici un fel de teorie.

Vocea lui Moore, ursuză şi plină de resentiment.

— N-are rost să înţeleagă teorii. La ce i-ar trebui, când poate angaja un număr infinit de tineri străluciţi care să le înţeleagă pentru el?

— Presupun că la mine te referi.

— Ce cauţi tu cu Reese? Nu-l ai la inimă. Nu vă înţelegeţi deloc.

— Verrick are bani de investit în ceea ce ştiu eu să fac. Dacă n-ar fi el să mă susţină, m-aş duce la fund.

— Dar în final, Reese este cel care culege roadele.

— Nu asta e important. Uite, am luat hârtiile lui MacMillan, toate teoriile acelea fundamentale ale lui despre roboţi. Şi ce-a ieşit din ele? Numai carapacele astea neghioabe, aspiratoare, maşini de gătit ridicate în slăvi şi chelneri automaţi. MacMillan n-a nimerit ideea bună. Tot ce-a vrut a fost ceva mare şi puternic care să ridice lucruri; astfel încât neclasificaţii să se poată culca pe-o ureche. Ca să nu mai existe servitori şi muncitori neclasificaţi. MacMillan a fost pro-nec. Probabil că şi clasificarea şi-o fi cumpărat-o la negru.

Se auzea zgomot, mişcare: oameni agitându-se, ridicându-se, mergând, clinchetul unui pahar.

— Whisky şi apă, spuse Eleanor.

După sunet, cineva se aşeza jos. Un bărbat oftă cu uşurare.

— Ce obosit sunt. Şi o să fie întotdeauna aici, la îndemână, pentru bunul şi bătrânul Keith

Pelling.

— Doar n-o să te apuci acum de punerea planului în practică; nu în starea în care eşti.

— E al meu, nu-i aşa? se răsti Moore.

— Aparţine lumii, spuse Eleanor cu voce de gheaţă. Eşti atât de captivat de jocurile tale de şah verbale încât nu vezi în ce primejdie ne bagi pe toţi. Fiecare oră înseamnă pentru ţicnitul ăla o şansă în plus de supravieţuire. Dacă nu ţi-ai fi ieşit din minţi şi n-ai fi răsturnat totul cu susu-n jos ca să-ţi rezolvi o ranchiună personală, Cartwright ar fi putut să fie deja mort.

Se făcuse seară.

Benteley se mişcă. Se ridică puţin în capul oaselor, surprins să se găsească în puteri şi cu capul limpede. Camera era în semiobscuritate. O singură lumină licărea, un minuscul punct de jăratec pe care-l ghici a fi ţigara lui Eleanor. Moore stătea lângă ea, picior peste picior, cu un pahar de whisky în mână, faţa-i îngândurată privind undeva departe. Eleanor se ridică repede şi aprinse o lampă de masă.

— Ted?

— Cât e ceasul?

— Opt şi jumătate. Veni lângă pat, cu mâinile în buzunare. Cum te simţi?

Benteley îşi coborî şovăielnic picioarele pe podea. Îl înfăşuraseră într-o cămaşă de noapte standard; hainele lui nu se vedeau nicăieri.

— Mi-e foame, rosti. Deodată, încleştă pumnii şi se lovi sălbatic peste faţă.

— Tu eşti, spuse Eleanor netulburată.

Picioarele i se înmuiară când încercă, nesigur, să se ridice.

— Mă bucur. S-a întâmplat cu-adevărat?

— S-a întâmplat. Eleanor întinse mâna să mai ia o ţigară. Şi se va mai întâmpla, să ştii. Dar data viitoare vei fi pregătit. Tu şi încă douăzeci şi trei de alţi tineri străluciţi.

— Unde-mi sunt hainele?

— De ce?

— Plec de-aici.

Moore se ridică repede.

— Nu poţi să pleci şi să ne laşi; priveşte lucrurile în faţă. Ţi-ai dat seama ce este Pelling... crezi că Verrick îţi mai dă drumul acum?

— Violaţi regulile Convenţiei Provocării. Benteley îşi găsi hainele într-un dulăpior lateral şi le întinse pe pat. Nu puteţi trimite decât un singur asasin o dată. Chestia asta a voastră e făcută să arate ca unul singur, dar...

— Mai încet, spuse Moore. Încă n-a trecut efectul medicamentelor.

Benteley îşi desfăcu cămaşa de noapte şi-o aruncă deoparte.

— Pelling ăsta nu este decât un sintetic.

— Exact.

— Pelling este un vehicul. Şi aveţi de gând să-l îndesaţi cu o duzină de minţi de cel mai înalt nivel şi să-l trimiteţi în Batavia. Cartwright va fi mort, pe chestia asta – Pelling – o s-o incineraţi

şi nimeni nu va şti. O să-i plătiţi pe cei de care v-aţi folosit şi-o să-i trimiteţi înapoi la bancurile lor de lucru. Cu mine printre ei.

Moore era amuzat.

— Aş vrea să putem face aşa ceva. De fapt, am şi încercat. Am înghesuit în Pelling trei personalităţi deodată. Rezultatul a fost haos. Fiecare a luat-o în altă direcţie.

— Pelling nu are personalitate? întrebă Benteley, în timp ce se îmbrăca. Ce se întâmplă când toate minţile sunt deconectate?

— Pelling trece într-un stadiu pe care noi îl numim vegetal. Nu moare, dar alunecă într-un nivel de existenţă primar. Procesele din corp continuă; este un fel de somnolenţă.

— Ce Ie-a făcut să funcţioneze aseară la petrecere?

— Un hârţogar din biroul meu. Un tip negativ, după cum ai văzut; personalitatea nu se schimbă. Pelling este un mediu bun: nu distorsionează, nici nu retractează prea mult.

Benteley îşi alungă din minte amintirea şi spuse:

— Când eram în el, am crezut că Pelling e acolo, cu mine.

— Şi eu am simţit la fel, încuviinţă calm Eleanor. Prima dată când am încercat m-am simţit de parcă aveam un şarpe în pantaloni. Este o iluzie. Tu când ai simţit-o prima dată?

— Când m-am uitat în oglindă.

— Încearcă să nu te mai uiţi în oglindă. Cum crezi că m-am simţit eu? Cel puţin, tu eşti bărbat. Pentru mine a fost o experienţă prea dură; nu cred că Moore ar trebui să încerce cu operatori femei. Valoarea şocului este prea ridicată.

— Şi nu-i trântiţi înăuntru fără să-i avertizaţi, nu?

— Ne-am format o echipă pregătită, spuse Moore. În decursul ultimelor luni, am încercat zeci de persoane. Majoritatea clachează. După vreo două ore simt un fel ciudat de claustrofobie. Şi vor să iasă de acolo, cum spune Eleanor, ca şi cum s-ar afla lângă ceva lipicios şi murdar. Ridică din umeri. Eu nu simt aşa ceva. Eu unul cred că e minunat.

— Câţi oameni aveţi? întrebă Benteley.

— Vreo două duzini care fac faţă. Unul dintre ei este prietenul tău, Davis. Are personalitatea care ne trebuie: placid, calm, nepăsător, agreabil.

Benteley se încordă.

— Deci asta este noua lui clasificare. Pe care a obţinut-o învingând Jocul.

— Toţi urcă o treaptă pentru asta. Cumpărată la negru, desigur. Şi tu eşti printre ei, aşa zice Verrick. Nu-i atât de

riscant cum pare. Dacă se-mpute treaba, dacă încep să tragă în Pelling, oricine ar fi acolo în momentul respectiv este retras.

— Deci asta-i metoda, spuse Benteley, pe jumătate pentru el. Succesiunea.

— Să încerce cineva să dovedească o încălcare a Provocării, rosti Moore, animat. Tot personalul nostru juridic a cercetat tot ce s-ar putea aduce pe tapet. N-au de unde să ne apuce. Legea specifică un singur asasin o dată, ales de Convenţia publică. Keith Pelling a fost ales de Convenţia publică şi nu este decât unul.

— Nu văd la ce serveşte.

— O să vezi, spuse Eleanor. Moore are o poveste lungă cu care te va lămuri.

— După ce mănânc, spuse Benteley.

***

Cei trei porniră fără grabă, de-a lungul holului acoperit cu covoare groase, către sufragerie.

Benteley îngheţă în uşă; Pelling stătea placid la masa lui Verrick, cu o farfurie cu cotlete de viţel şi piure de cartofi în faţă, cu un pahar cu apă ridicat la buzele lui palide, fără sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Eleanor.

— Cine-i în el?

Eleanor dădu din umeri cu indiferenţă.

— Unul dintre tehnicienii din laborator. Ţinem întotdeauna pe cineva în el; cu cât te obişnuieşti cu asta, cu atât e mai bine.

Benteley se duse la capătul celălalt al mesei, departe de Pelling. Paloarea de ceară a acestuia îl făcea să nu se simtă în apele lui; era ca o insectă de-abia ieşită din stadiul de larvă, nu încă întărită şi uscată de soare.

Atunci îşi reaminti.

— Ascultaţi, spuse răguşit. Mai e ceva.

Moore şi Eleanor Stevens se priviră iute.

— Nu te ambala, Benteley, rosti Moore.

— Zborul. M-am înălţat în aer. Şi nu era alergare. Vocea i se ridică, plină de teamă. Mi se întâmpla ceva. Iar şi iar, ca o stafie. Până la şemineu. Îşi frecă fruntea, dar nu găsi nici cucui, nici cicatrice.

Fireşte, era un alt corp.

— Explicaţi-mi, le ceru cu voce înăbuşită. Ce mi s-a întâmplat?

— Ceva legat de diferenţa de greutate, zise Moore. Corpul acesta este mai eficient decât corpul uman natural.

Pe faţa lui Benteley trebuie să se fi zugrăvit neîncrederea, deoarece Eleanor interveni:

— Poate că Pelling a acceptat un cockteil tare, amestecat cu vreun drog, înainte ca tu să intri în trup. Tocmai erau oferite; am văzut câteva femei servindu-se.

Vocea brutală a lui Verrick îi întrerupse.

— Moore, eşti bun la poveşti abstracte. Împinse un teanc de folii de metal peste masă, către Moore. Am studiat benzile noastre confidenţiale despre ţicnitul ăsta, Cartwright. Omul n-are nimic important, dar sunt îngrijorat.

— De ce? întrebă Moore, aşezându-se.

— Mai întâi, are cartela-p. Asta e neobişnuit pentru un nec. Şansa ca o cartelă-p să apară pe durata vieţii unui om este atât de mică, practic microscopică, atât de neînsemnată...

— Există întotdeauna posibilitatea statistică.

Verrick pufni batjocoritor:

— Sticla este cel mai mare joc de noroc inventat vreodată. Lucrul ăsta nenorocit e o loterie şi tot omul are un bilet. De ce să păstrezi o cartelă care-ţi dă o şansă la şase miliarde, o şansă care nu va veni niciodată? Neclasificaţii au atâta minte încât să-şi ofere cartelele spre vânzare, dacă nu le-au fost luate de către Colinele lor. Cât mai e o cartelă în ziua de azi?

— Vreo doi dolari. A fost şi mai mult.

— Bun. Dar acest Cartwright o păstrează pe a lui. Şi asta nu este totul. O privire vicleană se aşternu pe faţa masivă a lui Verrick. După rapoartele mele, în ultima lună Cartwright a cumpărat – n-a vândut! – cel puţin jumătate de duzine de cartele-p.

Moore se îndreptă de spate.

— Serios?

— Poate, spuse Eleanor gânditoare, Cartwright a găsit în sfârşit un talisman care ajută.

Verrick răcni ca un bou înjunghiat.

— Să nu mai aud aşa ceva! Talismanurile astea imbecile, mizerabile! Împunse aerul cu un deget furios către sânii goi ai fetei. Ce ţi-ai mai atârnat, un săculeţ din alea cu ochi de salamandră? Scoate-l şi aruncă-l numaidecât. E pierdere de timp.

Fata zâmbi uşor; toţi erau obişnuiţi cu excentricitatea lui Verrick, neîncrederea lui în talismanuri aducătoare de noroc.

— Altceva? întrebă Moore. Alte informaţii mai ai?

— În ziua când a zvâcnit Sticla, s-a ţinut o întrunire a Societăţii Preston. Articulaţiile degetelor lui Verrick se albiseră. Poate că el a găsit ce căutam eu. Ceea ce toată lumea caută... un mod de a învinge Sticla. O schemă cu care să-i ghicească mişcările viitoare. Dacă aş crede că acest Cartwright stătea acolo în ziua aceea, aşteptând să fie înştiinţat...

— Ce-ai face? întrebă Eleanor.

Verrick tăcu. O grimasă ciudată, rânjită, îi accentuă pe neaşteptate trăsăturile, un tremur agonizat care-l surprinse pe Benteley şi-i făcu pe ceilalţi să încremenească. Brusc, Verrick îşi îndreptă atenţia asupra farfuriei lui cu mâncare şi ceilalţi făcură repede acelaşi lucru.

Când terminară de mâncat, Verrick împinse ceaşca de cafea din faţa lui şi-şi aprinse o ţigară.

— Acum ascultă, i se adresă lui Benteley. Ai spus că vrei să cunoşti strategia noastră; iat-o. O dată ce un captator „prinde" mintea asasinului, îl are în mână. Corpul nu mai lasă asasinul să scape; el va fi trecut de la unul la altul, prin cercurile multiple. Ei ştiu exact ce are el de gând să facă, de îndată ce gândul i-a trecut prin minte. Nici o strategie nu-i este de folos; este captat în mod constant, până în momentul în care se plictisesc şi-l lichidează.

— Iată de ce se poate spune că ei sunt cei care ne-au forţat să adoptăm principiul Minimax-ului, interveni Moore. Nu poţi avea o strategie împotriva telepaţilor: trebuie să acţionezi la întâmplare. Trebuie să nu ştii ce vei face în clipa ce vine. Trebuie să închizi ochii şi să alegi orbeşte. Problema este: cum să-ţi bazezi strategia pe întâmplare şi totuşi să te îndrepţi către ţinta ta, cu acest scop în minte?

— Asasinii de până acum, continuă Verrick, au încercat să găsească moduri de a lua decizii întâmplătoare. Grilele i-au ajutat. În esenţă, grilele sunt practica asasinului. Tabelele de buzunar permutează combinaţii aleatorii prin care se pot lua o complexitate de decizii. Asasinul se baza pe tabelele lui, citea numărul şi acţiona după un acord prestabilit. Captatorul n-avea cum să ştie dinainte ce va arăta tabela, după cum nu ştia nici asasinul. Dar asta nu era suficient. Asasinul juca jocul lui, jocul-M, dar oricum pierdea. Pierdea pentru că şi captatorii jucau acelaşi joc, iar ei erau optzeci şi el doar unul singur. Era descoperit în mod statistic, cu foarte puţine şi rare excepţii. Din când în când, asasinii îşi atingeau scopul. DeFalla a făcut-o deschizând la întâmplare *Declinul şi căderea Imperiului Roman*

de Gibbon şi utilizând în mod foarte complicat materialul prezentat.

— Evident, Pelling este răspunsul, izbucni Moore. Am douăzeci şi patru de minţi diferite. Între ele nu va exista contact. Fiecare din cei douăzeci şi patru stă într-un cub separat, aici, la Farben. Fiecare este branşat la mecanismul de implementare. La intervale întâmplătoare, comutăm o altă minte şi o altă minte, alese aleator. Fiecare minte are o strategie complet elaborată. Dar nimeni nu ştie care minte va fi următoarea, şi când. Nimeni nu ştie ce strategie, ce tipar de acţiune urmează să înceapă. Captatorii nu vor şti, de la un minut la altul, ce va face acest trup care este Pelling.

Benteley simţi un fior rece de admiraţie pentru acest tehnician nemilos, superlogic.

— Nu-i rău, admise el.

— Vezi, spuse Moore cu mândrie. Pelling este particula întâmplătoare a lui Heisenberg. Captatorii îi pot intercepta traiectoria: direct către Cartwright. Dar nu-i vor putea ghici viteza. Unde va fi Keith Pelling pe acea traiectorie, la un moment dat..., nimeni nu ştie.

CAPITOLUL 8

Apartamentul tui Eteanor Stevens era o înşiruire de încăperi atrăgătoare în cartierul pentru clasificaţi al Colinei Farben. Benteley privi în jur admirativ în timp ce Eleanor închidea uşa şi se agita aprinzând lumini şi rânduind, ici-colo, câte un lucru.

— De-abia m-am mutat, explică ea. E încă mare dezordine.

— Unde-i Moore?

— Undeva prin clădire, presupun.

— Am crezut că trăieşti cu el.

— Acum nu.

Eleanor coborî filtrul translucid peste peretele-fereastră al apartamentului. Cerul nopţii, cu cohorta lui îngheţată de stele, scânteierile şi formele pâlpâitoare ce alcătuiau Colina păleau şi dispăreau. Femeia îl privi pieziş, puţin stânjenită şi spuse:

— Ca să fiu sinceră, în momentul de faţă nu trăiesc cu nimeni.

— Îmi pare rău, spuse Benteley încurcat. N-am ştiut.

Eleanor ridică din umeri şi zâmbi cu ochi strălucitori, buzele roşii tresărindu-i.

— Ce prostie, nu-i aşa? După ce am trăit cu Moore, am mai trăit cu unul din ceilalţi tehnicieni din cercetare, un prieten de-al lui, şi pe urmă cu cineva din comisia de planificare. Am fost captatoare, ai uitat? Mulţi ne-captatori n-ar trăi în ruptul capului cu un captator şi eu nu m-am înţeles niciodată cu Corpul.

— Acum s-a terminat cu asta.

— Bine zici. Se plimba prin cameră, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, dintr-o dată solemnă şi gânditoare. Cred că mi-am irosit viaţa. Niciodată n-am fost de părere că e mare lucru să fii telepat; asta însemna că trebuia să fac o pregătire pentru Corp sau să mă supun operaţiei de extirpare. M-am înscris ca să nu ajung în lagărele de muncă… eu nu am o clasificare. Ştiai? Dacă Verrick îmi dă cu piciorul, s-a zis cu mine. Nu mă mai pot întoarce în Corp şi nu pot face chiar nimic ca să înving Jocul. Îi aruncă lui Benteley o privire rugătoare. Ţi-ai schimbat părerea despre mine, acum că ştii că n-am nici o legătură?

— Nicidecum.

— Mă simt al naibii de ciudat, aşa… liberă. Gesturile îi trădau încordarea. Sunt complet desprinsă. În voia soartei. Este un

mare chin pentru mine, Ted. A trebuit să-l urmez pe Verrick; este singurul bărbat cu care m-am simţit în deplină siguranţă. Dar mi-a retezat legăturile cu familia mea. Îl privi patetic. Urăsc libertatea. Mă sperie atât de tare.

— Nu te lăsa speriată. Scuipă-i în ochi.

— N-aş putea face aşa ceva, se cutremură Eleanor. Cum poţi trăi aşa? Trebuie să ai lângă tine oameni pe care să te poţi baza, cineva puternic, cineva care să aibă grijă de tine. Lumea asta e mare şi total deprimantă, ostilă şi lipsită de căldură. Ştii ce ţi se întâmplă dacă-ţi dai drumul şi cazi?

— Ştiu. Dădu din cap. Îi fac pachet, cu milioanele.

— Aş rămâne cu Corpul, cred. Dar urăsc Corpul. Iscodesc; ascultă, ştiu în permanenţă ce-i în mintea ta. Nu ai voie să trăieşti cu-adevărat, nu ca individ separat. Eşti un fel de organism colectiv. Nu poţi iubi cu adevărat, nu poţi urî cu-adevărat. Tot ce ai este în slujba ta. Şi nici aia nu-i a ta. O împărţi cu alţi optzeci de oameni, tipi ca Wakeman.

— Vrei să fii singură, dar ţi-e frică, spuse Benteley.

— Vreau să fiu eu! Nu vreau să fiu singură. Urăsc să mă trezesc dimineaţa şi să nu găsesc pe nimeni lângă mine. Urăsc să mă întorc acasă, într-un apartament pustiu. Cina de una singură, gătind şi deretecând numai pentru mine. Aprind lumina seara, trag jaluzelele. Mă uit la televizor. Stau pur şi simplu. Mă gândesc.

— Eşti tânără. O să te obişnuieşti.

— N-am de gând să mă „obişnuiesc”. Se însufleţi. Sigur, m-am descurcat mai bine ca alţii. Îşi aruncă pe spate coama de păr roşu ca focul şi ochii i se umbriră, verzi, senzuali şi vicleni. Am trăit cu mulţi bărbaţi, de când aveam şaisprezece ani. Nu pot să-mi aduc aminte câţi; îi cunosc aşa cum te-am cunoscut pe tine, la slujbă sau la petreceri, uneori prin intermediul unor prieteni. Trăim împreună un timp şi pe urmă ne certăm. Ceva dă întotdeauna greş; nu durează niciodată. Teroarea o învălui din nou cu un tremur violent, copleşitor. Şi pleacă! Stau pe-aici o perioadă şi pe urmă spală putina, mă părăsesc, sau... mă aruncă afară.

— Se-ntâmplă, spuse Benteley. De-abia o auzise; era cufundat în propriile lui gânduri.

— Am să-l găsesc într-o bună zi, spuse încăpăţânată Eleanor. Nu-i aşa? Şi n-am decât nouăsprezece ani. Nu m-am descurcat bine pentru nouăsprezece ani? Asta nu înseamnă multă vreme. Şi Verrick este protectorul meu: mă pot oricând bizui pe el.

Benteley se dezmetici.
— Îmi propui să trăiesc cu tine?
Eleanor roşi.
— Păi... ai avea ceva împotrivă?
Nu primi nici un răspuns.
— Ce s-a întâmplat? întrebă repede, cu privirea rănită.
— N-are nici o legătură cu tine. Benteley îi întoarse spatele şi se apropie de peretele-fereastră, pe care îl readuse la transparenţă. Colina arată chiar bine noaptea, spuse privind afară, dus pe gânduri. Văzând-o acum, nu ţi-ai da seama ce este cu adevărat.
— Lasă naibii Colina! Eleanor comută din nou peretele la starea de ceaţă fumurie. N-are nici o legătură cu mine? Atunci are cu Verrick. Ştiu, este vorba de Reese Verrick. Oh, Doamne. Erai atât de nerăbdător în ziua aceea, când ai intrat în birou ca o vijelie, cu amândouă mâinile încleştate pe servietă ca pe o centură de castitate. Schiţă un zâmbet. Erai atât de emoţionat. Ca un creştin trecând în sfârşit de porţile raiului. Aşteptaseşi atâta... te aşteptai la atâtea. Aveai ceva neînchipuit de atrăgător. Şi am sperat să te mai văd.
— Vroiam să ies din sistemul Colinelor. Vroiam să pătrund în ceva mai bun. În Directorat.
— În Directorat! râse Eleanor. Ce-i asta? O abstracţie! Din ce crezi tu că este făcut Directoratul? Respiraţia îi era iute, ochii măriţi, pulsul zvâcnea. Oamenii sunt reali, nu instituţiile şi birourile. Cum poţi fi loial unui... lucru? Vin oameni noi, bătrânii mor, chipurile se succed. Loialitatea ta rămâne?De ce? Către ce? Superstiţie! Eşti loial unui cuvânt, unui nume. Nu unei entităţi vii din carne şi oase.
— Este mai mult decât atât, spuse Benteley. Nu doar birouri şi mobile. Reprezintă ceva...
— Ce reprezintă?
— Ceva deasupra noastră, a tuturor. Mai mare decât orice om sau grup de oameni; şi totuşi, într-un fel... sunt toţi laolaltă.
— Ba nu e? Nu e nimeni. Când ai un prieten, el este o anumită persoană, nu o clasă sau un grup-de-muncă, nu? Nu eşti prieten cu clasa 4-7, nu? Când te culci cu o femeie, este o *anumită* femeie, nu? Orice altceva în Univers se prăbuşeşte... schimbări, întâmplare, fum cenuşiu şi fără rost pe care nu-i poţi prinde în mână. Singurul lucru care rămâne sunt oamenii: familia, prietenii, amanta, protectorul. Îi poţi atinge, te poţi apropia de ei..., ei respiră viaţă, care este caldă şi palpabilă.

Transpiraţie, piele şi păr, salivă, răsuflare, trupuri. Gust, pipăit, miros, culori. Doamne Dumnezeule, trebuie să fie ceva pe care să poţi pune mâna! Ce mai există, dincolo de oameni?Pe cine şi pe ce te mai poţi bizui, în afară de protectorul tău?

— Bizuieşte-te pe tine însăţi.

— Reese are grijă de mine! E mare şi puternic.

— E tatăl tău, spuse Benteley. Iar eu urăsc taţii.

— Eşti... nebun. E ceva în neregulă cu tine.

— Ştiu, încuviinţă Benteley. Sunt un om bolnav. Şi cu cât văd mai multe, cu-atâta mă îmbolnăvesc mai rău. Sunt atât de bolnav încât cred că toţi ceilalţi sunt bolnavi şi eu sunt singura persoană sănătoasă. Asta-i tare rău, nu-i aşa?

— Da, spuse Eleanor, fără suflu.

— Mi-ar plăcea să dărâm întreaga structură, să cadă cu un zgomot asurzitor. Dar nu-i nevoie; se prăbuşeşte singură. Totul este subţiat, măcinat şi gol şi metalic. Jocuri, loterii, o jucărie pentru copii inteligenţi! Tot ce le ţine laolaltă este jurământul. Poziţii de vânzare, cinism, lux şi sărăcie, indiferenţă... televizoare zgomotoase care fac să-ţi ţiuie urechile. Un om iese dintre rânduri ca să omoare un alt om şi toţi, până la unul, aplaudă şi urmăresc cu interes. În ce credem noi? Ce avem? Criminali străluciţi lucrând pentru criminali care au puterea în mână. Ne jurăm loialitatea în faţa unor busturi de plastic.

— Bustul este un simbol. Şi nu este de vânzare. E lucrul pe care nu-l poţi cumpăra şi vinde. Ochii ei verzi scăpărau triumfători. Şi ştii asta, Ted. Este cel mai preţios lucru pe care-l avem.

Loialitatea între noi, între protector şi serv, între un bărbat şi amanta lui.

— Poate că, rosti Benteley încet, o persoană ar trebui să fie loială unui ideal.

— Ce ideal?

Mintea bărbatului refuză un răspuns. Roţile, rotiţele, întregul angrenaj se împotmolise. Gânduri nefamiliare, de neînţeles, se înghesuiau, nedorite şi nechemate, aruncând mecanismul într-o nesiguranţă sâcâitoare. De unde venise torentul? Nu ştia.

— Asta-i tot ce ne-a rămas, spuse într-un târziu. Jurămintele noastre. Loialitatea noastră. Acesta-i cimentul care mai ţine încă totul laolaltă. Şi cât valorează? La ce mai foloseşte? La nimic. Se face pulbere chiar în momentul acesta, în care noi stăm de vorbă.

Eleanor rămase fără suflu.

— Nu-i adevărat!

— Moore îi este loial lui Verrick?

— Nu! De-asta l-am părăsit. El şi teoriile lui! Numai lor le este loial, lor şi lui însuşi. Talismanurile ei se zbăteau cu furie. Mi-e silă!

— Verrick nu este loial, rosti precaut Benteley. Încercă să măsoare reacţia ei; faţa ei era împietrită şi palidă. Nu este vorba de Moore; nu da vina pe el. El încearcă să obţină ce poate. La fel şi toţi ceilalţi. La fel şi Reese Verrick. Oricare dintre ei şi-ar călca jurământul în picioare ca să pună mâna pe ceva mai mult, să ajungă undeva mai sus. Este o căţărare anevoioasă către vârf. Toţi se zbat să ajungă acolo sus, şi nimic n-o să le poată sta în cale. Când toate cărţile vor fi date pe faţă, veţi vedea cât de puţin contează loialitatea.

— Verrick nu şi-ar călca niciodată jurământul! Nu i-ar abandona pe cei care depind de el!

— A şi făcut-o. A încălcat un cod moral atunci când m-a lăsat să-mi depun jurământul. Tu erai amestecată; ştiai. Eu când am jurat am fost de bună credinţă.

— Oh, Doamne, exclamă obosită fata. N-ai să uiţi niciodată asta, nu-i aşa? Crezi că ne-am bătut joc de tine şi eşti furios.

— Este mai mult decât atât; nu te amăgi. Este întreaga structură, debilă şi mizerabilă, care a început să se vadă. Ai să vezi şi tu, într-o bună zi? Eu ştiu de pe-acum; sunt pregătit în toate privinţele. La ce altceva te poţi aştepta într-o societate de jocuri, capcane şi asasinări?

— Nu da vina pe Verrick. Provocarea a fost înfiinţată cu mulţi ani în urmă, când s-a gândit şi s-a urnit din loc întregul sistem al Sticlei, întregul Minimax.

— Verrick nici măcar nu joacă cinstit jocul-M. Încearcă să se ridice deasupra lui cu strategia lui Pelling.

— Şi o să meargă, nu-i aşa?

— Probabil.

— Atunci, de ce te plângi? Nu asta contează? Eleanor îl apucă sălbatic de braţ. Haide, las-o baltă. Îţi faci mult prea multe griji. Moore vorbeşte prea mult şi tu te frământi prea mult. Bucură-te de viaţă, mâine e ziua cea mare.

Turnă băutură în pahare şi-i aduse unul lui Benteley. El rămase pe gânduri, sorbind încet, cu Eleanor lângă el pe sofa. În penumbra apartamentului, părul stacojiu al fetei lucea şi scânteia. Îşi strânsese picioarele sub ea. Deasupra fiecărei urechi, pata plumburie se decolorase uşor, dar nu dispăruse.

Aplecându-se către Benteley, cu ochii închişi, paharul susţinut delicat de degetele ei cu unghii roşii, rosti uşor:

— Spune-mi. Vii alături de noi?

O vreme, Benteley tăcu.

— Da, spuse, într-un sfârşit.

Eleanor oftă.

— Slavă Domnului. Mă bucur atât de mult.

Benteley se aplecă şi-şi puse paharul pe măsuţa joasă.

— Am jurat; am depus un jurământ către Verrick. N-am de ales, decât dacă vreau să-mi calc jurământul şi să-l părăsesc.

— S-a mai întâmplat...

— Eu nu mi-am călcat niciodată jurământul. M-am săturat până-n gât de Oiseau-Lyre încă de-acum mulţi ani, dar n-am încercat niciodată să evadez. Aş fi putut; aş fi riscat să fiu prins şi omorât. Accept legea care-i dă unui protector dreptul de viaţă şi de moarte asupra servilor fugiţi. Dar nu cred că un jurământ trebuie călcat, fie de serv, fie de protector.

— Parcă ziceai că totul se prăbuşeşte.

— Aşa este. Dar nu vreau să contribui şi eu la asta.

Eleanor lăsă paharul jos şi întinse braţele netede, goale, ca să i le pună în jurul gâtului.

— Ce fel de viaţă ai avut? Ce-ai făcut? Ai trăit cu foarte multe femei?

— Câteva.

— Cum erau?

Benteley ridică din umeri.

— De diverse feluri.

— Drăguţe?

— Cred că da.

— Care a fost ultima?

Biochimistul se duse cu gândul înapoi.

— Acum câteva luni, o fată de clasa 7-9, pe nume Julie.

Ochii verzi ai lui Eleanor îl fixau intens.

— Spune-mi cum arăta.

— Minionă. Drăguţă.

— Semăna foarte mult cu mine?

— Părul tău e mai frumos. Atinse părul moale, roşu ca flacăra, al fetei. Ai păr foarte frumos. Şi ochi. O trase strâns lângă el şi o ţinu aşa timp îndelungat. Tu eşti foarte drăguţă.

Pumnul micuţ al fetei era încleştat pe talismanurile care i se odihneau între sâni.

— Totul se termină cu bine. Noroc, foarte mult noroc.

Se întinse să-l sărute pe gură; faţa ei caldă, intensă, vibră o clipă lipită de faţa lui şi apoi ea se lăsă din nou pe spate, cu un suspin.

— O să fie bine, să lucrăm cu toţii aici, împreună, să fim împreună.

Benteley nu spuse nimic.

După o vreme, Eleanor se desprinse de lângă el şi-şi aprinse o ţigară. Stătea, privindu-l serioasă, cu braţele încrucişate, bărbia ridicată, ochii mari şi solemni.

— O să ajungi departe, Ted. Verrick are o părere foarte bună despre tine. Mi-a fost aşa teamă când ai făcut ce-ai făcut azi-noapte! Când ai spus lucrurile acelea. Dar i-a plăcut. Te respectă; crede că ai ceva sânge în vine. Şi are dreptate! Ai în tine ceva unic şi puternic. Adăugă patetic: Ce-aş mai fi vrut să te captez... Dar s-a dus, s-a dus definitiv.

— Mă întreb dacă Verrick ştie la cât de multe ai renunţat.

— Verrick are lucruri mai importante la care să se gândească. Vocea ei începu brusc să vibreze de emoţie. Mâine poate că vom fi din nou la putere! Lucrurile vor fi din nou ca înainte, aşa cum vroiai tu să fie. Nu va fi minunat?

— Cred că da.

Eleanor lăsă ţigara din mână şi se aplecă repede să-l sărute.

— Şi vei fi într-adevăr alături de noi? O să ajuţi într-adevăr la manevrarea lui Pelling?

Benteley încuviinţă uşor din cap.

— Da.

— Atunci... totul este perfect.

Privi în sus, către chipul lui, cu ochii ei verzi lucind fierbinţi şi plini de dorinţă în semiîntuneric. Răsuflarea îi era rapidă şi grea, cu mireasmă dulce.

— Camerele astea îţi plac? Sunt bune? Sunt destul de mari? Ai multe lucruri de adus?

— Nu prea multe, spuse Benteley. O greutate surdă, apăsătoare părea că stă suspendată deasupra lui, o nepăsare apatică; e bine.

Cu un suspin, Eleanor lunecă de lângă el şi cu o singură mişcare mlădioasă dădu paharul peste cap. Stinse lampa şi se lăsă din nou pe spate, fericită, rezemându-se de el. Singura lumină venea de la vârful aprins al ţigării ei uitată în scrumiera micuţă de aramă. Părul şi buzele fetei radiau o culoare adâncă şi potolită, de flacără în toi. Sfârcurile sânilor păreau că

luminează întunecat în penumbră. După un timp, Benteley se răsuci către ea, stârnit de luminile constante ale trupului femeii.

Rămaseră întinşi printre hainele boţite, săturaţi şi moleşiţi, trupurile lor aburind umed a dragoste împlinită. Eleanor întinse braţul gol ca să ia ce mai rămăsese din ţigară. O aduse la buze, aproape de faţă lui Benteley şi trimise mirosul ciudat, dulceag al satisfacţiei sexuale spre ochii, nasul şi gura lui.

— Ted, şopti ea deodată, îţi ajung, nu-i aşa? Se trase puţin mai în sus, o curgere de carne şi muşchi. Ştiu că sunt cam... mică.

— Eşti bine, spuse el vag.

— Nu există nimeni în amintirile tale cu care ai vrea mai degrabă să fii? Când nu primi nici un răspuns, continuă: Vreau să spun, poate că nu sunt prea bună la asta. Sunt?

— Sigur. Eşti grozavă. Vocea îi era goală, fără timbru. Stătea întins lângă ea inert şi fără viaţă. Exact cum trebuie.

— *Atunci ce s-a-ntâmplat?*

— Nimic, spuse Benteley. Se ridică în picioare şi se îndepărtă absent de ea. Sunt doar obosit. Cred c-am să mă duc la culcare. Vocea îi deveni brusc aspră: După cum ai spus, mâine ar trebui să fie o zi mare.

CAPITOLUL 9

Când operatorul de releu telecomunicaţional îl anunţă că se interceptase o transmisie cu circuit închis de pe navă, Leon Cartwright tocmai îşi lua micul dejun cu Rita O'Neill şi Peter Wakeman.

— Îmi cer scuze, spuse Căpitanul Groves când se văzură faţă-n faţă, despărţiţi de miliarde de kilometri de spaţiu. Văd că la voi e dimineaţă. Încă mai eşti îmbrăcat în vechiul tău halat albastru.

Cartwright era palid şi tras la faţă. Imaginea era şi ea slabă; distanţa o făcea să tremure şi să dispară.

— Unde sunteţi, exact? întrebă cu voce înceată şi şovăitoare.

— La patruzeci de unităţi astronomice, răspunse Groves.

Înfăţişarea lui Cartwright fusese un şoc pentru el, dar nu era sigur cât anume se datora distorsiunilor transmisiei prin releu.

— În curând vom pătrunde în spaţiul necartografiat. Am şi făcut trecerea de la hărţile oficiale de navigaţie la materialul lui Preston.

Nava ajunsese probabil la jumătate drumului. Discul de Flacără avea o orbită de două ori mai mare decât raza vectoare a lui Pluton, asta presupunând că exista. Orbita celei de-a noua planete marca limita spaţiului explorat şi cartografiat; dincolo de ea se întindea o nemărginire despre care nu se ştiau multe, dar se pre-supuseseră destule. În scurtă vreme, nava avea să treacă de ultimele geamanduri de semnalizare, lăsând în urmă universul finit, familiar.

— Câţiva din grup vor să se întoarcă, spuse Groves. Acum conştientizează faptul că ies din sistemul cunoscut. Asta este ultima lor şansă de a părăsi nava; dacă n-o fac acum, aici rămân, până la capăt.

— Câţi ar pleca, dacă ar putea?

— Poate zece. Sau mai mulţi…

— Puteţi să continuaţi drumul fără ei?

— Vom avea mai multă hrană şi altele din cele necesare. Konklin şi prietena lui, Mary, rămân. Bătrânul tâmplar, Jereti. Muncitorii japonezi, fochistul nostru… cred că ne vom descurca.

— Atunci lasă-i să părăsească nava, dacă asta n-o va pune în pericol.

— Când am vorbit ultima dată, nu de mult, spuse Groves, n-am avut ocazia să te felicit.

Imaginea distorsionată a lui Cartwright se ridică, obosită.

— Să mă feliciţi? Bine. Mulţumesc.

— Aş fi vrut să-ţi pot strânge mâna, Leon. Pe ecran, Groves întinse mâna lui mare şi neagră; Cartwright făcu acelaşi lucru şi degetele lor părură să se atingă. Sigur, voi cei de pe Pământ sunteţi de-acum obişnuiţi cu ideea.

Un muşchi de pe obrazul lui Cartwright zvâcni spasmodic.

— Mie încă nu-mi vine să cred. Îmi pare ca un fel de coşmar din care nu mă pot trezi.

— Coşmar! Te referi la asasin?

— Întocmai. Cartwright se strâmbă. Se pare că este pe drum. Stau aici şi-l aştept să apară.

***

O dată transmisia încheiată, Groves îi chemă pe Konklin şi pe Mary în cabina de control şi-i puse la curent în câteva cuvinte lipsite de emoţie.

— Cartwright este de acord să-l lăsăm să părăsească nava. Asta rezolvă problema; la cină am să fac anunţul.

Arătă către un cadran care se trezise, lucitor, la viaţă.

— Vedeţi acul acela ruginit cum a-nceput să se mişte? Este pentru prima dată, în întreaga existenţă a navei, când acest indicator reacţionează la ceva.

— Mie asta nu-mi spune nimic, zise Konklin.

— Este vorba de un semnal automat; l-aş putea comuta pe audio şi probabil i-aţi recunoaşte. Marchează limita finală a spaţiului cartografiat. Nici o navă nu depăşeşte această graniţă, cu excepţia expediţiilor ştiinţifice care fac experimente abstracte.

— Când Discul va fi al nostru, spuse Mary cu ochii măriţi, acest indicator va fi adus la zero.

— Expediţia din ‘89 nu a găsit nimic, remarcă Konklin, stingherit. Şi aveau toate datele lui Preston, tot ce a elaborat el.

— Poate că ceea ce a văzut Preston era doar un balaur spaţial, mult mai mare ca de obicei, sugeră Mary pe jumătate în glumă, pe jumătate cu tristeţe. Poate că ne va devora, ca în poveştile pe care şi le spun oamenii.

Groves îi aruncă o privire împietrită.

— Eu am să mă ocup de navigaţie. Voi doi duceţi-vă şi supravegheaţi încărcarea navetei de salvare, ca să-i putem trimite pe toţi cei ce vor să plece. Dormiţi jos în cală, nu-i aşa?

— Jos, cu toată lumea, răspunse Konklin.

— După plecarea navetei veţi putea probabil revendica una din cabine. Majoritatea vor fi goale, luaţi-o pe care vă place. Ursuz, Groves adăugă: Oricum, mă tem că nava va fi în mare parte goală.

***

Cala fusese folosită şi ca infirmerie. Cei doi măturară şi curăţară cu mare grijă fiecare centimetru de suprafaţă. Mary spălă pereţii şi tavanul, lustrui podeaua şi şterse minuţios de praf filtrele de ventilaţie.

— Nu-i prea multă pulbere metalică aici înăuntru, spuse ea, însufleţită de speranţă, către Konklin, în timp ce arunca impurităţile în fanta de distrugere a gunoaielor.

— Astea erau pentru echipaj.

— Dacă nava aterizează în siguranţă, poate că le vom putea folosi drept încăperi permanente. Sunt mai bune decât ce aveam pe Pământ. Aruncându-se obosită pe micuţul pat de fier, îşi scoase sandalele. Ai o ţigară? Ale mele s-au terminat.

Îngândurat, Konklin îi întinse pachetul.

— Aici este uzina.

Aprinzându-şi recunoscătoare ţigara, Mary se lăsă pe spate şi închise ochii.

— E linişte aici. Nimeni nu ţipă pe coridoare.

— E prea linişte. Mă tot gândesc la ce e afară. Teritoriul nimănui. Între sisteme... Doamne, frigul! Ne împresoară, dincolo de pereţii ăştia. Frig, linişte, moarte... dacă nu mai rău.

— Nu te mai gândi la asta. Trebuie să ne umplem timpul cu ceva.

— Dacă te gândeşti mai bine, la urma urmei nu suntem atât de fanatici. Părea o idee bună, o a zecea planetă pe care să poată migra toţi cei ce vor. Dar acum, că suntem cu-adevărat aici...

— Eşti furios pe mine? întrebă tulburată Mary.

— Sunt furios pe noi toţi. Jumătate din grup a şi părăsit nava. Sunt furios pentru că Groves stă acolo în cabină şi încearcă să traseze o traiectorie pe baza presupunerilor mistice ale unui nebun, în loc de date ştiinţifice exacte. Sunt furios pentru că nava asta este un vechi purtător-de-minereu, în stare jalnică, gata să se desprindă în bucăţi. Sunt furios pentru că am trecut de ultimul jalon şi nimeni nu porneşte pe drumul ăsta, numai vizionarii şi ticniţii.

— Noi cărei categorii aparţinem? şopti Mary.

— Aflăm noi, în curând.

Femeia întinse mâna, sfioasă, spre braţul lui.

— Chiar dacă nu ajungem acolo, şi aici este grozav de drăguţ.

— Aici? În celula asta mică? Ca o chilie de călugăr?

— Eu sunt de părere că da. Îl privi serioasă. Asta este ceea ce-mi doream înainte. Când nu-mi găseam locul, rătăcind fără ţintă, căutând peste tot. Trecând de la un bărbat la altul. Nu vroiam să devin o fată-de-pat... dar nici nu ştiam cu-adevărat ce vreau. Acum cred c-am găsit. Poate că n-ar trebui să-ţi spun – o să te înfurii din nou. Am un talisman, pe care l-am făcut să te apropie de mine. M-a ajutat Janet Sibely; ea se pricepe la de-astea. Vroiam să mă iubeşti foarte mult.

Konklin zâmbi şi se aplecă spre ea să o sărute.

Deodată, fără un sunet, fata dispăru, ca o bătaie de aripă. O perdea de flacără albă orbitoare umplu încăperea de jur-împrejurul lui; nu mai exista nimic altceva, doar focul rece scânteietor care sclipea peste tot, un univers de incandescenţă pâlpâitoare înghiţind toate formele şi fiinţele, nemailăsând nimic în afară de propria sa prezenţă.

Konklin se trase înapoi, se împiedică şi căzu în marea de lumină. Plânse şi strigă, nenorocit, încercă să scape târându-se, se zbuciumă, încercă să prindă ceva, orice, de care să se ţină, dar nu găsi decât întinderea fără margini de fosforescenţă orbitoare.

Şi atunci se auzi vocea.

Porni adânc, dinlăuntrul lui şi înflori către suprafaţă într-un şuvoi imens. Simpla ei forţă îl ului. Simţi că se scufundă, îngăimă cuvinte nebuneşti şi fără sens, căzu – o masă inertă, ca un foetus – uluit şi neputincios, redus la stadiul de protoplasmă fără vlagă. Vocea tuna în el şi împrejurul lui, o lume de sunet şi foc care-l devora complet. Părea un şomoiog de gunoaie zgârcite, o ruină arsă, zvârlită cât colo de infernul furibund de energie vie.

— *Navă a Pământului,* spuse vocea. *Încotro te îndrepţi? De ce eşti aici?*

Sunetul îi străbătu ca un fior trupul răstignit pe jos, neajutorat, în balta de lumină spumegândă. Vocea se apropia şi se îndepărta ca şi focul, o masă pulsândă de energie crudă care-l şfichiuia fără-ncetare, dinăuntru şi dinafară.

— *Aici sunteţi dincolo de sistemul vostru,* reverberă în creierul lui zdrobit. *Sunteţi în afară. Înţelegeţi asta? Aici este*

spaţiul intermediar, golul dintre sistemul vostru şi al meu. De ce aţi străbătut un drum atât de lung? Oare ce căutaţi?

În cabina de control, Groves se zbătea disperat să scape de curentul de furie care-i potopise trupul şi mintea. Se izbi orbeşte de pupitrul de comandă; instrumente şi hărţi se prăvăliră şi dansară în jurul lui ca nişte scântei fierbinţi. Vocea continuă aspru, fără pauză, în ea mugind o aroganţă arzătoare, un imens dispreţ faţă de fiinţele cărora le vorbea.

— *Pământeni fragili ce vă aventuraţi pe tărâmurile noastre, întoarceţi-vă în sistemul vostru! Întoarceţi-vă în micuţul vostru Univers ordonat la civilizaţia voastră stricată. Ţineţi-vă departe de spaţii pe care nu le cunoaşteţi! Nu vă apropiaţi de întuneric şi monştri!*

Groves se împiedică de chepeng. Bâjbâi, reuşi să se târască din cabină în coridor. Vocea veni din nou, o izbitură ameţitoare de forţă pură care-l imobiliză de carcasa veche şi mult încercată a navei.

— *Văd că sunteţi în căutarea celei de-a zecea planete a sistemului vostru, legendarul Disc de Flacără. De ce îl căutaţi? Ce vreţi cu el?*

Groves strigă, sugrumat de panică. Ştia acum ce se întâmpla. *Vocile* – profetizate în cartea lui Preston. O speranţă disperată începu să-i dea târcoale. *Vocile care duceau...*

Deschise gura să vorbească, dar mugetul bubuitor îl întrerupse sălbatic.

— *Discul de Flacără este lumea noastră. Purtată de noi peste spaţiu către acest sistem. Pusă în mişcare aici, să dea ocol Soarelui vostru pentru eternitate. N-aveţi nici un drept la ea. Care este scopul vostru? Suntem curioşi.*

Bărbatul încercă să-şi direcţioneze gândurile în afară. Într-o frântură rostogolită de timp se strădui să-şi proiecteze toate speranţele, planurile, toate nevoile rasei, tânjirea enormă a omenirii...

— *Poate,* răspunse vocea. *Vom lua în considerare şi vom analiza gândurile voastre verbalizate... şi impulsurile voastre submarginale. Trebuie să fim atenţi. V-am putea incinera nava, dacă am dori.* Urmă un moment de pauză, apoi continuă, gânditoare: *Deocamdată, cel puţin, nu. Nu trebuie să ne grăbim.*

Groves găsi camera de transmisie prin relee. Se îndreptă, poticnindu-se, către transmiţător; îl percepea ca pe o formă vagă, valsând dincolo de bordura de foc alb. Degetele lui găsiră comutatorul: circuitele se conectară automat.

— Cartwright, şopti. Traversând ca o suliţă vidul, mesajul ajungea la monitorul Directoratului de pe Pluton şi de acolo pe Uranus. Din planetă în planetă, semnalul slab îşi croi drum, ajungând direct în biroul din Batavia.

— *Discul de Flacără a fost aşezat la limita sistemului vostru pentru un motiv anume,* continuă vocea. Făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi sfătuit cu nişte companioni invizibili: *Contactul dintre rasele noastre ne-ar putea duce la un nou nivel de integrare culturală. Dar trebuie să...*

Groves se ghemui peste transmiţător. Imaginea era prea îndepărtată; ochii lui orbiţi nu reuşeau s-o prindă. Se rugă febril ca semnalul să ajungă în Batavia şi Cartwright să vadă ce vedea el, să audă vocea bubuitoare pe care o auzea el, să înţeleagă cuvintele înfricoşătoare şi totuşi incredibil de dătătoare de speranţă.

— *Trebuie să vă studiem,* continuă vocea. *Trebuie să ştim mai multe despre voi. Noi nu luăm hotărâri pripite. În timp ce nava voastră este condusă către Discul de Flacără, vom lua o decizie. Vom hotărî dacă să vă distrugem ... sau să vă ducem in siguranţă pe Discul de Flacără, către o încheiere cu succes a expediţiei voastre.*

***

Reese Verrick acceptă apelul grăbit al tehnicianului de la telecomunicaţii.

— Repede, lătră către Herb Moore. Dispozitivul nostru, instalat pe nava lui Cartwright! În Batavia se recepţionează o transmisie, ceva important.

Aşezaţi în faţa vid-tapului pe care tehnicienii îl reglaseră pentru Farben, Verrick şi Moore priveau scena cu o uluire neîncrezătoare. O siluetă minusculă pierdută într-o flacără ce se rostogolea, Groves era redus la mărimea unei insecte neputincioase de izbucnirea de energie pură care dansa în jurul lui. Din difuzorul de deasupra ecranului, vocea bubuitoare, distorsionată şi atenuată de milioane de kilometri de spaţiu, se rostogolea precum un tunet:

— *... avertismentul nostru. Dacă încercaţi să ignoraţi eforturile noastre prieteneşti de a vă îndruma nava, dacă încercaţi să navigaţi cu puterile voastre, atunci nu putem promite...*

— Ce-i asta? croncăni Verrick, alb la faţă şi stupefiat. E o înscenare? Ne-au găsit dispozitivul şi sunt călare pe el ca să ne ia ochii cu jocul ăsta? Începu să tremure. Sau este într-adevăr...

— Taci, îl repezi Moore. Privi cu grabă în jur. Se înregistrează toate astea?

Verrick încuviinţă din cap, neputând să-şi mai mişte maxilarul.

— Ce recepţionăm aici, pentru numele lui Dumnezeu? Există legendele şi zvonurile acelea despre fiinţe fabuloase de dincolo, dar eu nu le-am dat niciodată crezare. Nu m-am gândit că s-ar putea să fie adevărat!

Moore examină înregistratoarele pe bandă video şi audio, apoi se întoarse agitat către Verrick.

— Crezi că-i o manifestare supranaturală, nu-i aşa?

— Vine de la o altă civilizaţie. Bărbatul se cutremură de groază şi panică. Incredibil. Am intrat în contact cu o altă rasă.

— Incredibil este cuvântul potrivit, replică Moore, sarcastic. De îndată ce transmisia încetă şi ecranul se stinse într-o tăcere întunecată, smulse benzile şi le trimise în grabă la clădirile Farben, la Biblioteca pentru Informare Publică.

După o oră, organele principale de cercetare ale Jocului, din Geneva, le trimiseră analiza. Moore înşfăcă raportul şi-l duse lui Reese Verrick.

— Uită-te la asta. Trânti raportul în mijlocul biroului. Cuiva i se trage o păcăleală, dar nu sunt sigur cui.

— Ce este? clipi derutat Verrick. Ce spune? Este vocea...

— Acela era John Preston. Faţa lui Moore purta o expresie ciudată. A înregistrat o dată o parte din *Unicornul* lui; Biblioteca pentru Informare o are pe audio, împreună cu filmări video, ca să comparăm. Nu există absolut nici o îndoială.

Verrick căscă gura prosteşte.

— Nu înţeleg. Explică-mi.

— John Preston este acolo. Era în aşteptarea navei şi acum a intrat în contact cu ea. El o va duce la Disc.

— Dar Preston a murit acum o sută cincizeci de ani!

Moore râse ascuţit.

— Nu te păcăli singur. Deschide cripta aia cât mai curând posibil şi-o să înţelegi. *John Preston este încă în viaţă.*

CAPITOLUL 10

Robotul MacMillan se mişca încet în susul şi în josul culoarului, adunând biletele.

Deasupra, soarele miezului de vară îşi trimitea razele în jos, unde erau prinse şi reflectate de carcasa lucitoare de argint a zveltei rachete intercon, care făcea curse regulate. Dedesubt se întindea albastrul vast al Oceanului Pacific, o suprafaţă eternă de culoare şi lumină.

— Arată cu adevărat frumos, se adresă tânărul blond fetei de lângă el. Oceanul, vreau să spun. Felul în care se confundă cu cerul... Pământul este aproape cea mai frumoasă planetă din sistem.

Fata îşi coborî lentilele-TV portabile, clipi în strălucirea bruscă a luminii naturale şi privi, confuză, pe geam.

— Da, e frumos, recunoscu timidă.

Era foarte tânără, de cel mult optsprezece ani. Sânii îi erau mici şi obraznici, părul buclat şi scurt, o aureolă de portocaliu-închis – ultimul stil în materie de culoare – în jurul gâtului subţire şi a trăsăturilor frumos desenate. Se îmbujoră şi se întoarse grăbită la lentilele-TV.

Alături de ea, tânărul cu ochi spălăciţi scoase un pachet de ţigări, luă una şi-i oferi politicos pachetul încapsulat în aur.

— Mulţumesc, spuse nervoasă, cu un tremur răguşit al vocii, cu degetele ei lungi cu unghii stacojii apucând o ţigară. Mulţumesc, repetă, când el îi oferi bricheta sa de aur.

— Mergeţi departe? se interesă tânărul.

— La Pekin. Am o slujbă la Colina Soong... cred. Vreau să spun, am fost anunţată să mă prezint la un interviu. Mâinile ei îşi făcură de lucru cu poşeta miniaturală. Am invitaţia pe undeva. Poate că v-aţi putea uita la ea, să-mi spuneţi şi mie ce-nseamnă; eu nu înţeleg toţi termenii ăştia juridici pe care-i folosesc. Adăugă repede: Desigur, când voi ajunge în Batavia, atunci Walter poate...

— Clasificatul dumneavoastră?

Fata se îmbujoră şi mai tare.

— Da, clasa 11-76. Nu e mult, dar ajută. Începu să scuture de zor scrumul de pe eşarfa de la gât, brodată cu fir de mătase, şi de pe sânul drept.

— Eu de-abia mi-am obţinut clasificarea, luna trecută. După o ezitare, întrebă: Sunteţi clasificat? Ştiu că anumite persoane sunt susceptibile, mai ales cele care nu sunt...

Tânărul arătă către mânecă.

— Clasa 56-3.

— O spuneţi atât de... cinic.

El râse slab, inexpresiv.

— Poate că sunt. O privi. Cum vă cheamă?

— Margaret Lloyd. Coborî timidă privirea.

— Pe mine Keith Pelling, spuse tânărul şi vocea îi era încă şi mai subţire, şi mai uscată ca înainte.

Fata rămase un moment pe gânduri.

— Keith Pelling? O clipă, fruntea ei netedă se încreţi nefiresc. Cred că am mai auzit numele ăsta, nu-i aşa?

— Se prea poate. În vocea fără timbru se putea distinge un amuzament ironic. Dar nu este important. Nu vă mai bateţi capul.

— Întotdeauna mă supără când nu-mi pot aminti ceva. Acum, că aflase numele tânărului, putea să vorbească mai deschis. Nu mi s-ar fi dat clasificarea dacă n-aş fi trăit cu o persoană foarte importantă. M-aşteaptă în Batavia. Mândria, amestecată cu modestia, se zugrăveau pe faţa ei inocentă. Walter a aranjat lucrurile pentru mine. Altfel, n-aş fi reuşit niciodată.

— Bravo lui, spuse Keith Pelling.

Robotul MacMillan alunecă pe lângă ei, întinzând cleştişorul. Margaret Lloyd îi dădu repede biletul şi Keith Pelling făcu acelaşi lucru.

— Salut, frate, se adresă Pelling criptic robotului, care îi înapoie cotorul biletului.

— Încotro vă îndreptaţi? îl întrebă Margaret Lloyd, când robotul nu mai fu lângă ei.

— Batavia.

— Cu afaceri?

— Le-aş putea spune şi afaceri. Pelling zâmbi fără veselie. După ce o să stau pe acolo ceva vreme, poate c-am să-i pot spune distracţie. Atitudinea mea nu este mereu aceeaşi.

— Vorbiţi atât de ciudat, spuse fata, mai mult nedumerită decât intimidată de complexităţile unui bărbat matur.

— Sunt o persoană ciudată. Uneori, zău dacă ştiu ce-am să fac sau să spun în momentul următor. Uneori, îmi sunt străin mie însumi. Uneori, ceea ce fac mă surprinde şi nu pot înţelege de ce o fac. Pelling stinse ţigara şi-şi aprinse alta; zâmbetul

ironic îi pierise de pe faţă, luându-i locul un rânjet întunecat şi tulburat. Cuvintele se încetiniră, apoi izbucniră dureros, intens: Viaţa este minunată, dacă nu te înmoi.

— Asta ce înseamnă? N-am mai auzit niciodată aşa ceva.

— O frază dintr-un manuscris vechi. Pelling privi pe lângă ea, prin hubloul larg, la oceanul de dedesubt. În curând ajungem. Hai sus la bar, fac cinste cu ceva de băut.

Margaret Lloyd fremăta de teamă şi emoţie.

— Oare se cade? Era teribil de măgulită. Adică, pentru că trăiesc cu Walter şi…

— N-are nimic, spuse Pelling, ridicându-se şi pornind pe culoar, dus pe gânduri. Am să fac cinste chiar cu două pahare. Presupunând că o să mai ştiu încă cine sunteţi după ce ajungem acolo.

***

Peter Wakeman dădu pe gât un pahar cu suc de roşii, se cutremură şi împinse rezultatele analizei peste masa la care-şi lua micul dejun, către Cartwright.

— Este într-adevăr Preston. Nu o fiinţă supranaturală din vreun alt sistem.

Degetele amorţite ale lui Cartwright se jucau fără rost cu ceaşca de cafea.

— Nu-mi vine să cred.

Rita O’Neill îi atinse braţul.

— Asta vroia să spună şi în carte. Avea de gând să fie acolo ca să ne îndrume. Vocile…

Wakeman era cufundat în gânduri.

— Ceea ce mă interesează pe mine este altceva. Cu câteva minute înainte ca apelul nostru să ajungă la Biblioteca pentru Informare, se primise un alt apel, pentru o analiză identică.

Cartwright se îndreptă cu un spasm.

— Asta ce înseamnă?

— Nu ştiu. Ei susţin că li s-ar fi trimis spre analizare benzi audio şi video, purtând efectiv acelaşi material. Dar nu ştiu de la cine veneau.

— Şi tu nu poţi să-ţi dai seama? întrebă Rita O’Neill neliniştită.

— Mai întâi, ei de fapt ştiu cine a trimis prima cerere de informaţie. Dar nu spun. Atâta şi tot îmi dă destul de gândit. Mă încearcă ideea să trimit câţiva membri ai Corpului să capteze persoanele oficiale care au avut acces la cererea directă.

Cartwright flutură mâna nerăbdător.

— Lasă asta. Avem lucruri mai importante la care să ne gândim. Vreo veste în legătură cu Pelling?

Wakeman păru surprins.

— Se presupune doar că ar fi părăsit Colina Farben.

Pe faţa lui Cartwright tresări un muşchi.

— N-aţi reuşit să stabiliţi contactul?

Mâna Ritei o apucă pe a lui, dorind să-l liniştească.

— Contactul va fi stabilit când va intra în zona apărată. Este încă în afara ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu puteţi să înaintaţi voi şi să puneţi mâna pe el? Aveţi de gând să staţi aici să-l aşteptaţi? Cartwright scutură din cap, obosit. Îmi pare rău, Wakeman. Ştiu că am discutat toate astea de o mie de ori.

Wakeman era stânjenit, dar nu atât pentru sine, cât pentru Leon Cartwright. În cele câteva zile de când devenise Maestru al Jocului, în el se produsese o schimbare. Stătea tresărind şi ocupându-şi mâinile cu ceaşca de cafea, un om încovoiat, bătrân şi foarte speriat. Faţa îi era întunecată şi brăzdată de oboseală. În ochii de un albastru blând îi licăreau presimţiri sumbre.

Începea să spună ceva, doar ca să se răzgândească şi să se cufunde într-un nor de tăcere.

— Cartwright, spuse Wakeman blând, nu eşti deloc în formă.

Bărbatul îl privi mânios.

— Un om se apropie de locul ăsta ca să-mi ia viaţa, în mod public şi ziua-n amiaza mare, cu aprobarea – din toată inima – a întregului sistem. Fiecare om din lume stă şi-l aclamă, proptit în faţa televizorului, privind şi aşteptând rezultatul. Câştigătorul acestui… sport naţional. Cum naiba ar trebui să mă simt?

— Nu este decât un singur om, spuse Wakeman încetişor. Nu are mai multă putere decât tine. De fapt, ai în spatele tău întregul Corp. Şi toate resursele Directoratului.

— Dacă-l dovedim pe el, o să urmeze un altul. Un şir nesfârşit.

— Fiecare Maestru al Jocului a trebuit să facă faţă la asta. Wakeman ridică o sprânceană. Credeam că tot ce ţi-ai dorit a fost să rămâi în viaţă până când nava ţi-e în siguranţă.

Chipul pământiu, extenuat, al lui Cartwright ţinea loc de orice răspuns.

— Vreau să rămân în viaţă. E ceva rău în asta? Se ridică şi-şi forţă mâinile să stea liniştite. Dar ai dreptate, desigur. Zâmbi tremurat, de parcă şi-ar fi cerut scuze. Încercaţi să vă puneţi în pielea mea. Voi aţi avut de-a face cu asasinii ăştia toată viaţa

voastră. Pentru mine este ceva nou; eu am fost o entitate neînsemnată, anonimă, cu totul în afara vieţii publice. Acum sunt priponit aici, sub un reflector de zece miliarde de waţi. O ţintă perfectă... Ridică vocea: Şi ei încearcă să mă omoare! Pentru numele lui Dumnezeu, care este strategia voastră? Ce aveţi de gând să faceţi?

Este jalnic de speriat, îşi spuse Wakeman. Cedează nervos. Nu-i mai pasă deloc de nava lui. Şi totuşi, de-asta se află aici în primul rând.

Drept răspuns, în mintea lui Wakeman veniră gândurile lui Shaeffer. Acesta se afla în biroul său, de cealaltă parte a Directoratului, acţionând ca legătură între Wakeman şi Corp.

„Acum este momentul să-l ducem acolo. Deşi nu prea cred că Pelling este foarte aproape. Dar având în vedere patronajul lui Verrick, trebuie să lăsăm o marjă de eroare considerabilă.”

„Adevărat”, îi transmise mintal Wakeman. „Interesant: în orice alt moment, Cartwright ar fi fost copleşit să afle că John Preston trăieşte. Acum nu dă atenţie acestui fapt decât în tăcere. Şi poate presupune că nava sa a ajuns la destinaţie.”

„Crezi că există un Disc de Flacără?”

„Evident. Dar asta nu ne priveşte. Şi se pare că nici pe Cartwright nu-l mai priveşte. A reuşit să se vadă Maestru al Jocului, ca funcţie de a trimite nava până la Discul de Flacără. Dar acum, când trebuie să facă efectiv faţă situaţiei, o vede ca pe o capcană a morţii.”

Wakeman se întoarse către Cartwright şi i se adresă cu voce tare.

— Bine, Leon. Pregăteşte-te: te luăm de-aici. Avem timp destul. Deocamdată, nici un raport despre Pelling.

Cartwright clipi şi apoi îl măsură bănuitor.

— Mă luaţi de aici... unde? Credeam că încăperea protectoare pregătită de Verrick...

— Verrick presupune că ai s-o foloseşti; acolo o să încerce prima dată. Te luăm de pe Pământ cu totul. Corpul a aranjat un loc de retragere pe Lună. Este înregistrat ca o staţiune balneară şi psihoterapeutică obişnuită. De fapt, este ceva mai elaborată decât instalaţiile lui Verrick de aici, din Batavia. În timp ce Corpul are grijă de Pelling, tu vei fi la 385.000 de kilometri depărtare.

Cartwright privi neputincios către Rita O’Neill.

— Ce să fac? Să mă duc?

— Aici, în Batavia, spuse Wakeman, în fiecare oră aterizează o sută de nave. Mii de oameni vin şi pleacă din Insule; este punctul cel mai populat din Univers. Isuse, aici e centrul funcţional al sistemului de nouă planete. Pe Lună însă, o fiinţă umană sare literalmente în ochi. Staţiunea noastră este aşezată separat de celelalte; organizaţia noastră paravan a cumpărat teren într-o zonă necăutată. Vei fi înconjurat de mii de kilometri de spaţiu întunecat, fără aer. Dacă Keith Pelling ar reuşi să-ţi ia urma pe Lună şi vine pe jos în voluminosul lui costum Farley, contor Geiger, cu un radar şi explozon şi cască, cred că-l vom repera.

Wakeman încerca să facă o glumă, dar Cartwright nu schiţă nici un zâmbet.

— Cu alte cuvinte; nu mă puteţi apăra aici.

— Te putem apăra mai bine dacă eşti pe Lună, oftă Wakeman. E plăcut acolo. Am aranjat totul destul de atrăgător. Poţi să înoţi, să joci ceva, să te prăjeşti la soare, să te relaxezi, chiar să dormi. Te putem pune în starea de animaţie suspendată până când se termină totul.

— Ca să nu mă mai scol niciodată, spuse Cartwright, mânat de gânduri ascunse.

Parcă vorbeai cu un copil. Înfricoşat, neajutorat, bătrânul încetase să mai raţioneze. Şi se lăsase să cadă la fund, până la procesele talamice infantile, încăpăţânate, arhaice. Wakeman îşi dori din suflet să fi fost ora potrivită ca să poată bea ceva. Se ridică în picioare şi se uită la ceas.

— Te va însoţi domnişoara O’Neill. Vocea îi era plină de răbdare, dar fermă. Şi cu mine. Oricând vei dori să te întorci pe Pământ, nici o problemă. Dar sugestia mea este să vezi mai întâi dispozitivul nostru de acolo; hotărăşte-te de-abia după aceea.

Cartwright ezită, încercat de o îndoială plină de agonie.

— Şi spui că Verrick nu cunoaşte locul? Sunteţi siguri?

„Mai bine spune-i că suntem siguri”, veni gândul lui Shaeffer. „Are nevoie de certitudine. N-are rost să-i prezinţi o grămadă de statistici într-un moment ca ăsta.”

— Suntem siguri, zise Wakeman cu voce tare, spunând cu sânge rece o minciună cât toate zilele. Către Shaeffer, gândi: „Sper că facem bine ce facem. Verrick ştie, probabil. Dar n-are a face; dacă totul decurge cum trebuie, Pelling nu va mai ieşi niciodată din Batavia.”

„Şi dacă scapă?” veni înapoi gândul crispat.

„N-are cum. Este datoria noastră să-l oprim. Nu-mi fac prea multe griji, dar totuşi m-aş simţi mai bine dacă dispozitivul nostru n-ar fi înconjurat din trei părţi de terenuri deţinute de Colinele lui Verrick.”

***

Barul rachetei intercon era ultraşic şi plin de crom scânteietor. Keith Pelling rămase în picioare lângă domnişoara Lloyd, până când aceasta se aşeză stângace într-unul din fotoliile adânci de pluş şi-şi încrucişă mâinile nervoase pe suprafaţa din plastic a mesei fără picioare.

Pelling luă loc în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă fata. Vă supără ceva?

— Nu. Pelling examină meniul îngândurat. Ce vrei să bei? Şi mai repede; aproape am ajuns.

Domnişoara Lloyd se trase înapoi şi obrajii îi luară foc. Bărbatul atrăgător din faţa ei devenise deodată încruntat şi posac; îşi reprimă o dorinţă bruscă de a sări şi de a fugi jos, la locul ei. El se purta urât, insultător şi arţăgos... dar o împunse teama că poate ea făcuse ceva ce nu trebuia, şi asta îi goni resentimentele şi o făcu temătoare.

— Dumneavoastră cărei Coline îi sunteţi subordonat? întrebă timidă.

Chelnerul MacMillan apăru, lunecând.

— Ce aţi dori, domnule sau doamnă?

Înăuntrul corpului Pelling, Ted Benteley era pierdut în gânduri furtunoase. Comandă Bourbon şi apă pentru el şi un Tom Collins pentru Margaret Lloyd. De-abia dacă observă cele două pahare pe care MacMillan le puse în faţa lor; plăti nota automat şi începu să soarbă.

Domnişoara Lloyd trăncănea vrute şi nevrute, cum fac tinerele fete; era emoţionată de evenimentele care o aşteptau, ochii îi străluceau, dinţii albi scânteiau, părul portocaliu împrăştia un halou de lumină, precum flacăra unei lumânări. Dar în ceea ce-l privea pe bărbatul din faţa ei, toate erau în zadar. Benteley lăsă degetele lui Pelling să pună înapoi paharul pe masă; se jucă cu el şi continuă să reflecteze.

În timp ce se gândea, mecanismul făcu schimbarea. Fără un sunet, instantaneu, se trezi înapoi în laboratoarele Farben.

Pentru el fu un şoc. Închise ochii şi se ţinu strâns de banda de metal care-i încercuia trupul, o combinaţie de sprijin şi focalizare. Pe videcranul său comandat de telecomunicatoare, scena pe care tocmai o părăsise licărea aprins. Corpul lui

Pelling emana o peliculă de microunde care ricoşa şi era preluată şi transmisă de telecomunicatoare, de-a lungul canalului de control, la Farben, sub forma unei imagini vizuale. O Margaret Lloyd miniaturală stătea faţă-n faţă cu Keith Pelling, într-o încăpere microscopică. Sunete de-abia perceptibile erau filtrate prin terminalul audio al sistemului, domnişoara Lloyd continuând să trăncănească.

— Cine-i înăuntru? întrebă Benteley, tremurat.

Herb Moore îl împinse brutal înapoi, căci dădea să se elibereze din cercul protector de metal.

— Nu te mişca! Dacă nu vrei să te trezeşti cu jumătate din psihic azvârlit dincolo şi jumătate rămas aici.

— De-abia am fost. N-o să mă mai trimită un timp.

— S-ar putea să fii chiar următorul. Stai liniştit până ţi se deconectează sistemul de focalizare şi ai ieşit din circuit.

În acel moment se aprinse un buton roşu, trei rânduri mai jos şi patru la dreapta. Pe ecran, operatorul îşi preluase deja rolul, nu exista nici un decalaj de timp. În primul lui moment de şoc, observă Benteley, vărsase paharul cu Bourbon.

Flecăreala domnişoarei Lloyd se opri un moment.

— Nu vă simţiţi bine? se adresă ea lui Pelling. Sunteţi cam... palid.

— N-am nimic, mormăi trupul asasinului.

— Se descurcă bine, îi spuse Moore lui Benteley. Este prietenul tău, Al Davis.

Benteley îşi întipări în minte poziţia butonului luminat.

— Care din ele te reprezintă pe tine?

Moore nu băgă în seamă întrebarea.

— Comutatorul îţi va aprinde butonul cu o fracţiune de secundă înainte de a fi efectiv comutat. Dacă ţii ochii deschişi, o să fii avertizat. Dacă întorci capul, poţi să te trezeşti sub un palmier, faţă-n faţă cu un grup de captatori înarmaţi până-n dinţi.

— Sau mort, spuse Benteley. În acest joc al scaunelor, cine rămâne în picioare sau fără loc?

— Învelişul nu va fi distrus. Va ajunge la Cartwright şi îl va asasina.

— Laboratorul vostru lucrează deja la un al doilea android, îl contrazise Benteley. Când acesta de acum va fi făcut praf, îl veţi avea gata pentru a fi nominalizat de Convenţia Provocării.

— Presupunând că ceva dă greş, operatorul va fi smuls înapoi înainte ca învelişul să piară. Poţi să calculezi şansele de a

te găsi în trup exact în acel moment. Unu la douăzeci şi patru, înmulţit cu şansa de patruzeci la sută ca trupul să fie distrus.

— Şi chiar ai să fii prins şi tu în angrenajul ăsta?

— Am să fiu, exact ca tine.

Pe când Moore se îndrepta către trapa de ieşire a cubului, Benteley îl întrebă:

— Ce se întâmplă cu trupul meu real cât timp sunt dincolo?

— De-ndată ce treci acolo, intră în funcţiune drăcia asta. Moore arătă spre maşinăria care umplea locaşul. Toate astea menţin organismul în funcţiune, îi asigură aerul, apa, verifică tensiunea arterială, ritmul cardiac, înlătură produsele de excreţie, îl hrănesc... În fine, tot ce trebuie.

Zăvorul de ieşire se trânti cu zgomot. Benteley rămase singur în cabina înţesată de mecanisme.

Pe ecran, Al Davis oferea fetei un al doilea pahar. Nici el şi nici domnişoara Lloyd nu aveau prea multe să-şi spună: sunetul interceptat pe audio era învălmăşit – zgomotul mulţimii de pasageri şi clinchetele de pahare. Benteley reuşi să arunce o privire pe hubloul microscopic al navei şi inima i se strânse. Nava se apropia de tentacularul Imperiu Indonezian, cel mai mare agregat de fiinţe umane în funcţiune din sistemul de nouă planete.

Nu era greu să ţi-i imaginezi pe captatori verificându-şi mecanica reţelei lor de interceptare. O viziune a primului contact: un captator pierzându-şi vremea pe terenul de aterizare sau ţăcănind la o maşină de scris în rol de funcţionar mărunt la ghişeul de bilete. Sau o femeie-captator, aţinându-se pe lângă grupul obişnuit de fete-de-pat care ieşeau întotdeauna în întâmpinarea navelor ajunse la destinaţie. Sau un copil-captator, tras de mână de părinţii lui. Sau un bătrânel foarte împovărat de ani, veteran al vreunui război purtat demult, şezând neputincios la umbră, cu o pătură pe genunchi.

Oricine. Oriunde. Sub aparenţa unui ruj de buze, dulciuri pentru copii, o oglinjoară, un ziar, o monedă, o batistă. Varietatea armelor moderne de mare perfecţiune era infinită.

Pe ecran, pasagerii rachetei se ridicau, pregătindu-se de aterizare. Întotdeauna când nava aerodinamică se apropia de sol, intervenea acest moment de suspans şi încordare; apoi suspinul de uşurare la oprirea reactoarelor şi trapele de aterizare se deschiseră cu un huruit.

Keith Pelling se ridică stângaci în picioare, făcând gesturi vagi către Margaret Lloyd. Cei doi se alăturară mulţimii care se

scurgea încet pe rampa de la nivelul pasagerilor. Davis se descurca destul de bine; se împiedică la un moment dat, dar asta fu tot. Benteley ridică privirea spre planul detaliat al clădirilor Directoratului din Batavia. Aeroportul era în legătură directă cu terenurile clădirilor principale; poziţia lui Pelling era deja indicată pe diagramă printr-un punct colorat.

Iată-l deci acolo, dar nu exista nici o indicaţie asupra poziţiei reţelei de captatori.

Benteley putea calcula fără efort în cât timp se va produce primul contact dintre Pelling, androidul artificial, şi reţea. În minute, îţi ajungeau degetele de la o mână.

Wakeman aranjă ca racheta superluminică să fie adusă la suprafaţă din hangarul ei. Îşi turnă un pahar de whisky, îl goli grăbit şi-apoi intră în legătură cu Shaeffer.

„Într-o jumătate de oră, Batavia va fi ca o fundătură pentru Pelling. Momeală-momeală, dar vânat ioc.”

Răspunsul grăbit al lui Shaeffer îi parveni imediat.

„Avem acum un raport deductiv asupra lui Pelling. S-a îmbarcat la Bremen pe o rachetă intercontinentală obişnuită non-stop. Traversare către Java. Este pe drum, pe undeva între noi şi Europa.”

„Nu ştii care navă anume?”

„Are un bilet fără specificaţii. Dar putem presupune că a şi decolat.”

Wakeman urcă grăbit la etaj, în apartamentul particular al lui Cartwright. Acesta îşi împacheta apatic lucrurile, ajutat de doi roboţi MacMillan şi de Rita O’Neill. Rita era palidă şi încordată, dar îşi păstra calmul. Cu un scaner de mare viteză parcurgea benzi audio de referinţă, punându-le deoparte pe cele care meritau să fie păstrate. Wakeman se surprinse zâmbind către silueta zveltă şi eficientă. Între sânii mari şi frumoşi i se legăna o amuletă-labă de pisică.

— Ţin-te bine de lăbuţa aia, îi spuse bărbatul.

Ea ridică repede privirea.

— Vreo veste?

— Pelling trebuie să aterizeze din minut în minut. Transporturi sosesc în permanenţă; avem pe cineva acolo unde se fac intrările. Iar nava noastră este aproape gata. Arătă spre lucrurile încă neîmpachetate ale lui Cartwright. Vrei să vă ajut?

Cartwright păru că se trezeşte la realitate.

— Uite ce este, nu vreau să fiu prins în capcană undeva în spaţiu. Nu... vreau!

Wakeman rămase uluit la auzul acestor cuvinte, dar mai ales la gândurile pe care le surprinse în spatele lor. O spaimă brută se infiltra jalnic în mintea lui, ieşind din cele mai ascunse adâncuri.

— Nu vom fi prinşi în spaţiu, spuse el grăbit; nu mai avem vreme pentru şovăieli. Nava este noua variantă experimentală, trece de viteza luminii şi este prima ieşită de pe linia de asamblare. Ajungem la destinaţie aproape instantaneu. Nimeni nu poate opri o navă cu viteză mai mare decât cea a luminii o dată ce s-a pus în mişcare.

Buzele pământii ale lui Cartwright zvâcniră.

— Este oare bine să fragmentăm Corpul în două? Spuneai că unii vor rămâne aici şi alţii ne vor însoţi. Ştiu că voi nu puteţi capta nimic pe o distanţă atât de mare. N-ar fi...

— Da, fir-ar să fie, explodă Rita O'Neill. Aruncă pe jos un braţ întreg de benzi. Nu mai face asta! Termină! Toate astea nu-ţi seamănă deloc!

Cartwright mormăi jalnic şi începu să-şi facă iar de lucru cu teancul de cămăşi.

— Fac ce spui tu, Wakeman. Am încredere în tine. Îşi continuă împachetatul, stângaci, dar din mintea lui terorizată şi confuză ieşeau tentaculele spaimei atavice. Cu fiecare moment se întindea şi devenea tot mai puternică: imboldul copleşitor, irezistibil, de a se afunda în biroul interior armat, construit de Verrick şi de a se fereca acolo.

Wakeman se înfioră, şocat de această panică primordială şi crudă, de dorinţa sălbatică de a-ţi croi drum cu unghiile înapoi în pântecele mamei. Îşi întoarse deliberat mintea de la cea a lui Cartwright, spre cea a Ritei O'Neill.

Suferi un nou şoc. Din mintea fetei, direct către el, radia un fascicol subţire şi glacial de ură. Începu repede să descifreze, surprins şi descumpănit de bruscheţea lui: cu puţin mai înainte nu fusese acolo.

Rita îi văzu expresia de pe faţă şi gândurile ei luară un alt curs. Îi simţise intruziunea cu abilitate; acum se gândea la banda audio care-i zumzăia în urechi pe când manevra scanerul. I-o trecu lui; iar bărbatul fu asurzit de un vacarm de voci, discursuri, conferinţe, fragmente din cărţile lui Preston, argumente, comentarii...

— Ce este? o întrebă. Ce s-a întâmplat?

Rita nu-i răspunse, dar buzele i se strânseră până se albiră. Brusc, se întoarse şi ieşi grăbită din cameră.

— Pot să-ţi spun eu ce este, zise răguşit Cartwright. Trânti capacul peste valizele lui roase de vreme şi le zăvorî. Consideră că tu eşti de vină pentru asta.

— Pentru ce?

Cartwright ridică cele două valize şi se îndreptă încet către uşă.

— Ştii; eu sunt unchiul ei. M-a văzut întotdeauna în fruntea lucrurilor, investit cu autoritate, dând comenzi şi făcând planuri. Acum sunt amestecat în ceva ce nu înţeleg. Vocea i se stinse într-un murmur tulburat. Situaţii pe care nu le pot controla. Sunt nevoit să mă bizui pe voi. Se trase trist într-o parte ca să-i facă loc lui Wakeman să deschidă uşa. Presupun că m-am schimbat de când am venit aici. Este dezamăgită... şi-n ochii ei, vinovatul eşti tu.

— Oh, făcu Wakeman. Porni în urma lui, conştient de două lucruri: că nu-i înţelegea pe oameni atât de bine pe cât crezuse şi că, în sfârşit, Cartwright se hotărâse să urmeze sugestiile Corpului.

Nava superluminică aştepta într-o poziţie verticală pe platforma auxiliară din centrul clădirii principale. De îndată ce Cartwright, Rita şi grupul de captatori pătrunseră înăuntru, zăvoarele fuzelajului alunecară ca unse la locul lor, ferecându-se. Acoperişul clădirii se retrase, dezvăluind privirilor cerul strălucitor al amiezii.

— Este o navă mică, observă Cartwright. Se îngălbenise şi arăta de parcă tocmai i se făcuse rău; mâinile îi tremurau în timp ce-şi prindea centurile care îl ţintuiau de scaun. Interesant designul.

Wakeman fixă centura Ritei, apoi pe a lui. Ea nu-i adresă nici un cuvânt; zidul de ostilitate se mai topise.

— Se poate întâmpla să ne pierdem cunoştinţa în timpul zborului. Nava este manevrată de pilotul automat.

Wakeman se instală pe locul său şi transmise mintal semnalul de pornire. Releele sensibile răspunseră, maşinăria se puse în mişcare şi, undeva pe aproape, reactoare de înaltă putere se treziră la viaţă cu scrâşnete stridente.

După ce simţi nava reacţionând la gândurile lui, Wakeman îşi permise luxul de a o imagina ca pe o uriaşă prelungire a propriului său corp, nu prea impunător. Se relaxă şi ascultă încântat torsul curat şi lin al motoarelor care se încălzeau. Era o

navă frumoasă, prima făcută după macheta şi proiectele originale.

— Ştii ce este în sufletul meu, i se adresă brusc Rita, spulberându-i beatitudinea temporară. Mă captai.

— Ştiu ce-a fost în sufletul tău. Nu cred însă că ai rămas la aceleaşi sentimente.

— Poate că nu; nu ştiu. N-are nici un sens să dau vina pe tine. Tu-ţi faci datoria cum poţi mai bine.

— Cred, spuse Wakeman, că fac ceea ce trebuie. Cred că am adus situaţia sub control. Aşteptă un moment. Ei! Nava e gata de decolare.

Cartwright reuşi să încuviinţeze din cap.

— Sunt gata.

Wakeman trecu repede amănuntele în revistă. „Vreun semn?” gândi către Shaeffer.

„Se apropie un alt transport de pasageri”, îi parveni gândul rapid. „Din clipă în clipă trebuie să intre în raza scanerului.”

Pelling urma să sosească în Batavia; asta era sigur. Îl va căuta pe Cartwright; asta era de asemenea sigur. Necunoscutul începea cu detectarea şi anihilarea lui Pelling. Se putea presupune că, dacă scăpa de reţeaua de captatori, avea să localizeze ascunzătoarea lunară. Şi-atunci...

„N-avem nici o protecţie pe Lună”, gândi Wakeman către Shaeffer. „O dată ce-l ducem acolo, renunţăm la toată apărarea pozitivă.”

„Asta aşa este”, încuviinţă Shaeffer. „Dar cred că-l vom opri pe Pelling aici, în Batavia. Adică o dată ce stabilim contactul.”

„Bine”, se hotărî Wakeman. „O să riscăm; şansele de reuşită sunt destul de mari.” Dădu semnalul mintal şi nava luă poziţia de decolare. Dispozitivul automat o îndreptă către destinaţie, ochiul palid şi mort care atârna obosit pe cerul amiezii. Wakeman închise ochii şi-şi forţă muşchii corpului să se relaxeze.

Nava se puse în mişcare. Mai întâi, zvâcnetul obişnuit al turbinelor, apoi dezlănţuirea furtunoasă de energie, pe măsură ce propulsia superlumincă prindea viaţă, însufleţită de descărcarea obişnuită de energie.

O clipă, nava plană deasupra clădirilor Directoratului, lucind în apele argintii. Apoi, propulsia intră în funcţiune şi, într-o ţâşnire, se desprinse, cu o străfulgerare de viteză orbitoare, care rostogoli valurile negre ale pierderii cunoştinţei peste oamenii din pântecele ei.

O satisfacţie ceţoasă mai pluti o clipă prin mintea din ce în ce mai confuză a lui Peter Wakeman, în timp ce întunericul îl cuprindea implacabil. Keith Pelling nu va găsi nimic în Batavia, nimic altceva decât propria lui moarte. Strategia Corpului începuse să dea roade.

***

În momentul în care semnalul lui Wakeman scotea nava strălucitoare din Batavia, racheta intercon se opri greoi şi lent pe aerodrom şi-şi desferecă gurile de acces.

Împreună cu un grup de oameni de afaceri şi navetişti, Keith Pelling coborî nerăbdător rampa de metal şi ieşi în lumina soarelui, clipind repede şi aruncând priviri agere de jur împrejur, având pentru prima dată în faţa ochilor clădirile Directoratului, şuvoaie nesfârşite de oameni, de maşini... şi reţeaua de captatori în aşteptare.

CAPITOLUL 11

La 5:30 a.m., racheta blindată coborî în centrul a ceea ce odinioară fusese Londra. În faţa şi-n spatele ei, nave de transport cu siluete fusiforme şuierau aterizând lin, din ele revărsându-se trupe înarmate, care se răspândiră iute, ocupând poziţii din care să intercepteze patrule de poliţie răzleţite ale Directoratului.

În câteva minute, clădirea veche şi decrepită care adăpostise birourile Societăţii Preston fusese înconjurată.

Reese Verrick, într-o manta grea de postav şi încălţat cu cizme, coborî din rachetă şi-i urmă pe muncitorii constructori pe trotuar, dând ocol clădirii. Aerul era glacial şi tăios; casele şi străzile erau pătrunse încă de umezeala nopţii; structurile tăcute şi cenuşii nu lăsau să răzbată nici un semn de viaţă.

— Ăsta-i locul, spuse şeful de echipă. Hambarul ăsta vechi este al lor. Arătă spre curtea presărată cu moloz şi gunoaie: Monumentul e acolo.

Verrick păşi înaintea şefului de echipă, pe cărarea acoperită cu bucăţi de tencuială, ce ducea spre curte. Muncitorii se şi apucaseră să dărâme monumentul din oţel şi plastic. Cubul de plastic îngălbenit, cripta lui John Preston, fusese tras jos şi se odihnea pe betonul îngheţat, printre gunoaiele şi hârtiile care se adunaseră acolo în decursul lunilor. Înăuntru, în cripta translucidă, silueta mumificată alunecase puţin într-o parte; faţa era ascunsă, de un braţ subţire precum o ţeavă, aruncat peste ochelari şi nas.

— Deci acesta este John Preston, rosti Verrick, dus pe gânduri.

Şeful de echipă se aplecă şi începu să examineze locurile unde se îmbinau laturile criptei.

— Este sigilată în vid, desigur. Dacă o deschidem aici se va pulveriza în mii şi mii de particule.

Verrick ezită.

— Bine, încuviinţă împotriva voinţei lui. Duceţi totul în laboratoare. O s-o deschidem acolo.

Echipele de muncitori care pătrunseseră în clădire apărură cu braţele încărcate de broşuri, benzi, dosare, mobilă, lămpi, haine, nenumărate cutii de hârtie nescrisă şi accesorii pentru imprimante.

— Aici e o magazie în toată regula, îi spuse unul dintre ei şefului de echipă. Au tot felul de mormane de vechituri, până-n tavan. Se pare că am dat şi de un perete fals şi un fel de cameră de întrunire subterană. Dărâmăm peretele ca să intrăm acolo.

Acesta era sediul sărăcăcios şi neîngrijit din care operase Societatea. Verrick se plimbă prin clădire şi ajunse în biroul din faţă. Echipele de muncitori adunau tot ce le pica sub ochi; nu mai rămâneau decât pereţii goi, pătaţi de apă, jupuiţi, murdari. Din biroul din faţă dădeai într-un hol galben. Verrick porni prin el, pe lângă o fotografie prăfuită şi pătată de muşte a lui John Preston, atârnând încă printre câteva cârlige ruginite pentru fulare.

— Să nu uitaţi asta, spuse către şeful de echipă. Fotografia asta de-aici.

Lângă fotografie, o porţiune din perete fusese deja smulsă. Un pasaj fals rudimentar se întindea paralel cu holul; muncitorii roiau de jur împrejur, scotocind pasajul în căutarea altor intrări ascunse.

— Presupunem că există şi un fel de ieşire de urgenţă, explică şeful de echipă. Acum suntem în căutarea ei.

Verrick îşi încrucişă braţele şi studie fotografia lui John Preston. Ca majoritatea nebunilor inofensivi, acesta fusese un omuleţ scund. Era o făptură ca o frunză ofilită, măruntă, cu urechi proeminente, zbârcite, trase în faţă de ochelari grei cu ramă de baga. Părul aspru şi cărunt era răvăşit, netuns şi nepieptănat, buzele mici şi aproape feminine. Bărbia, acoperită cu o mirişte de barbă ţepoasă, nu era proeminentă, dar sugera dârzenie şi hotărâre. Avea nasul încovoiat, butucănos, mărul lui Adam ieşit mult în relief şi gâtul, neplăcut la vedere, i se ivea din cămaşa pătată de mâncare.

Atenţia lui Verrick fu atrasă de ochii lui Preston: pătrunzători, arzând, două orbite cu duritate de oţel, neiertători, mocnind înapoia lentilelor groase. Preston privea sever, cu mânie, ca un profet din vremurile de demult. O mână chircită stătea ridicată, cu degetele strâmbate de artrită. Era aproape un gest de sfidare, dar care parcă ar fi vrut mai degrabă *să arate* ceva.

Ochii îl priveau pe Verrick cu o încruntare fioroasă; viaţa lor îl făcu să tresară. Chiar din spatele geamului acoperit de un strat gros de praf, ochii apăreau ca mistuiţi de un foc aprins, plini de viaţă şi de o emoţie febrilă. Preston fusese un beteag,

neputincios, sfrijit, un cărturar, astronom şi lingvist încovoiat, pe jumătate orb... *Şi mai ce altceva?*

— Am găsit ieşirea secretă, îi spuse şeful de echipă. Duce la un garaj public subteran. Probabil că veneau şi plecau cu maşini obişnuite. Clădirea aceasta pare să fi fost singurul lor sediu. Aveau un fel de cluburi răspândite pe toată planeta, dar acelea se întruneau în apartamente particulare şi nu numărau mai mult de doi-trei membri fiecare.

— S-a încărcat totul? întrebă Verrick.

— Totul este gata de plecare: cripta, ce-am găsit prin clădire şi planuri ale amplasării de aici, pentru reconstrucţie.

Verrick îl urmă înapoi, la nava constructorilor. Câteva minute mai târziu erau în drum spre Farben.

Herb Moore apăru imediat; cubul îngălbenit era coborât încetişor pe masa de lucru din laborator.

— Asta este cripta? întrebă.

— Credeam că eşti branşat la maşinăria lui Pelling, spuse Verrick, scoţându-şi mantaua.

Moore nu-i dădu atenţie şi începu să şteargă praful de pe scutul translucid ce acoperea trupul veştejit al lui John Preston.

— Curăţaţi asta imediat, le ordonă tehnicienilor.

— Este vechi, protestă unul. Trebuie să lucrăm cu grijă, altfel se preface în pulbere.

Moore înşfăcă o unealtă tăioasă şi începu să despartă scutul de baza lui.

— Pulbere, pe dracu'! Probabil că a construit asta să-l ţină un milion de ani.

Scutul se despică, fragil şi uscat de vreme. Moore îl smulse şi-l lăsă să cadă şi să se facă ţăndări de podea. Din cubul deschis se ridică un nor de aer stătut, mucezit; roiuri de praf dansară în faţa sa şi-a asistenţilor săi făcându-i să tuşească şi să se tragă înapoi. În jurul mesei de lucru se roteau vidcamerele, înregistrând în permanenţă procedeele şi materialele examinate.

Moore făcu un semn nerăbdător. Doi roboţi MacMillan ridicară trupul stafidit din cubul gol şi-l ţinură suspendat la nivelul ochilor pe suprafaţa lor de forţă magnetică. Moore îl împunse cu o sondă ascuţită; brusc, apucă braţul drept şi-l smuci. Braţul se desprinse fără a opune nici o rezistenţă şi bărbatul rămase cu el în mână, ţinându-l prosteşte.

Trupul era un manechin făcut din plastic.

— Vedeţi? strigă el. Imitaţie! Aruncă braţul pe jos cu violenţă; unul dintre roboţii MacMillan îl prinse înainte să atingă podeaua. Acolo unde fusese ataşat braţul, se căsca o deschizătură. Trupul în sine era gol pe dinăuntru. Îl susţineau coaste de oţel, un schelet făcut de un expert.

Moore îi dădu ocol, întunecat la faţă, mormăind, fără să-i adreseze lui Verrick nici un cuvânt până când nu examină trupul pe toate părţile. În sfârşit, apucă de părul manechinului şi trase. Calota craniană se desprinse, descoperind emisfera de metal, cu luciu stins. Moore zvârli peruca unuia dintre roboţi şi apoi întoarse spatele „exponatului”.

— Arată exact ca în fotografie, remarcă admirativ Verrick.

— Normal! râse Moore. Întâi a fost făcut manechinul, după care l-au fotografiat. Dar probabil că tot cam aşa arăta şi Preston. Ochii îi scânteiară. Arată, vreau să spun.

Eleanor Stevens se desprinse din grupul de privitori şi se apropie precaută de manechin.

— Dar este ceva nou aici? Munca ta a depăşit de mult stadiul acesta. Să zicem că Preston a adaptat lucrările lui MacMillan, aşa cum ai făcut-o şi tu. A construit un sintetic al lui însuşi, aşa cum tu l-ai construit pe Pelling.

— Ceea ce am auzit noi, spuse Moore, era chiar vocea lui Preston. Nu un sintetizator vocal, artificial. Nu există două voci care să aibă aceeaşi structură pe bandă. Chiar dacă a modelat un sintetic după propriul său trup...

— Crezi că este încă în viaţă, în propriul său trup? întrebă Eleanor. Asta nu-i cu putinţă!

Moore nu răspunse. Rămăsese pe gânduri, privind manechinul lui John Preston; apucase din nou braţul şi desprindea, mecanic, degetele artificiale unul câte unul. Eleanor nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie pe faţa lui.

— Sinteticul meu, spuse Moore cu voce foarte stinsă, va dura un an. Pe urmă se deteriorează. Nu ţine mai mult de-atât.

— La naiba, mormăi Verrick, dacă nu l-am distrus pe Cartwright într-un an, puţin o să mai conteze asta!

— Eşti sigur că un sintetic nu poate fi construit atât de bine încât benzile audio şi video să..., începu Eleanor, dar Moore o întrerupse.

— Eu nu pot s-o fac, declară, fără nici o inflexiune în glasul în care apăruse o notă stranie. Iar dacă poate fi făcut, mie nici prin cap nu-mi trece cum anume. Brusc, se scutură şi se îndreptă grăbit către uşa laboratorului: Din clipă-n clipă Pelling trebuie

să pătrundă în reţeaua defensivă a captatorilor. Vreau să fiu cuplat la aparat atunci când se va întâmpla asta.

Verrick şi Eleanor Stevens porniră repede pe urmele lui, uitând cu totul de manechinul lui John Preston.

— Asta trebuie să fie interesant, spuse Verrick scurt, grăbindu-se către biroul lui. Faţa greoaie îi radia de o bucurie anticipată când puse rapid în funcţiune ecranul pe care i-l montaseră tehnicienii de la telecomunicaţii. Cu Eleanor nervoasă înapoia lui, Verrick se pregăti pentru vederea lui Keith Pelling, care cobora din transportorul intercon pe aerodromul din Batavia.

***

Keith Pelling trase adânc în piept aerul proaspăt şi călduţ, după care privi în jur.

Agitându-se emoţionată, Margaret Lloyd cobora în fugă rampa în urma lui.

— Vreau să-l cunoaşteţi pe Walter, domnule Pelling. E pe-aici pe undeva. Of, Doamne! Ce de oameni…

Aerodromul era plin de lume. Navetiştii coborau din transportoare, hoarde de birocraţi ai Directoratului se aşezaseră în şiruri, aşteptând să se îmbarce în alte transportoare, spre casă.

Grupuri fremătătoare de pasageri aşteptau pline de zarvă navele interplan. Peste tot erau stive de bagaje şi roboţi MacMillan care munceau din greu, într-o larmă constantă de zgomote şi activitate furibundă, voci şi huruit de nave, megafoane, forfotă de maşini şi autobuze de suprafaţă.

Al Davis înregistră toate acestea, oprind trupul lui Pelling şi aşteptând-o fără chef pe domnişoara Lloyd să-l ajungă din urmă. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine: oceanul de sunete îi acoperea propria personalitate mintală.

— Uite-l, gâfâi Margaret Lloyd, cu sânii palpitând, cu ochii strălucitori, captivată de privelişte. Începu să facă semne frenetice cu mâna. Uite-l, ne-a văzut! Vine încoace!

Un bărbat cu faţa îngustă, la vreo patruzeci şi cinci de ani, îşi croia solemn drum printre grupurile compacte de oameni care vorbeau, râdeau, asudau. Avea un aer răbdător şi plictisit, un oficial clasificat tipic al Directoratului, o părticică din vasta lui armată de birocraţi.

Făcu şi el semn cu mâna domnişoarei Lloyd şi-i strigă ceva, dar cuvintele fură înghiţite de rumoarea generală.

— Putem cina undeva împreună, îi spuse domnişoara Lloyd lui Pelling. Cunoaşteţi vreun loc? Walter cunoaşte precis; el ştie cam tot ce merită ştiut. Este aici de multă vreme şi a ajuns într-adevăr să... Vocea i se pierdu câteva momente la trecerea zgomotoasă a unui camion.

Davis nu asculta. El trebuia să nu se oprească din mişcare; trebuia să se descotorosească de fata asta care turuia ca o moară stricată şi de companionul ei între două vârste şi s-o pornească înspre clădirile Directoratului. Prin mânecă, în mâna dreaptă, simţea firul subţire alimentând arma pe care urma s-o acţioneze cu degetul mare. La prima întrezărire a lui Cartwright, prima dată când Maestrul Jocului îi apărea în faţa ochilor... o mişcare fulgerătoare a mâinii, cu degetul mare în sus, fluxul de energie pură descătuşată...

În acel moment observă expresia de pe faţa lui Walter.

Al Davis îl manevră orbeşte pe Pelling printre roiurile de oameni, către stradă şi şirurile de maşini de suprafaţă. Walter era un captator, desigur. Momentul de recunoaştere fusese evident atunci când prinsese gândurile lui Davis şi trecerea lui scurtă în revistă a planului asasinării. Un grup de oameni se împrăştie şi trupul lui Pelling se trezi rezemat stângaci de o balustradă, pe trotuar.

Privi în jur... şi îl cuprinse panica. În spatele lui, Walter se ţinuse după el. Porni în jos pe trotuar. *Nu avea voie să se oprească.* Ajunse la o intersecţie şi traversă grăbit pe partea cealaltă. Maşini de suprafaţă claxonară şi zvâcniră în jurul lui; nu le băgă în seamă şi-şi continuă goana.

Acum de-abia începu să simtă impactul pe de-a-ntregul. Oricare om de pe stradă putea fi un captator. Cuvântul trecea de la unul la altul, captat de la o minte la următoarea. Reţeaua de captatori era conectată circular; tocmai dăduse de primul post şi acela fusese detonatorul. Nu avea nici un rost să încerce să-l piardă pe Walter; următorul captator îi va ieşi în cale şi-l va intercepta.

Se opri, apoi se repezi într-un magazin. Se trezi înconjurat de ţesături şi materiale, în toate părţile o etalare de culori şi texturi care-ţi luau ochii. Câteva femei îmbrăcate cu gust examinau şi cumpărau, fără să se grăbească. El ţâşni, pe lângă o tejghea, către ieşirea din spate.

La uşă, un funcţionar îi tăie calea, un bărbat într-un costum albastru, cu o faţă puhavă şi roşie de indignare.

— Hei, n-ai ce căuta pe-aici! Cine naiba te crezi? Corpul lui gras i se înfipse în drum.

Mintea lui Davis lucra frenetic. Simţi ca prin ceaţă, mai degrabă decât văzu, grupul de siluete pătrunzând fără zgomot prin intrarea principală din spatele lui. Se aplecă cât putu mai jos şi se năpusti pe lângă un imens raft plin cu mărfuri, care se rotea maiestuos pentru a-şi etala anatomia. Ce să facă acum? Ambele uşi erau blocate; căzuse în cursă. Gândi sălbatic, disperat.

Ce să facă?

În timp ce încerca să ia o hotărâre, un fâşâit silenţios îl culese şi-l trânti violent de inelul protector care-i încercuia trupul. Era din nou înapoi la Farben. În faţa ochilor lui, un Pelling în miniatură alerga şi ţâşnea pe ecranul microscopic.

Operatorul următor lucra deja la rezolvarea problemei evadării, dar pe Davis nu-l mai interesa. Se lăsă moale în scaun şi îngădui complexului de sârme şi sârmuliţe conectate la corpul lui, corpul lui real, să dreneze valurile de andrenalină care-i înecau pieptul şi inima.

Un alt buton roşu, nu al său, era aprins. Putea acum să ignore zgomotele ascuţite care-i zgâriau urechile; altcineva trebuia să găsească răspunsul, pentru un timp. Davis încercă să ridice mâna până la talismanul de sub cămaşă, dar nu-i dădu voie inelul protector. Nu mai conta; era deja în siguranţă.

Pe ecran, Keith Pelling trecu ca o flacără prin vitrina de plastic a luxosului magazin de mode, topind-o, şi fugi poticnindu-se pe stradă. Oamenii scoaseră strigăte de groază; domneau hărmălaia şi confuzia.

Funcţionarul gras şi stacojiu la faţă rămăsese împietrit. În timp ce toţi ceilalţi alergau de colo-colo înnebuniţi, el stătea nemişcat, cu buzele zvâcnind, trupul zguduit de spasme convulsive. Saliva îi picura din gura cu buze groase. Ochii i se dădură peste cap. Dintr-o dată, se prăbuşi într-o grămadă inertă.

Scena se schimbă, cu Pelling scăpând din grupul de oameni îngrămădiţi în jurul faţadei magazinului.

Funcţionarul nu se mai vedea. Al Davis era nedumerit. Îl distrusese Pelling? Luase viteză, sprinten, pe trotuar; învelişul îi era construit pentru mişcare rapidă. Dădu un colţ, ezită şi apoi dispăru într-o sală de cinematograf.

Sala era cufundată în întuneric. Pelling orbecăi, deconcertat: o strategie proastă, îşi dădu Davis seama. Întunericul nu-i va

afecta pe captatori, care nu se bazau pe văz, ci pe contact telepatic. Mintea operatorului era la fel de descoperită în întuneric ca în plină zi, iar mişcările îi erau împiedicate.

Operatorul îşi dădu seama de greşeală şi căută o ieşire. Deja însă de el se apropiau forme vagi. Siluetele cercetătoare nu erau pe de-a-ntregul vizibile. Pelling şovăi, apoi o zbughi într-o toaletă. O femeie îl urmări până la uşă, unde se opri puţin. În acele câteva clipe, Pelling îşi croi drum arzând peretele cu arma sa acţionată de degetul mare şi ieşi în aleea din spatele cinematografului.

Asasinul rămase o clipă în loc, analizând situaţia, încercând să ia o hotărâre. Silueta masivă a clădirii Directoratului se profilă în faţa lui, un turn de aur care atrăgea razele soarelui de amiază şi le trimitea scânteind înapoi. Pelling trase adânc aer în piept, înfiorându-se şi porni într-acolo fără să se grăbească.

Şi butonul roşu clipi.

Trupul se împiedică. Luat prin surprindere, noul operator se strădui să stăpânească situaţia. Se izbi de o grămadă de deşeuri, îşi recăpătă echilibrul şi o luă din nou la picior.

Nimeni nu era pe urmele lui. Nici un urmăritor vizibil. Ieşi într-o stradă aglomerată, privi în jur şi opri un taxi public operat de un robot.

O clipă mai târziu, taxiul porni cu zgomot în direcţia turnului Directoratului. Alte maşini, alţi oameni treceau pe lângă ei din ce în ce mai repede, pe măsură ce taxiul prindea viteză. În spate, Pelling se relaxă, sprijinit de pernele moi ale banchetei, cu chipul netulburat. Actualul operator învăţa repede încrederea în sine. Îşi aprinse nonşalant o ţigară şi examină străzile pe care treceau. Îşi curăţă unghiile, întinse mâna şi-şi pipăi cracul pantalonului într-un loc unde văzuse o arsură. Încercă să-l antreneze pe şoferul-robot într-o conversaţie, apoi se rezemă din nou, cât mai confortabil.

Se întâmpla ceva ciudat. Davis îşi întoarse privirile către schemele de localizare, care arătau relaţia spaţială dintre înveliş şi birourile Directoratului. *Pelling ajunsese prea departe.*

În mod incredibil, reţeaua de captatori nu reuşise să-l oprească.

De ce?

Davis se trezi că palmele şi subsuorile îi erau umede de transpiraţie. O greaţă ameţitoare pusese stăpânire pe el. Poate că o să le meargă. Poate că asasinul va reuşi până la urmă să ajungă la destinaţie.

Calm, plin de încredere, tolănit pe bancheta din spate a taxiului public, Keith Pelling se apropia în viteză de birourile Directoratului, cu arma odihnindu-i-se pe genunchi.

***

Maiorul Shaeffer stătea la biroul lui şi zbiera, cuprins de panică.

„Dar nu este cu putinţă”, veniră, ca o răpăială de tobe, gândurile dezorganizate ale captatorului cel mai apropiat. *„Nu este, nu este, nu este cu putinţă.”*

„Trebuie să existe o raţiune”, reuşi Shaeffer să-i transmită un gând.

„L-am pierdut.” Parcă nevenindu-le să creadă, mustind de teamă, gândurile vuiau prin pânza de păianjen a reţelei. „Shaeffer, *l-am* pierdut!” Walter Remington l-a interceptat cum a pus piciorul pe pământ. L-a avut. A captat întregul sindrom. Arma de asasin, acţionată cu un deget, frica, strategia, caracteristicile personalităţii lui. Şi pe urmă...”

„L-aţi lăsat să vă scape.”

„Shaeffer, *a dispărut.* Un flux şerpuitor de stupoare. Brusc, s-a evaporat. Nici urmă de el. Îţi spun, *nu l-am pierdut.* La al doilea post a încetat să mai existe.”

„Cum?”

„Habar n-am.” Captatorul era pur şi simplu nenorocit, năuc. „La magazinul de mode, Remington i l-a trecut lui Altison. Impresiile veneau clare ca lumina zilei; nu exista nici un dubiu. Asasinul a început să alerge prin magazin. Dar Allison a putut păstra contactul fără greutate; gândurile lui ieşeau în evidenţă, aşa cum se întâmplă cu gândurile unui asasin, încordarea aceea plină de intenţie, schiţată în culori vii.”

„Poate că a folosit vreun fel de ecranare.”

„N-a fost vorba de nici o diminuare. Personalitatea, în totalitatea ei, a fost... Întreruptă instantaneu, nu numai gândurile.”

Mintea lui Shaeffer plonjă într-un vârtej nebunesc.

„Nu ni s-a mai întâmplat aşa ceva.” Înjură cu voce tare, sălbatică, de începură să-i tremure obiectele de pe birou. „Şi Wakeman este pe Lună. Nu-l putem capta; va trebui să folosesc sistemul telecomunicaţional obişnuit.”

„Spune-i că ceva a dat greş, îngrozitor... Spune-i că asasinul a dispărut fără urmă.”

Se repezi către cabina de transmisiuni. Tocmai când activa, cu o smucitură, circuitul închis către staţiunea lunară, o nouă

fluturare de gânduri surescitate îi îngheţă mâna în mijlocul gestului.

„L-am interceptat!” O femeie-captator entuziasmată, preluată de reţea de la unul la altul.

„Este aici!”

„Unde eşti?” O varietate de întrebări insistente veneau din toate punctele reţelei. Chemări rapide, urgente, în timp ce captatorii, agitaţi, se adunau pentru a acţiona. „El unde este?”

„Cinematograf. Lângă magazinul de mode.”

Instrucţiuni repezi, dezarticulate. „Se îndreaptă spre toaleta pentru bărbaţi. La numai câţiva metri de mine; să intru şi eu? Aş putea uşor să...”

Gândul se întrerupse.

Shaeffer trimise o rafală de furie şi disperare de-a lungul şi de-a latul reţelei.

„Nu vă lăsaţi!”

Tăcere. Şi apoi... ţipătul minţii.

Shaeffer îşi duse fără folos mâinile la cap şi închise ochii. Treptat, furtuna se domoli. Pe toată întinderea reţelei, violenţa se rostogolea şi ricoşa. Minte după minte erau strivite, scurtcircuitate, scoase din funcţiune din cauza suprasarcinii. O durere zdrobitoare biciuia întreaga încrengătură de telepaţi, înapoi către mintea iniţială. Trei, unul după altul.

„Unde este?” strigă Shaeffer. „Ce s-a întâmplat?”

De la următorul post veni răspunsul slab. „L-a pierdut. A ieşit din reţea. Moartă, cred. Prin ardere.” Uluire. „Sunt în zonă, dar nu pot intercepta mintea pe care tocmai o captase. Mintea pe care o capta a dispărut.”

Shaeffer reuşi să-l aducă pe Peter Wakeman pe videcranul telecomunicaţional.

— Peter, spuse el răguşit, suntem înfrânţi.

— Ce vrei să spui? Cartwright nici măcar nu este acolo.

— Am interceptat asasinul şi pe urmă l-am pierdut. L-am interceptat încă o dată, puţin mai târziu, câteva minute mai târziu, cu alte repere. Peter, a *trecut de trei posturi.* Şi este încă în mişcare. Cum a...

— Ascultă la mine, îl întrerupse Wakeman. Cum l-aţi captat, nu-l mai lăsaţi. Strânge-ţi rândurile, urmăriţi-l până când este preluat de postul următor. Poate sunteţi prea răspândiţi, prea departe unul de altul. Poate...

„L-am interceptat”, îi parveni un gând lui Shaeffer. „Este prin apropiere. O să-l găsesc; e pe-aici.”

Reţeaua scânci de emoţie şi suspans.

„Captez ceva bizar.” Curiozitatea se îmbina cu îndoiala, urmate apoi de neîncredere plină de stupoare. „Trebuie să fie mai mulţi asasini. Dar asta nu e cu putinţă.” Emoţia fierbea. Îl văd, îl văd. Tocmai a coborât dintr-un taxi, merge pe stradă în faţa mea. O să intre în clădirea Directoratului pe intrarea principală; totul este în mintea lui. Am să-l omor. Se opreşte la un semafor. Acum se gândeşte să traverseze strada şi să se ducă...”

Nimic.

Shaeffer aşteptă. Dar nu-i mai veni nimic.

„L-ai omorât?” întrebă. „E mort?”

„A dispărut!” ajunse la el gândul, chicotind isteric. „Acu’ stă în faţa mea şi acu’ dispare. E aici şi nu-i aici. Cine sunteţi? La cine doriţi să mergeţi? Domnul Cartwright nu este aici momentan. Cum vă numiţi? Sunteţi acelaşi pe care... sau este... pe care noi nu i-am... care s-a dus... e *afară...”*

Captatorul avariat se pierdu în bălmăjeli infantile şi Shaeffer îl scoase în afara reţelei. N-avea nici un înţeles. Nu era posibil. Keith Pelling era încă acolo, faţă în faţă cu un membru al Corpului, la o distanţă la care putea fi ucis cu uşurinţă, şi totuşi Keith Pelling dispăruse de pe faţa Pământului!

***

În faţa ecranului programat pentru urmărirea derulării acţiunii asasinului, Verrick se întoarse către Eleanor Stevens.

— Ne-am înşelat. Merge mai bine decât calculasem noi. Oare de ce?

— Închipuie-ţi că ai vorbi cu mine, spuse Eleanor cu încordare. Că am purta o conversaţie. Şi deodată eu aş dispărea complet. În locul meu apare o cu totul altă persoană.

— O cu totul altă persoană fizică, încuviinţă Verrick. Da.

— Nici măcar o femeie. Un tânăr sau un bătrân. Un *alt trup,* cu totul diferit, ar continua conversaţia ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Înţeleg, făcu Verrick.

— Captatorii se bazează pe raportul telepatic, explică Eleanor. Nu pe imaginea vizuală. Mintea fiecărei persoane în parte are un gust unic. Captatorul transmite personalitatea captată prin contact mintal, şi dacă acesta se întrerupe... Faţa ei arăta cât era de copleşită. Reese, cred că îi scoţi din minţi.

Verrick se ridică, îndepărtându-se de ecran.

— Urmăreşte-l tu, un timp.

— Nu, se cutremură Eleanor. Nu vreau să văd.

Un semnal acustic se desprinse de pe biroul lui Verrick.

— Lista zborurilor care pleacă din Batavia, se auzi un intercom. Raportul complet al timpului şi destinaţiilor din ultima oră. Cu un accent special pe zborurile unice.

— Perfect. Verrick dădu din cap, vag, acceptând foiţa de metal şi aruncând-o peste mulţimea de alte asemenea mesaje puse claie peste grămadă pe birou. Dumnezeule, spuse răguşit către Eleanor. Nu mai durează mult.

Calm, cu mâinile în buzunare, Keith Pelling urca treptele late de marmură ale intrării principale în clădirea centrală a Directoratului din Batavia, direct către suita de birouri interioare ale lui Leon Cartwright.

CAPITOLUL 12

Peter Wakeman făcuse o greşeală.

Rămase multă vreme nemişcat, lăsând conştientizarea greşelii lui să-l pătrundă încetul cu încetul. Cu degete tremurătoare scoase o sticlă mică şi plată de scotch din valiză şi-şi turnă într-un pahar. Dar paharul avea pe fund o pojghiţă de protină uscată, moartă. Îl aruncă în fanta pentru gunoaie şi se apucă să soarbă direct din sticlă. Apoi se ridică în picioare şi intră în liftul care urca la etajul cel mai de sus al complexului.

Membri ai Corpului, îmbrăcaţi în culori vii de vacanţă, se odihneau şi se distrau în jurul şi în interiorul unui rezervor mare, plin cu apă albastră, sclipitoare. Deasupra lor, o cupolă de plastic transparent păstra în interior aerul proaspăt, cu miresme de primăvară, ţinând la exterior vidul mohorât al peisajului lunar. Râsetele, zgomotul trupurilor mlădioase care se aruncau în apă, freamătul de culoare, ţesăturile şi trupurile dezgolite îl învăluiră ca un nor când traversă palierul.

Rita O'Neill ieşise din apă şi stătea întinsă sub soarele artificial, nu departe de grupul compact de oameni. Trupul ei gol, zvelt, scânteia ud în lumina fierbinte filtrată prin lentila cupolei protectoare. Când îl văzu pe Wakeman, se ridică repede, părul negru căzându-i într-o cascadă sclipitoare peste spatele şi umerii bronzaţi.

— S-a întâmplat ceva?

Wakeman se lăsă să cadă pe un şezlong. Un robot MacMillan se apropie, iar el luă, cu o mişcare automată, un pahar de pe tava întinsă.

— Am vorbit cu Shaeffer, în Batavia.

Rita apucă o perie şi începu să-şi netezească părul ca un nor greu. O ploaie de picături scânteietoare căzu, prefăcându-se în abur pe podeaua încinsă din jurul ei.

— Ce-a avut să-ţi spună? întrebă, cât putu de firesc. Ochii îi erau mari, întunecaţi, serioşi.

Wakeman sorbi absent din băutură şi lăsă căldura vie a soarelui de deasupra capului să-l cufunde într-o semiamorţeală. În apropiere, mulţimea de înotători veseli se stropeau, râdeau şi inventau jocuri în apa tratată cu clor. O minge-de-apă imensă, lucitoare, se ridică în aer şi rămase acolo suspendată ca o sferă vie înainte de a plonja în mâinile unui captator chipeş, cu dinţi

foarte albi. Pe prosop – în contrast cu el – trupul Ritei era o siluetă superbă, negru-arămie, liniile suple ale cărnii, modelate ferm, coapte, în vigoarea tinereţii.

— Nu-l pot opri, spuse Wakeman. În stomacul lui, alcoolul tare formase un bulgăre congelat care îi atârna greu şi rece. O să ajungă aici, nu peste multă vreme. Calculele mele au fost greşite.

Ochii negri ai Ritei se lărgiră. Periatul părului încetă un moment, apoi porni din nou, încet şi metodic. Îşi scutură părul pe spate şi se ridică în picioare.

— Ştie că Leon este aici?

— Nu încă. Dar nu este decât o problemă de timp.

— Şi nu-l putem apăra aici?

— Putem încerca. Poate reuşesc să aflu ce anume ne-a dat planurile peste cap. Poate primesc mai multe informaţii despre Keith Pelling.

— Îl veţi duce pe Leon în altă parte?

— Nu are nici un rost. Locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul. Cel puţin aici nu sunt multe minţi care să bruieze interceptarea. Wakeman se ridică ţeapăn şi împinse paharul băut doar pe jumătate. Se simţea bătrân; până şi oasele îl dureau. Mă duc jos să mai trec o dată peste benzile cu ceea ce am captat de la Herb Moore, în special cele din ziua în care a venit să-i vorbească lui Cartwright. Poate reuşesc să înnădesc nişte fire.

Rita îşi puse un halat, legându-i cordonul în jurul taliei subţiri. Îşi trase ghetele înalte până la gleznă şi strânse peria, ochelarii de soare şi loţiunea de bronzat.

— Cât mai avem până ajunge aici?

— Ar trebui să începem să ne pregătim. Lucrurile se precipită. Prea repede pentru a fi spre binele oricui. Totul pare să se... destrame.

— Sper că puteţi face ceva. Vocea Ritei era calmă, lipsită de emoţie. Leon se odihneşte. L-am convins să se întindă puţin; doctorul i-a făcut o injecţie să-l adoarmă.

Wakeman zăbovi.

— Am făcut ce am crezut că-i mai bine. Se pare că am trecut ceva cu vederea. Este limpede că ne luptăm cu ceva mult mai complex şi mai periculos decât am crezut.

— Trebuia să-l lăsaţi pe el să se ocupe de asta, replică Rita. I-aţi luat iniţiativa din mână. Sunteţi la fel ca Verrick şi ai lui. N-aţi crezut niciodată că s-ar fi putut descurca şi singur. L-aţi

tratat ca pe un copil până când a cedat şi a început s-o creadă chiar şi el.

— Am să-l opresc pe Pelling, spuse Wakeman liniştit. Am să îndrept lucrurile. Am să aflu despre ce-i vorba şi-am să-l opresc undeva, înainte să ajungă la unchiul tău. Nu Verrick este cel care conduce operaţiunea. Verrick n-ar putea născoci ceva atât de deştept. Trebuie să fie Moore.

— Tare păcat că Moore nu este de partea noastră.

— Am să-l opresc, repetă Wakeman. Într-un fel sau altul.

— Între două pahare, poate.

Rita se opri un moment să-şi înnoade şireturile, apoi dispăru în jos pe rampa de coborâre către apartamentul personal al lui Cartwright. Nu privi înapoi nici o clipă.

***

Keith Pelling urcă încrezător scările largi de marmură ale clădirii Directoratului. Mergea repede, în pas cu mulţimea de birocraţi clasificaţi, într-o continuă mişcare rapidă, înghesuindu-se bine dispuşi în lifturi, pe pasarele, în birouri. În holul principal, Pelling se opri o clipă să se orienteze.

Cu o zarvă bubuitoare, dispozitivele de alarmă se declanşară în toată clădirea.

Roirea lipsită de griji a persoanelor oficiale şi a vizitatorilor încetă brusc. Feţele îşi pierdură prietenia monotonă; într-o clipită, mulţimea binevoitoare se transformă într-o masă suspicioasă, înspăimântată. Din difuzoare ascunse bubuiră voci mecanice aspre:

— Părăsiţi clădirea! Toată lumea părăseşte clădirea! Vocile urlau într-o cacofonie asurzitoare: Asasinul este în clădire! Toată lumea afară!

Pelling se pierdu în valurile învolburate de bărbaţi şi femei ce se învălmăşeau în jurul lui cu o încruntare care nu prevestea nimic bun. Se trase mai la margine, ţâşni, îşi croi iar drum cu coatele prin mijlocul mulţimii, către labirintul de coridoare ducând spre culoarul central.

Se auzi un ţipăt. Cineva îl recunoscuse. Apoi focuri rapide de armă şi un grup de trupuri fură carbonizate, prefăcute în scrum, sub tirul armelor intrate în panică nebună. Pelling se strecură şi continuă să înainteze, în cercuri, constant, fără o clipă de zăbavă.

— Asasinul este pe culoarul principal! urlau vocile mecanice. Concentraţi-vă asupra culoarului principal!

— Uite-l! strigă un bărbat. Alţii preluară vuietul: El este, acolo!

Prima tranşă de transportoare militare descindea pe acoperişul clădirii. Din ele se revărsau şuvoaie de soldaţi în uniforme verzi, începând să coboare cu lifturile. Apărură arme şi echipament greu, târâte până la ascensoare sau aruncate peste balustradă la parter.

Aşezat în faţa ecranului, Reese Verrick se desprinse puţin de el şi vorbi către Eleanor Stevens.

— Au început să recurgă la noncaptatori.

— Să însemne că s-a terminat cu Corpul, răspunse Eleanor. S-a zis cu ei. Gata.

— Atunci o să-l urmărească pe Pelling vizual. Asta scade din valoarea maşinăriei noastre.

— Asasinul este pe culoar! Vocile mecanice acopereau zarva. De-a lungul coridoarelor se rostogoleau arme MacMillan de calibru greu, ţevile ridicându-se precum ţepii unui porc spinos. Soldaţii aruncau metri de cablu de plastic desfăşurat de pe proiectoare manuale într-o ţesătură complicată la gurile coridoarelor. Funcţionarii oficiali, agitaţi, cuprinşi de emoţie, erau împinşi ca o turmă de oi spre intrarea principală a clădirii. Afară, alţi soldaţi alcătuiau un cerc de oţel, o împrejmuire de oameni şi arme. Ieşind din şuvoi în clădire, funcţionarii erau examinaţi unul câte unul şi apoi lăsaţi să treacă.

Dar Pelling n-avea de gând să iasă. La un moment dat avusese pornirea s-o ia înapoi – şi în clipa aceea butonul roşu fu activat şi asasinul se răzgândi.

Următorul operator era nerăbdător şi pregătit pentru orice. Avea planul lui, cu fiecare amănunt bine pus la punct, încă din momentul în care intrase în învelişul sintetic. Ţâşni pe un coridor lateral, direct către o mitralieră MacMillan stângace care încerca să ocupe coridorul.

Pe când blocajele armei lunecară pe poziţie, Pelling se strecură pe lângă ea. Zăvoarele se trântiră violent în urma lui şi pasajul fu închis ermetic.

— Asasinul a părăsit culoarul! urlară vocile mecanice. Luaţi arma aia de acolo!

Mitraliera fu adunată în grabă şi trântită, protestând şi zumzăind în lăcaşul ei. Trupele se repeziră pe urmele lui Pelling, care alerga pe coridoare pustii, pe lângă birouri fără muncitori, pasaje inundate de o lumină galbenă, în care stârnea ecouri metalice îndepărtate.

Arse o trecere printr-un perete, pătrunzând în sala principală de primire. Sala era goală şi cufundată în tăcere. Înăuntru erau scaune, benzi audio şi video, covoare luxoase… dar nici un om.

În faţa ecranului său, Benteley avu o tresărire de recunoaştere. Era sala în care aşteptase să intre la Reese Verrick…

Corpul sintetic trecea rapid din birou în birou, un obiect fluturător, ţâşnind, care-şi croia poteci carbonizate fără vreo emoţie sau expresie vizibile. La un moment dat, traversă în fugă o încăpere plină de funcţionari încă lucrând. Ţipând, bărbaţi şi femei se înghesuiră sălbatic să iasă, să scape. Birourile fură abandonate în grabă, în goana lor frenetică spre ieşire. Pelling nu-i băgă în seamă pe lucrătorii îngroziţi şi se precipită mai departe, cu picioarele de-abia atingând podeaua. La un punct de verificare păru să se ridice aproape în aer, năpustindu-se înainte, un Mercur fără expresie, cu părul lipit de cap.

Ultimul birou comercial rămase în urmă. Pelling răzbătu până în faţa vastului buncăr ermetic, fortăreaţa interioară a Maestrului Jocului. Se dădu înapoi când arma îi trimisese o ploaie de scântei inofensive ricoşând de suprafaţa de rexeroid masiv. Se clătină, pierzându-şi echilibrul, pentru o clipă nevenindu-i să creadă.

— Asasinul se află în biroul interior! se auziră vocile mecanice deasupra şi împrejurul lui, în susul şi-n josul coridoarelor, în toate încăperile clădirii aceleia labirintice.

— Înconjuraţi-l şi distrugeţi-l!

Pelling alerga în cerc, nesigur… şi din nou butonul roşu fu comutat.

Noul operator se clătină, se izbi de un birou, repuse trupul pe picioare şi continuă să-şi croiască sistematic drum, arzând un perete dintr-o latură a buncărului de rexeroid.

În biroul său, Verrick îşi freca mâinile cu satisfacţie.

— De-acum nu mai durează mult. Moore îl conduce?

— Nu, spuse Eleanor, examinând defalcarea de pe panoul indicator. Unul din echipa lui.

Corpul sintetic emise o rafală supersonică. O porţiune a buncărului de rexeroid se prăbuşi, dezvăluind coridorul secret. Fără a ezita o secundă, pătrunse grăbit în pasaj.

Sub picioarele lui, capsulele de gaz pocneau şi explodau inutil. Pelling nu respira.

Verrick râse ca un copil fericit.

— Vedeţi? Nu-l pot opri. Este *înăuntru.* Sări în sus de câteva ori, izbindu-şi genunchii cu pumnii: Acum o să-l omoare. Acum!

Dar buncărul de rexeroid, masiva fortăreaţă interioară cu arsenalul său de arme şi echipament telecomunicaţional era gol.

Ca un sălbatic, Verrick scoase o înjurătură stridentă.

— Nu-i acolo! A dispărut! Faţa lui masivă părea să se topească de dezamăgire. L-au scos de acolo pe ticălos!

La propriul său ecran, Herb Moore schimba controalele smucindu-le, stăpânit de o consternare convulsivă. Lumini, indicatoare, aparate de măsurat şi cadrane zvâcneau ca într-o nebunie colectivă. Între timp, trupul Pelling rămăsese ţintuit tocului, cu un picior în încăperea părăsită. În faţa lui, biroul masiv la care ar fi trebuit să se afle Cartwright. Nu mai rămăseseră decât dosare, aparatură de avertizare, echipament şi diverse dispozitive. Dar Cartwright nu era acolo.

— Să caute în continuare! strigă Verrick. Cartwright trebuie să fie pe-acolo pe undeva!

Sunetul vocii lui Verrick îi zgârie auzul lui Moore chiar şi prin căşti. Mintea îi lucra rapid.

Pe ecran, tehnicianul lui începuse o activitate nesigură. Diagrama îl arăta pe Pelling, cu luminiţa lui, în chiar inima Directoratului: asasinul ajunsese la ţintă… dar de vânat nici urmă.

— A fost o capcană! urlă Verrick în urechea lui Moore. O înscenare! Acum au să-l distrugă!

Pe toate laturile cubului-fortăreaţă, acum demolat, trupele şi armele erau în mişcare. Vastele resurse ale Directoratului răspundeau torentului de instrucţiuni trimise de Shaeffer.

— Asasinul a ajuns la cubul interior! strigară triumfător vorbitorii mecanici. Încercuiţi-l şi omorâţi-l!

— Veniţi-i de hac asasinului!

— Împuşcaţi-l şi călcaţi-l în picioare!

Eleanor se aplecă aproape de umărul lăsat, masiv, al lui Verrick.

— Intenţionat l-au lăsat să intre. Uite, vin după el.

— Ţineţi-l în mişcare, răcni Verrick. Pentru numele lui Dumnezeu, o să-l descompună în particule dacă mai stă acolo aşa, ca un neghiob!

La gura culoarului deschis de Pelling se zăreau ţevile mitralierelor parcă întrebătoare.

Echipamentul huruitor fusese adus încet, organizându-se solemn într-o împrejmuire a morţii, tacticos: nu era nici o grabă.

Pelling se împleticea, încurcat. Alergă din nou înapoi prin culoar, afară din cub, apoi ţâşni de la uşă la uşă ca un animal încolţit. O dată se opri ca să pulverizeze o mitralieră MacMillan care se aventurase prea aproape şi încerca să ochească, cu stângăcie. Arma se dizolvă şi Pelling o zbughi pe lângă rămăşiţele ei, însă coridorul era înţesat de trupe şi arme. Renunţă şi o luă la goană înapoi.

Herb Moore aruncă o exclamaţie furioasă.

— L-au scos pe Cartwright din Batavia.

— Caută-l!

— Nu-i acolo. E pierdere de vreme. Moore gândi rapid. Transferă-mi analiza mişcărilor de nave care au plecat din Batavia. Mai ales în ultima oră.

— Dar...

— Ştim că până acum o oră era acolo. Grăbeşte-te!

Folia de metal se desfăşură din fanta ei chiar lângă mâna lui Moore. O înşfăcă şi-i exploră datele analitice.

— Este pe Lună, anunţă el. L-au dus acolo cu nava lor superluminică.

— N-ai de unde să ştii, replică Verrick mânios. Poate fi într-un adăpost subteran de vreun fel.

Moore nu-l băgă în seamă şi împinse brutal un comutator. Butoanele se activau parcă entuziasmate; trupul lui Moore se rezemă fără viaţă de inelul protector.

Pe ecranul lui, Ted Benteley îl văzu pe Pelling sărind în sus şi încordându-se. Un tremur îi alteră trăsăturile, o schimbare subtilă se aşternu pe chipul fără o viaţă proprie. Un nou operator se afla acum înăuntru; un alt buton lumina acum roşu.

Noul operator nu pierdu nici o clipă. Carboniză pe loc câţiva soldaţi şi apoi o porţiune de perete. Oţelul şi plasticul se contopiră, făcând băşici şi dispărând în fum acru. Pelling ţâşni prin deschizătură, un proiectil cu faţă imobilă, zvâcnind pe o traiectorie arcuită. O clipă mai târziu părăsi clădirea şi, încă accelerând, se năpusti drept în sus, către discul foarte palid al Lunii, suspendat pe cerul după-amiezii.

Sub Pelling, Pământul se prăbuşi în abisuri. El se mişca acum în spaţiul liber.

Benteley rămase paralizat în faţa ecranului. Dintr-o dată, totul căpăta un sens. Urmărind cu privirea corpul gonind prin cerurile din ce în ce mai întunecate, care-şi pierdeau culoarea lor albastră şi se împodobeau cu sclipirea cât un vârf de ac a stelelor ce nu clipeau, înţelese ce i se întâmplase lui, atunci. Nu

fusese un vis. Trupul era o navă în miniatură, echipată în laboratoarele-reactor ale lui Moore. Şi – îşi dădu el seama cu un val de admiraţie – nu avea nevoie de aer. Nici nu reacţiona la temperaturi extreme. Pelling era capabil de zbor interplanetar.

***

Peter Wakeman primi apelul lui Shaeffer la câteva secunde după ce Pelling părăsise Pământul.

— A plecat, bolborosi Shaeffer. A decolat ca un meteor şi s-a pierdut în spaţiu.

— Încotro se îndreaptă? întrebă Wakeman.

— Spre Lună. Faţa lui Shaeffer căzu, deodată. Ne-am dat bătuţi. Am chemat trupe obişnuite. Corpul n-a putut face nimic.

— Atunci să mă aştept să-l văd aici din clipă-n clipă?

— Din clipă-n clipă, da, spuse Shaeffer deznădăjduit. E pe drum.

Wakeman întrerupse legătura şi se reîntoarse la benzile şi rapoartele sale. Biroul îi era un haos mizer de mucuri de ţigară, ceşti de cafea şi o sticluţă mică, încă neterminată, de scotch.

Acum nu mai exista nici o îndoială: Keith Pelling nu era o fiinţă umană. Era, evident, un robot combinat cu echipament reactor de mare viteză, proiectat în laboratoarele experimentale ale lui Moore. Dar asta nu explica personalitatea schimbătoare care-i demoralizase pe membrii Corpului. Numai dacă...

...Vreun soi de minte multiplă venea şi pleca. Pelling era o personalitate fracţionată, segmentată artificial în complexe nelegate între ele, fiecare cu pornirile, caracteristicile şi strategiile sale proprii. Shaeffer avusese dreptate să convoace trupe obişnuite, non-telepatice.

Wakeman îşi aprinse o ţigară şi-şi învârti absent talismanul până când îl scăpă din mână şi se izbi de vraful de benzi puse una peste alta, pe birou. *Fusese atât de aproape.* Încă puţin timp să mai fi avut la dispoziţie, câteva zile să rezolve ecuaţia... Se ridică brusc, îndreptându-se către seif.

„Iată care este ecuaţia”, gândi către cei din Corp, răspândiţi pe la toate nivelurile complexului. „Asasinul a supravieţuit reţelei noastre din Batavia. Este acum în drum spre Lună.”

Anunţul provocă oroare şi consternare. Cei interpelaţi se ridicară repede de pe şezlonguri şi de lângă piscine, din dormitoare, săli de recreere şi baruri, din faţa cocktailurilor.

„Vreau ca fiecare membru al Corpului să îmbrace un costum Farley”, continuă Wakeman. „Asta nu a dat roade în Batavia, dar vreau să alcătuiţi o reţea ad-hoc. Asasinul trebuie interceptat în

afara balonului.” Le radie ceea ce aflase despre Pelling şi ipoteza la care ajunsese el. Gândurile de răspuns îi veniră înapoi instantaneu.

„Un robot?”

„Un sintetic cu personalitate multiplă?”

„Atunci nu putem folosi contactul mintal. Va trebui să ne concentrăm pe înfăţişarea fizico-vizuală.”

„Puteţi intercepta gândurile legate de crimă”, îi contrazise Wakeman, încheindu-şi costumul Farley. „Dar să nu vă aşteptaţi la continuitate. Procesele de gândire se vor întrerupe fără veste. Fiţi pregătiţi pentru impact; asta este ceea ce a distrus reţeaua din Batavia.”

„Fiecare complex separat aduce o nouă strategie?”

„Aşa se pare.”

Ipoteza declanşă uimire şi admiraţie.

„Fantastic! O contribuţie strălucită!”

„Găsiţi-l, gândi sever Wakeman. „Şi ucideţi-l pe loc. Imediat ce captaţi gândul crimei, prefaceţi-l în cenuşă. Nu mai aşteptaţi nimic.”

Înşfăcă apoi sticluţa de scotch şi-şi turnă ultimul pahar zdravăn din ceea ce fusese stocul personal al lui Reese Verrick. Îşi fixă casca Farley şi cuplă, cu o smucitură, liniile de alimentare în funcţie de temperatura aerului. Culese de undeva un explozon manual şi se îndreptă grăbit spre unul dintre orificiile de ieşire ale batonului care adăpostea în interiorul lui staţiunea.

Întinderea fără margini a pustiului arid, sterp, veni ca un şoc. Rămase locului, bâjbâind stângaci la controalele umidităţii şi gravitaţiei, aşteptând să se obişnuiască cu priveliştea unei infinităţi de materie moartă.

Luna era un şes răvăşit, supravieţuitor parcă al unei explozii. Se vedeau cratere ca nişte guri căscate, acolo unde meteori de la începutul timpurilor spulberaseră viaţa micului satelit.

Nici o mişcare, cât de neînsemnată, nici o pală de vânt, nici o înfiorare nu străbătea învelişul de praf, nici o geană de viaţă. Oriunde întorcea privirea, Wakeman nu întâlnea decât nemărginirea ciupită de vărsat a pietrişului, roci sfărâmate adunate în movile şi movilite răspândite printre crăpături şi stâncile pleşuve ca nişte oase dezgolite de vulturi. Faţa Lunii se uscase şi se fisurase. Pielea, carnea, fuseseră mâncate de milenii de eroziune nemiloasă. Numai craniul rămăsese, cu

orbitele goale şi gura căscată într-un rictus. Wakeman, făcând cu grijă primul pas, călca pe trăsăturile unui cap de mort.

În spatele lut, staţiunea strălucea şi scânteia, un balon luminos de căldură, confort, relaxare.

În timp ce Wakeman străbătea grăbit peisajul pustiu, un gând zornăitor îi ciocăni jubilant în creier.

„Peter, l-am localizat! A aterizat chiar acum la numai patru sute de metri de mine!”

Wakeman începu să alerge neîndemânatic peste piatra fărâmiţată, cu mâna pe explozon.

„Ţineţi aproape de el”, transmise el. „Şi nu-l lăsaţi să se apropie de balon.”

Captatorul era tulburat şi derutat.

„A aterizat ca un meteor. Eram deja la aproape doi kilometri de balon când am auzit ordinele. Am văzut ceva ca un fulger; m-am dus să cercetez.”

„La ce distanţă te afli de balon?”

„Vreo cinci kilometri.”

Cinci kilometri. Keith Pelling se apropiase până la cinci kilometri de prada lui. Wakeman îşi reduse la minimum presiunea gravitaţională şi porni nebuneşte înainte. Cu salturi mari, acoperi distanţa până la colegul lui captator; în spatele lui, balonul lucitor de lumină păli şi se pierdu în depărtare. Gâfâind, de-abia trăgându-şi sufletul, alerga către asasin.

Îşi agăţă piciorul într-o crevasă şi plonjă cu capul înainte, cu faţa în jos. Pe când se chinuia să se ridice, şuieratul ascuţit al aerului care ieşea începu să i se jeluiască în urechi. Cu o mână trase cu greu afară trusa de urgenţă, cu care putea face reparaţii; cu cealaltă scotoci după explozon. Nu-l mai găsi. Îl pierduse, îl scăpase pe undeva printre movilele uitate de timp din jurul lui.

Aerul se scurgea repede. Uită de armă şi se concentră asupra cârpelii costumului. Pasta de plastic se întărea instantaneu şi înspăimântătorul şuierat se opri. Începu să caute frenetic printre bolovani, prin pulberea lunară şi îl ajunseră un nou şir de gânduri agitate.

„Se mişcă! Se îndreaptă spre balon. A reperat staţiunea.”

Wakeman înjură şi renunţă să mai caute explozonul. Porni, mai în fugă, mai săltând, către captator. În faţa lui se înălţa o creastă înaltă; sări peste ea pe jumătate alunecând, pe jumătate rostogolindu-se şi ajunse pe partea cealaltă. Se trezi în faţa unei

depresiuni întinse. Cratere, răni căscate şi hâde, rânjeau pe faţa craniului. Gândurile captatorului ajungeau acum puternice la el.

Era aproape.

Şi, pentru prima oară, prinse gândurile asasinului.

Wakeman se opri împietrit.

„Ăsta nu-i Pelling!” radie în urmă, sălbatic. „Ăsta-i Herb Moore!”

Mintea lui Moore pulsa de o activitate îndrăcită. Neştiind că era captat, nu mai avea nici o oprelişte. Gândurile şi pornirile lui trepidante, pline de nerăbdare, la înaltă tensiune, se rostogoleau într-un torent nestăvilit care ajunse la o culme febrilă în momentul în care zări balonul luminos ce cuprindea staţiunea de vacanţă a Directoratului.

Wakeman îngheţă, concentrându-se pe fluxul de energie mintală care ajungea la el. Totul era acolo, întregul scenariu. Mintea superîncărcată a lui Moore conţinea fiecare detaliu al planului, toate elementele lipsă pe care până atunci nu le dăduse la iveală.

Pelling însemna o varietate de minţi omeneşti, personalităţi mereu în schimbare, branşate la un mecanism complicat de alternare, venind şi plecând la întâmplare, în ordine aleatorie, fără vreun sistem Minimax, întâmplare, o amalgamare a teoriei jocului-M...

Era o minciună.

Wakeman se dădu înapoi. Sub stratul gros de teorie a Jocului se afla un alt nivel, un sindrom submarginal de ură şi dorinţă şi o spaimă teribilă: gelozie pe Benteley, o neîncetată frică de moarte, scheme şi planuri întrepătrunse, o construcţie complicată de necesitate şi porniri îndreptate spre un ţel precis, materializată într-o ambiţie ca un baros, atotputernică.

Moore era un om dominat de impulsuri puternice, de supliciul insatisfacţiei. Şi insatisfacţia culmina în păienjenişul de strategii lipsite de scrupule.

Mutările în maşinăria Pelling nu erau întâmplătoare. Moore avea control deplin asupra lor. Putea schimba operatorii din corp când vroia el. Putea să alcătuiască orice combinaţie i-ar fi fost pe plac. Era liber să se introducă şi pe sine însuşi şi să se scoată oricând ar fi dorit. Şi...

Deodată, gândurile lui Moore se concentrară. Îl observase pe captatorul care se aţinea pe urmele lui. Pelling ţâşni ca o săgeată în sus, luând o poziţie din care trimise o ploaie şiroind

subţire de raze purtătoare de moarte, în jos, peste telepatul care încerca să se ascundă, cu paşi repezi.

Mintea omului scoase un singur ţipăt sfâşietor şi apoi fiinţa sa fizică se dizolvă într-o grămăjoară de materie incinerată. Momentul morţii unui captator, care-ţi răscolea adânc toată fiinţa, îl prinse pe Wakeman în vârtejul său. Peter simţi zbuciumul prelungit, tenace şi cu desăvârşire zadarnic al minţii, de a-şi reţine personalitatea şi simţul lumii înconjurătoare după pieirea trupului.

„Peter...”

Ca un nor de gaz volatil, mintea captatorului mai rămase o clipă ca un întreg, apoi încet, inexorabil, începu să se disperseze. Gândurile lui, din ce în ce mai slabe, se pierdură. „Oh, Doamne...” Conştiinţa lui, *fiinţa* lui, se dizolvară în particule întâmplătoare de energie liberă. Mintea încetă să mai fie o unitate. Sistemul bine organizat care fusese omul se relaxă... şi se pierdu în moarte.

Wakeman înjură explozonul pierdut. Se înjură pe sine însuşi, pe Cartwright şi pe toată lumea din întregul sistem. Se aruncă după un bolovan care se confunda cu peisajul şi rămase în poziţie ghemuită, în timp ce Pelling se lăsă, plutind din nou, în jos şi ateriză uşor pe suprafaţa moartă a Lunii. Asasinul privi împrejur, păru satisfăcut, şi-şi reîncepu înaintarea precaută către balonul luminos de care-l mai despărţeau cinci kilometri.

„Prindeţi-l!” emise Wakeman cu disperare. „Aproape că a ajuns la staţiune!”

Nici un răspuns. Nici un alt membru al Corpului nu se afla prin apropiere ca să-i capteze şi să-i retransmită gândurile. O dată cu moartea celui mai apropiat captator, se sfărâmase şi reţeaua până atunci compactă. Pelling înainta calm printr-o breşă neapărată.

Wakeman sări în picioare. Apucă un bolovan imens, care-i ajungea până la mijloc şi se căţără, clătinându-se, în vârful pantei pe care se afla. Undeva dedesubt, Keith Pelling păşea, fără să poarte pe faţă nici o expresie, aproape zâmbind. Părea un tânăr cumsecade, cu părul de culoarea paiului, lipsit de viclenie sau gânduri ascunse. Wakeman reuşi să ridice bolovanul deasupra capului; slaba gravitaţie a Lunii era de partea lui. Se balansă, întinse mâinile cât putu şi-l aruncă, lăsându-l să salte ca o ameninţare către sinteticul-cel-iute-de-picior.

O privire surprinsă. Pelling văzu bolovanul venind. Se feri cu uşurinţă, cu o desprindere ca de arc, care-l duse la câţiva metri din calea stâncii ce se apropia rostogolindu-se. Din mintea lui ieşi un fascicol de spaimă şi uimire, o panică nebună. Se poticni, îndreptă arma către Wakeman...

Şi atunci Herb Moore dispăru.

În asasin se văzu o modificare subtilă. Sângele lui Wakeman îngheţă la vederea acestei privelişti sinistre. Aici, pe suprafaţa pustie a Lunii, sub ochii lui, omul acela se schimba.

Trăsăturile treceau dintr-un registru în altul, păreau un moment să se topească, apoi se reformau. Nu mai era acelaşi. Nu mai era acelaşi chip... pentru că nu mai era acelaşi om.

Moore dispăruse şi un nou operator îi luase locul. Din spatele ochilor de un albastru spălăcit îl privea o cu totul altă personalitate.

Noul operator şovăi. Se strădui să-şi recapete controlul, apoi reuşi să-şi îndrepte trupul în timp ce piatra trecea pe lângă el săltând, fără să-l mai poată atinge. Surpriză, confuzie momentană iradiară către Wakeman, care tocmai căuta o altă bucată de stâncă.

„Wakeman!” veniră gândurile. „Peter Wakeman!”

Wakeman lăsă bolovanul să-i scape şi se îndreptă. Noul operator îl recunoscuse. Avea o structură a gândurilor familiară; sondă repede şi adânc. O clipă, nu putu să găsească un loc acestei noi personalităţi; era familiară, da, dar umbrită de urgenţa situaţiei. Încărcată de o spaimă apăsătoare şi antagonism. Dar o cunoştea, o cunoştea. Fără urmă de îndoială.

Era Ted Benteley.

CAPITOLUL 13

Dincolo de sistemul cunoscut, bătrânul mineralier GM, scrâşnind din toate încheieturile, îşi continua greoi, cu ezitări, drumul prin inima spaţiului mort. În cabina de comandă, Groves stătea ascultând atent, cu o expresie de concentrare pe faţa întunecată.

— Discul de Flacără este încă departe, îi murmura în minte vasta prezenţă. Nu pierdeţi contactul cu nava mea.

— Eşti John Preston, spuse încet Groves.

— Sunt foarte bătrân, răspunse vocea. Sunt aici de foarte multă vreme.

— Un secol şi jumătate, spuse Groves. Este greu de crezut.

— Am aşteptat aici. Ştiam că veţi veni. Nava mea va rămâne tot timpul în apropiere; îi veţi intercepta, probabil, din când în când. Dacă totul decurge corect, vă voi putea îndruma chiar către Disc.

— Vei fi şi tu acolo? întrebă Groves. Ne vei ieşi în întâmpinare?

Nici un răspuns. Vocea pierise; era din nou singur.

Groves se ridică nesigur în picioare şi-l chemă pe Konklin. Câteva clipe mai târziu, Konklin şi Mary Uzich îşi făcură grăbiţi apariţia în cabina de control. Jereti venea şi el la câţiva paşi în urma lor, şchiopătând.

— L-aţi auzit, rosti Groves, simţindu-şi gura cleioasă.

— Era Preston, şopti Mary.

— Trebuie să fie neînchipuit de bătrân, zise Konklin. Un bătrânel pipernicit, aşteptând aici, în spaţiu, să venim noi, aşteptând toţi aceşti ani...

— Cred că vom ajunge acolo, spuse Groves. Chiar dacă au reuşit să-l omoare pe Cartwright, noi tot vom ajunge pe Disc.

— Ce-a spus Cartwright? îl întrebă Jereti pe Groves. I-a mai venit inima la loc când a auzit despre Preston?

Groves ezită.

— Cartwright era preocupat.

— Dar nu se putea să nu...

— Poate fi omorât din moment în moment! Groves împingea sălbatic comenzile manuale. N-are timp să se mai gândească la nimic altceva.

O vreme, nimeni nu mai scoase nici un cuvânt. În cele din urmă, Konklin întrebă:

— Ai mai primit vreo veste în ultimul timp?

— Nu pot să prind Batavia. Ecranajul militar a acoperit cu totul liniile telecomunicaţionale. Am interceptat mişcări ale trupelor de intervenţie de pe planetele interioare, apropiate de Pământ. „Aripi” ale Directoratului, în drum spre casă.

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Jereti.

— Pelling a ajuns în Batavia. Şi ceva a dat greş. Cartwright trebuie să fie încolţit. Într-un fel sau altul, Corpul de Captatori a fost înfrânt.

***

Wakeman strigă, din toate puterile.

— Benteley! Ascultă-mă! Moore a tras toate sforile; te duce de nas. Aici nu este vorba de întâmplare.

Zadarnic. Sunetul nu se propaga. Fără atmosferă, vocea murea înăbuşită în cască. Gândurile lui Benteley radiau înspre el clare şi distincte, dar Wakeman nu putea cu nici un chip să stabilească o comunicare. Era în impas, deconcertat. Figura lui Pelling şi mintea lui Benteley se aflau la numai câţiva metri în faţa lui... şi nu avea cum să intre în contact cu el.

Gândurile lui Benteley erau confuze. Este Peter Wakeman, îşi spunea el. Captatorul întâlnit în anticameră. Îşi dădea seama că este în pericol; era conştient de staţiunea închisă în balonul luminos din apropiere. Wakeman prinse o imagine a lui Cartwright: misiunea de a ucide. Şi, îngropate sub toate acestea, resentimentul şi îndoiala adâncă a lui Benteley, neîncrederea în Verrick şi aversiunea faţă de Herb Moore. Benteley era nehotărât. O clipă, arma şovăi.

Wakeman se năpusti în josul crestei, până pe şesul neted. Cu o grabă frenetică, schiţă litere mari, primitive, în praful neclintit de milioane de ani: MOORE TE-A PĂCĂLIT. NU ÎNTÂMPLARE.

Benteley văzu cuvintele şi pe faţa absentă a lui Pelling, trăsăturile se întăriră. Gândurile lui Benteley se închegară. Ce naiba? Se gândea. Atunci îşi dădu seama că Wakeman îl capta, că avea loc o conversaţie cu el ca transmiţător şi captatorul ca receptor.

„Continuă, Wakeman”, radie Benteley cu asprime. „Cum adică, păcălit?”

În mintea lui se citea un amuzament ironic. Avea în faţa ochilor un telepat, un mutant uman avansat, trasând semne stângace prin pulbere ca un primitiv redus la cele mai

rudimentare mijloace de comunicare. Wakeman scrise disperat: MOORE TE VA UCIDE O DATĂ CU CARTWRIGHT.

Mintea lui Benteley radia uimire. „Ce vrei să spui?” Apoi neîncredere. „Asta-i un fel de strategie. Alţi captatori trebuie să apară în orice moment.” Arma se ridică repede...

BOMBĂ.

Gâfâind şi păstrându-şi cu greu răsuflarea, Wakeman căută o nouă suprafaţă pe care să scrie. Dar scrisese destul. Benteley completa el însuşi cu amănunte. O fantasmagorie se transformă în înţelesuri. Imagini vii ale certei sale cu Moore, relaţiile sexuale cu amanta acestuia, Eleanor Stevens, gelozia lui Moore. Toate trecură prin mintea lui ca un fulger, într-o procesiune uluitoare... şi coborî arma.

„Ei văd asta”, gândi Benteley. Toţi operatorii pe scaunele lor. Şi Moore; şi el vede.”

Simţind un pericol iminent, Wakeman sări în sus şi alergă stângaci către silueta lui Pelling.

Gesticulând energic, încercând să strige peste vidul lipsit de aer, se apropie până la mai puţin de un metru înainte ca Benteley să-l oprească cu o mişcare ameninţătoare a armei.

„Nu te apropia”, gândi Benteley, sumbru. „Încă nu sunt sigur de tine. Lucrezi pentru Cartwright.”

Wakeman zgârie în praf, înnebunit: PELLING PROGRAMAT SĂ DETONEZE LA APROPIEREA DE CARTWRIGHT. MOORE TE VA PUNE PE TINE ÎN CORP ÎN ACEL MOMENT.

„Verrick ştie?” întrebă Benteley.

DA.

„Eleanor Stevens?”

DA.

Din mintea lui Benteley ţâşni o suferinţă torturată.

„De unde ştiu că este adevărat? Dovedeşte-mi-o!”

EXAMINEAZĂ-ŢI ÎNVELIŞUL. LOCALIZEAZĂ CIRCUITELE DE ACTIVARE. URMĂREŞTE-LE PÂNĂ LA BOMBĂ.

Degetele lui Benteley se grăbiră către pieptul sintetic şi-l sfâşiară. Mintea îi transmitea date tehnice în timp ce găsea circuitul principal care se întreţesea prin corp sub stratul artificial de piele. Desprinse o porţiune întreagă de material şi scormoni adânc în circuitul zumzăitor al învelişului sintetic, în timp ce Wakeman, ghemuit la câţiva metri mai încolo, cu inima îngheţată în piept, căuta în zadar, cu degetele încleştate, talismanul care-i căzuse în birou şi pe care nu-l mai luase de pe jos.

Benteley ezita. Ultimele rămăşiţe de loialitate către Verrick se dizolvau cu repeziciune. În locul ei se înfiripau dezgustul şi ura. „Deci aşa lucrează”, gândi în final. O strategie încă în stadiul embrionar îi fulgeră prin minte.

„Bine, Wakeman.” Mintea i se aspri. „Duc corpul înapoi. Înapoi la Farben.”

Wakeman simţi cum tot trupul i se relaxează.

— Slavă cerului, spuse cu glas tare.

Benteley trecu la acţiune. Realizarea faptului că Moore îi urmărea toate mişcările îi făcu să-şi mişte degetele cu o iuţeală fantastică în timp ce inspecta reactorul şi comenzile care-l propulsau şi apoi, fără un sunet, ridică robotul sintetic, în acelaşi timp navă spaţială, sus, pe cerul negru, către Pământ.

Făcuse aproape o jumătate de kilometru înainte ca Herb Moore să comute mecanismul selector. Cu o zdruncinare formidabilă, fără veste, Ted Benteley se trezi şezând pe scaunul lui din Farben, înconjurat de inelul protector.

***

Pe ecranul miniatural din faţă, Pelling se năpustea înapoi în jos către suprafaţa Lunii, într-o arcuire largă. Localiză silueta lui Peter Wakeman, care o luase brusc la fugă şi-şi îndreptă arma către el. Wakeman văzu ce-l aştepta. Se opri din alergare şi rămase pe loc, ciudat de calm şi de demn, în timp ce asasinul coborî, se răsuci şi îl incineră. Moore ţinea iarăşi frâiele în mână.

Benteley se zbătu să iasă din inelul protector. Cu o smucitură, desprinse sârmele care-i intrau sub piele, sub limbă, sub braţ şi în urechi. Într-o secundă fu la uşa cabinei, întinzând mâna după mânerul greu de oţel.

Uşa era închisă ermetic.

Se aşteptase la asta. Întors la maşinăriile zumzăitoare, smulse mai multe relee. Se auzi un pocnet urmat de o ploaie de scântei şi cablurile principale se scurtcircuitară, degajând un fum înţepător şi aducând toate cadranele la zero. Uşa se deschise singură, nemaifuncţionându-i mecanismul de blocare. Benteley porni în goană pe culoar către laboratorul central al lui Moore. În drum, se izbi de un paznic al Colinei în poziţie de repaos. Îl doborî şi-i înşfăcă explozonul. Dădu colţul şi se năpusti în laborator.

Trupul moale al lui Moore stătea nemişcat în propriul său inel protector. În jurul lui, un grup de tehnicieni lucrau la cel de-al doilea corp sintetic, deja asamblat pe părţi, în băile fluide

suspendate deasupra meselor de lucru. Nici unul dintre ei nu era înarmat.

De jur împrejurul laboratorului se vedea un fagure de încăperi, cabine înguste în care bărbaţi stăteau în faţa ecranelor, cu privirea fixă, concentraţi, cu trupurile susţinute de echipamente identice. O viziune fugară a multiplicării în oglindă a propriului său cub, cu ceilalţi operatori, de care apoi Benteley se desprinse. Alungă din minte imaginea tehnicienilor şi aruncă o privire pe ecranul lui Moore. Pelling nu ajunsese încă la staţiunea închisă în balonul ei; venise la timp.

Benteley ucise trupul moale, incapabil să protesteze, al lui Herb Moore.

Efectul asupra asasinului fu instantaneu. Făcu un salt convulsiv care-l ridică, într-o traiectorie spiralată, de pe suprafaţa Lunii. Trupul se răsuci şi ţâşni în chip grotesc, siluetă cuprinsă parcă de nebunie, dansând un ritm frumos al morţii. Undeva pe această traiectorie, corpul cu zbateri fantastice reuşi să-şi curme agonia. Moore îl duse tot mai sus, într-un arc ce se transformă în cerc vast, atotcuprinzător, după care se pierdu, ca o săgeată, în adâncurile spaţiului.

Pe ecran, suprafaţa lunară se vedea din ce în ce mai departe. Se micşoră până ce deveni un bulgăre. Apoi un punct. Apoi nu se mai văzu deloc.

Uşile laboratorului se deschiseră violent. Verrick şi Eleanor Stevens intrară ca o furtună.

— Ce-ai făcut? întrebă Verrick răguşit. A înnebunit, se îndepărtează de...

Privirea îi căzu pe trupul neînsufleţit al lui Herb Moore.

— Deci asta era, rosti încetişor.

Benteley ieşi din laborator cu repeziciune. Verrick nu încercă să-l oprească; rămase locului, pipăind neîndemânatic, zadarnic, cadavrul, cu faţa lui masivă acum vlăguită, fără expresie, amorţită de şoc.

Benteley alergă în josul rampei de coborâre. Ajuns la sol, se năpusti în întunericul străzii, acoperită de noaptea care de-abia se lăsase. Şovăitor, un grup de personal de la Farben se scurse pe urma lui. Bărbatul pătrunse în parcul de taxiuri, iluminat şi chemă unul dintre vehiculele urbtrans parcate.

— Încotro, domnule sau doamnă? întrebă şoferul MacMillan, în timp ce glisa uşile în poziţia lor şi-şi punea turbinele în mişcare.

— Bremen, răspunse Benteley fără suflu. Îşi fixă într-o clipită centurile de siguranţă şi-şi vârî gâtul în locaşul care-l ferea de impactul decolării. Şi repede.

Vocea metalică MacMillan rosti o încuviinţare în vreme ce-şi punea în funcţiune reactoarele. Naveta de mare viteză care era trupul său mecanic ţâşni ca un fulger în văzduh şi Farben rămase mult în urmă.

— Lasă-mă pe aerodromul interplan, porunci Benteley. Cunoşti vreun orar al zborurilor interplan?

— Nu, dar vă pot conecta la un circuit de informaţie.

— Las-o baltă, spuse Benteley. Se întrebă într-o străfulgerare cât din conversaţia lui cu Wakeman fusese interceptată de reţeaua Corpului. Fie că-i plăcea, fie că nu, Luna era singurul loc unde s-ar mai fi putut simţi în siguranţă. Toate nouă planetele erau acum capcane ale morţii operate de Coline: Verrick nu-şi va mai afla liniştea până ce nu i-o va plăti. Dar n-avea de unde ştii ce primire îi va face Directoratul. S-ar putea trezi împuşcat pe loc, ca fiind unul dintre agenţii lui Verrick. Pe de altă parte, ar putea fi privit ca salvatorul lui Cartwright. Încotro se îndrepta corpul sintetic?

— Aţi ajuns la aerodrom, domnule sau doamnă, i se adresă şoferul. Taxiul cobora în parcarea publică.

Pe aerodrom lucra numai personal al Colinelor. Benteley putea vedea cursele regulate intercon şi transporturile interplan odihnindu-se la sol ici-colo şi grupuri mari de oameni.

Printre ei mişunau gărzi ale Colinelor, păstrând ordinea. Brusc, se răzgândi.

— Nu aterizăm. Ia-o înapoi.

— Cum doriţi, domnule sau doamnă. Nava se ridică, ascultătoare.

— Nu există prin apropiere vreun aerodrom militar?

— Directoratul întreţine un mic teren de reparaţii militare la Narvik. Vreţi să mergeţi acolo? Navelor civile le este interzis să aterizeze în zona aceea. Va trebui să vă paraşutez.

— Bine, spuse Benteley. Pare a fi exact ceea ce-mi doresc.

***

Leon Cartwright se trezise de-a binelea când un membru al Corpului intră în fugă în apartamentul lui.

— Cât s-a apropiat? întrebă Cartwright. Chiar şi cu injecţia cu penthatol de sodiu, nu dormise decât câteva ore. Destul de mult, presupun.

— Peter Wakeman este mort, spuse captatorul.

Cartwright se ridică repede în picioare.

— Cine l-a omorât?

— Asasinul.

— Deci este aici. Înşfăcă arma lui de mână. Ce fel de apărare mai putem pregăti? Cum m-a găsit? Ce s-a întâmplat cu reţeaua din Batavia?

Rita O'Neill intră în cameră, albă la faţă, tăcută.

— Corpul a fost distrus în întregime. Pelling şi-a croit drum direct spre fortăreaţa interioară şi-a văzut că nu mai erai acolo.

Cartwright îi aruncă o privire scurtă, după care se întoarse din nou spre captator.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii voştri?

— Strategia noastră a dat greş. Verrick a recurs la un fel de înşelătorie. Cred că Wakeman a descifrat-o înainte de a muri.

— Wakeman este mort? reacţionă Rita.

— Pelling l-a omorât, spuse Cartwright scurt. Asta ne izolează de Corp. Suntem cu desăvârşire singuri. Se întoarse către captator: Care este situaţia exactă? L-aţi focalizat pe asasin?

— Reţeaua noastră auxiliară s-a destrămat. Când Wakeman a fost omorât, am pierdut definitiv legătura cu Pelling. N-avem nici cea mai vagă idee unde s-ar putea afla. Nu s-a mai stabilit nici un contact.

— Dacă Pelling a ajuns până aici, spuse Cartwright dus pe gânduri, nu prea mai avem şanse să-l oprim.

— Wakeman putea s-o facă, fulgeră Rita cu furie. Tu poţi s-o faci mult mai bine.

— De ce?

— Pentru că..., ridică din umeri nerăbdătoare. Wakeman nu era nimic în comparaţie cu tine. Era o non-entitate. Un mic *birocrat.*

Cartwright îi arătă arma.

— Ţi-aduci aminte de asta? Ani de zile am ţinut explozonul ăsta pe bancheta din spate a maşinii. N-am fost niciodată în situaţia de a-l folosi. Era încă acolo; am trimis un echipaj să mi-l aducă. Îşi trecu mâna peste tubul familiar din metal. Ataşament sentimental, cred.

— Cu el vrei să te aperi? Ochii negri ai Ritei mocneau furios. Asta-i tot ce ai de gând să faci?

— Deocamdată mi-e foame, spuse Cartwright blajin. Cât este ceasul? Cât stăm în aşteptare putem foarte bine să mâncăm.

— Acum nu-i momentul…, începu Rita, dar în aceeaşi clipă captatorul o întrerupse:

— Domnule Cartwright, interveni el, în clipa aceasta aterizează o navă de pe Pământ. Un moment. Atenţia i se îndreptă spre interior, după care continuă: Maiorul Shaeffer este la bord, cu restul membrilor Corpului. Şi… Se întrerupse. Asta nu e totul. Vrea să vă vadă imediat.

— Bine, spuse Cartwright. Unde este?

— O să vină aici. Chiar acum urcă rampa.

Cartwright scotoci prin buzunarul hainei după pachetul boţit de ţigări.

— Ciudat, i se adresă Ritei. Wakeman e mort, după tot ce plănuise cu atâta minuţiozitate.

— Nu-mi pare rău după Wakeman. Îmi doresc numai să faci ceva în loc să stai aici, pur şi simplu.

— Păi, nu mă pot duce nicăieri. Şi-am încercat tot ce ştiam. N-a mai rămas mare lucru, dacă stai să te gândeşti. Nu mă pot opri să nu-mi închipui că, dacă un om este cu adevărat hotărât să omoare pe un altul, atunci nu prea ai ce face ca să-l opreşti. Îi poţi pune piedici, poţi să-l întârzii, poţi să-i faci greutăţi, poţi să faci o mulţime de lucruri complicate care-ţi mănâncă o grămadă de timp şi energie, dar mai devreme sau mai târziu el tot îţi apare în faţa ochilor.

— Cred că-mi plăceai mai mult când ţi-era frică, spuse Rita, cu amărăciune. Cel puţin era ceva ce înţelegeam.

— Şi asta nu înţelegi?

— Ţi-era frică de moarte. Acum nu eşti uman, nu ai emoţii. Poate că ai murit. E ca şi cum ai fi murit.

— Am să fac o concesie, spuse Cartwright. Am să stau cu faţa la uşă. Se aşeză uşurel pe marginea unei mese, cu explozonul odihnindu-i-se în palmă, cu o expresie de linişte pe faţă. Cum arată Pelling? îl întrebă pe captator.

— Tânăr. Subţire. Blond. Fără trăsături distinctive.

— Ce fel de armă foloseşte?

— Are un pistol acţionat cu degetul mare. Pe principiul fascicolului de căldură. Dar sigur că ar putea să mai aibă ceva de care noi nu ştim.

— Vreau să-l recunosc pe Pelling când îl văd, vorbi Cartwright către Rita. S-ar putea să fie următoarea persoană care intră pe uşa aia.

Următoarea persoană care intră pe uşă fu maiorul Shaeffer.

— L-am adus pe omul ăsta cu mine, îl lămuri el pe Cartwright, pătrunzând în cameră. Cred că vei dori să vorbeşti cu el.

Un bărbat brunet, îmbrăcat cu grijă, clasificat, până în treizeci şi cinci de ani, intrase uşor în urma maiorului. El şi Cartwright îşi dădură mâna în timp ce Shaeffer făcu scurt prezentările.

— Ted Benteley. Un serv de-al lui Reese Verrick.

— Ai venit puţin cam devreme, spuse Cartwright. Poţi să cobori rampa şi să te duci la bazin, la sala de jocuri şi la bar. Asasinul trebuie să apară din clipă-n clipă; nu mai durează mult.

Benteley râse, ascuţit şi încordat. Era mult mai răvăşit şi mai surescitat decât îşi dăduseră ei seama la început.

— Shaeffer s-a exprimat incorect, spuse el. Nu mai sunt sub jurământ lui Verrick. L-am părăsit.

— Ţi-ai călcat jurământul? întrebă Cartwright.

— El şi-a încălcat jurământul fată de mine. Am plecat în mare grabă. Am venit aici direct de la Farben. Acolo au apărut complicaţii.

— El l-a omorât pe Herb Moore, interveni Shaeffer.

— Nu tocmai, îl corectă Benteley. I-am ucis trupul.

Respiraţia Ritei se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat?

Benteley le explică situaţia. Când ajunsese pe la jumătate, Cartwright îl întrerupse cu o întrebare.

— Unde este Pelling? Ultimul lucru pe care l-am auzit despre el a fost că ar fi pe-aici, prin apropiere, pe undeva, la doar câţiva kilometri de staţiune.

— Corpul Pelling este în drum spre străfundurile spaţiului, spuse Benteley. Pe Moore nu-l interesează persoana ta; are problemele lui de rezolvat. Când şi-a dat seama că este prins în corpul sintetic, a părăsit Luna şi-a pornit-o ca din puşcă.

— Încotro? întrebă Cartwright.

— Nu ştiu.

— Nu contează, spuse Rita nerăbdătoare. Nu pe tine te urmăreşte; asta este important. Poate că a înnebunit. Poate că a pierdut controlul trupului.

— Se poate, admise Benteley. A fost ceva la care nu se aştepta; tocmai vă distrusese reţeaua de captatori. Explică cum Moore îl anihilase pe Peter Wakeman.

— Ştim asta, zise Cartwright. De ce fel de viteză este în stare învelişul sintetic?

— Superluminică, răspunse Benteley. Nu vă bucuraţi că Moore se îndepărtează de locul acesta?

Cartwright îşi umezi buzele.

— Ştiu unde se duce.

Printre ei trecu un murmur grăbit, după care Shaeffer exclamă:

— Desigur. Exploră repede mintea lui Cartwright. Trebuie să găsească o modalitate de a rămâne în viaţă. Pe drum, pană aici, Benteley mi-a furnizat o grămadă de material involuntar; pot reconstitui majoritatea elementelor lipsă. Cu informaţiile pe care le are, Moore îl va găsi pe Preston, fără îndoială.

Benteley rămase uluit.

— Preston! Este în viaţă?

— Asta explică cererea de informaţie anterioară, spuse Cartwright. Verrick trebuie să fi interceptat fascicolul telecomunicaţional cu circuit închis de pe navă. Ţigara îi arsese până la capăt; o aruncă, o strivi plin de mânie şi-şi aprinse alta. Ar fi trebuit să fiu mai atent atunci când Wakeman mi-a adus asta la cunoştinţă.

— Ce-ai fi putut să faci? întrebă Shaeffer.

— Nava noastră este aproape de nava lui Preston. Dar pe Moore nu asta îl va interesa. Scutură din cap, iritat. Există vreo cale de a instala un ecran pe care să-l putem urmări pe Moore?

— Cred că da, spuse Benteley. Echipa de telecomunicaţii a aranjat un fascicol vizual constant de la Pelling înapoi la Farben. Am putea intra pe el; încă se mai transmite. Cunosc frecvenţa canalului. Brusc, îi veni un gând. Harry Tate îi este aservit lui Verrick.

— Se pare că toată lumea îi este aservită lui Verrick, comentă Cartwright. În echipa telecomunicaţională nu există nimeni cu care să putem lucra?

— Supuneţi-l pe Tate la presiuni. Dacă-l desprindeţi de Verrick, va coopera. Nu ţine prea mult la ceea ce face, din câte mi-a spus Eleanor Stevens.

Shaeffer îi scrută mintea cu interes.

— Ţi-a spus multe. De când a plecat dintre noi şi s-a dus la Farben, ne-a fost de folos.

— Da, aş vrea să menţinem un fel de contact vizual asupra lui Pelling. Cartwright se jucă cu explozonul şi în final îl vârî într-o valiză pe jumătate despachetată de pe podea. Acum situaţia s-a schimbat în bine pentru noi, desigur. Mulţumim, Benteley. Făcu un semn vag cu capul către acesta. Deci

lucrurile au luat un alt curs. Pelling nu mai vine aici. Nu mai trebuie să ne facem griji în privinţa asta.

Rita îl privea pe Benteley concentrată.

— Tu nu ţi-ai călcat jurământul? Nu te consideri un trădător?

— V-am spus, îi răspunse Benteley întorcându-i privirea grea. Verrick şi-a încălcat jurământul faţă de mine. Înşelându-mă, mi-a redat libertatea.

Urmă o tăcere jenantă.

— Ei bine, interveni Cartwright, mie unul tot mi-e foame. Hai să luăm cina sau prânzul, sau ceva şi o să ne poţi explica şi restul. Se îndreptă către uşă, cu umbra unui zâmbet uşurat pe chipul obosit. Acum, avem timp. Primul meu asasin este un capitol închis. Nu mai avem nici un motiv să ne grăbim.

CAPITOLUL 14

În timp ce mâncau, Benteley îşi transpuse sentimentele în cuvinte,

— L-am omorât pe Moore pentru că n-aveam de ales. În câteva secunde l-ar fi încredinţat pe Pelling unui tehnician şi s-ar fi întors în propriul lui trup, la Farben. Pelling nu s-ar fi oprit şi ar fi detonat lângă voi; câţiva din personalul lui Moore împing loialitatea până foarte departe.

— Cât de aproape ar fi trebuit să fie Pelling? întrebă Cartwright.

— Ajunsese la mai puţin de cinci kilometri de voi. Trei kilometri mai aproape şi Verrick ar fi dominat acum sistemul cunoscut.

— Nu era nevoie de contact efectiv?

— N-am avut decât foarte puţin timp să arunc o privire la reţeaua de fire, dar în circuit era introdus un mecanism standard de proximitate acordat la undele tale cerebrale. Şi apoi, mai este şi puterea intrinsecă a bombei. Legea specifică: nici un fel de armă pe care un bărbat n-ar putea-o duce într-o mână. Bomba era o grenadă-H din ultimul război, conform regulamentului.

— Bomba este, îi reaminti Cartwright.

— Totul depindea de Pelling? întrebă Rita.

— Există un al doilea înveliş sintetic. Este pe jumătate gata. Nimeni la Farben nu se aştepta la totala dezorganizare a Corpului; au obţinut mai mult decât au sperat. Dar Moore a ieşit din scenă. Cel de-al doilea înveliş nu va fi niciodată pus în funcţiune; numai Moore îl putea aduce în stadiul final, i-a ţinut pe toţi ceilalţi pe trepte inferioare şi Verrick ştie asta.

— Ce se întâmplă când Moore ajunge la Preston? vru Rita să ştie.

— Atunci Moore va reveni în scenă.

— Habar n-am avut despre Preston, recunoscu Benteley. Am distrus trupul lui Moore ca să nu mai poată părăsi învelişul sintetic. Dacă e ca Preston să-l ajute, v-a trebui s-o facă repede. Sinteticul nu are viaţă lungă în adâncurile spaţiului.

— De ce nu l-ai lăsat pe Moore să mă omoare? îl cercetă Cartwright.

— Nu-mi păsa dacă te omora sau nu. Nu la tine m-am gândit.

— Asta nu-i tocmai adevărat, interveni Shaeffer, Gândul *era* acolo, ca un corolar. Când ai făcut ruptura psihologică, te-ai întors automat împotriva strategiei lui Verrick. În mod semi-voluntar, ai acţionat ca un agent iminent.

Benteley nu asculta.

— Am fost păcălit încă de la bun început, spuse el. Toţi au fost amestecaţi în treaba asta: Verrick, Moore, Eleanor Stevens. Din momentul în care am pus piciorul în încăpere, Wakeman a încercat să mă prevină; a făcut tot ce a putut. Eu venisem la Directorat ca să scap de corupţie. Am sfârşit prin a face jocul Directoratului; Verrick mi-a dat ordine şi eu le-am urmat. Dar ce poţi face într-o societate coruptă? Trebuie să respecţi legi corupte? Este oare o crimă să încalci o lege care este mârşavă sau un jurământ care este şi el, la rândul lui, mârşav?

— Este o crimă, recunoscu Cartwright încet. Dar s-ar putea să fie tocmai lucrul care trebuie făcut.

— Într-o societate de criminali, îşi exprimă Shaeffer părerea, nevinovaţii înfundă puşcăria.

— Cine hotărăşte atunci când societatea este făcută din criminali? întrebă Benteley. Cum îţi dai seama că societatea ta se duce de râpă? Cum îţi dai seama când este bine să nu mai respecţi legile?

— Pur şi simplu ştii, spuse Rita O'Neill cu înverşunare.

— Ai vreun mecanism încorporat? o întrebă Benteley. Asta-i grozav; aş vrea să am şi eu aşa ceva. Aş vrea ca toată lumea să-l aibă... Ar fi un lucru tare folositor. Suntem şase miliarde de suflete în sistemul acesta şi cei mai mulţi dintre noi sunt de părere că sistemul funcţionează numa' bine. Trebuie oare să mă întorc împotriva celor din jur? Toţi respectă legile. Se gândea la Al şi Laura Davis. Ei sunt fericiţi, liniştiţi, satisfăcuţi, au slujbe bune; mănâncă bine; au o locuinţă frumoasă. Eleanor Stevens spunea că am o minte bolnavă. De unde ştiu că nu sunt un rebut bolnav? Un cvasi-psihopat?

— Trebuie să crezi în tine, spuse Rita O'Neill.

— Fiecare crede în sine însuşi, asta întâlneşti pe toate drumurile. Eu am suportat corupţia şi putregaiul cât am putut şi pe urmă m-am răzvrătit. Poate că ai dreptate; poate sunt un trădător. Cred că Verrick şi-a încălcat jurământul faţă de mine... cred că am fost eliberat. Dar poate că greşesc.

— Dacă greşeşti, sublinie Shaeffer, poţi fi împuşcat pe loc.

— Ştiu. Dar... Benteley îşi găsea cu greu cuvintele. Într-un fel, nu asta este important. Niciodată nu mi-am ţinut jurământul

pentru că mi-ar fi fost teamă să-l încalc. L-am ţinut pentru că nu am crezut că trebuie încălcat. Dar am şi eu o limită. Am atins un prag unde totul m-a îngreţoşat în aşa hal încât nu am mai putut continua. Nu suport să-mi mai mânjesc mâinile! Chiar dacă asta înseamnă să fiu vânat, prins şi împuşcat.

— Asta chiar s-ar putea întâmpla, spuse Cartwright. Zici că Verrick ştia de bombă?

— Exact.

Cartwright reflectă.

— Un protector nu are voie să trimită la moarte un serv clasificat. Asta este rezervat neclasificaţilor. El are datoria să-şi protejeze clasificaţii; nu să-i distrugă. Presupun că judecătorul Waring ştie asta; este nevoie de un expert. Când ţi-ai depus jurământul, nu ştiai că Verrick căzuse?

— Nu. Dar ei ştiau.

Cartwright îşi frecă cu dosul mâinii maxilarul.

— Ei bine, s-ar putea să ai dreptate. S-ar putea să nu ai... Eşti o persoană interesantă, Benteley. Ce-ai de gând să faci, acum că ai azvârlit deoparte toate regulile? Ai să depui un nou jurământ de supunere?

— Nu cred, spuse Benteley.

— De ce nu?

— Un om nu trebuie să devină servul altui om.

— Nu asta am vrut să spun. Cartwright îşi alese cuvintele cu grijă. Ce-ai zice de un jurământ poziţional?

— Nu ştiu. Benteley scutură încet din cap. Sunt obosit. Poate mai târziu.

Rita O'Neill se făcu auzită.

— Ar trebui să te alături personalului unchiului meu. Ar trebui să depui jurământul în faţa lui.

Toţi erau cu privirile aţintite asupra lui. Un timp, Benteley nu scoase nici un cuvânt.

— Corpul depune un jurământ poziţional, nu-i aşa? întrebă în cele din urmă.

— Aşa este, spuse Shaeffer. Acesta este jurământul la care Peter Wakeman ţinea atât de mult.

— Dacă te interesează, spuse Cartwright încă scrutându-l cu privirea lui bătrână şi şireată, îţi primesc jurământul către mine – ca Maestru al Jocului – un jurământ poziţional.

— Nu mi-am mai recuperat cartela-putere de la Verrick, spuse Benteley.

O expresie fugară de putere trecu peste faţa lui Cartwright.

— Da? Ei, asta se poate îndrepta. Vârî mâna în buzunar şi scoase un pacheţel înfăşurat cu grijă. Cu mişcări încete, deliberate, îl desfăcu şi-i răsfiră conţinutul pe masă.

O duzină de cartele-putere.

Cartwright le răsfoi, alese una, o examină cu atenţie, apoi le puse pe celelalte înapoi în pachet şi le legă din nou strâns. Le puse înapoi în buzunar şi împinse cartela rămasă către Benteley.

— Face doi dolari. Şi poţi s-o păstrezi; n-am să ţi-o cer înapoi. Trebuie să ai şi tu una; toată lumea ar trebui să aibă o şansă egală în marele joc.

Benteley se sculă încet în picioare. Scotoci în portofel şi aruncă pe masă două hârtii de un dolar. Vârî cartela în buzunar şi rămase în aşteptare, în timp ce Cartwright se ridică şi el.

— Parcă am mai trecut prin asta, spuse Benteley.

— Ştii, zise Cartwright, n-am nici cea mai vagă idee despre cum trebuie să decurgă jurământul. Va trebui să mă ajute cineva.

— Eu ştiu, răspunse Benteley. Cu Rita O’Neill şi Shaeffer ca martori, el recită jurământul poziţional către Maestrul Jocului Cartwright, apoi se aşeză brusc pe locul său. Cafeaua i se răcise, dar o bău oricum. De-abia îi mai simţi gustul; era adâncit în gânduri.

— Acum te numeri oficial printre ai noştri, spuse Rita O’Neill.

Benteley mormăi ceva.

Ochii fetei erau întunecaţi, cu privirea intensă.

— Ai salvat viaţa unchiului meu. Ne-ai salvat nouă, tuturor, vieţile; Pelling ar fi aruncat staţiunea în aer.

— Lasă-l în pace, o avertiză Shaeffer.

Rita nu-i dădu nici o atenţie. Aplecându-se către Benteley, cu o expresie avidă pe faţă, continuă:

— Ar fi trebuit să-l omori pe Verrick cât timp tot erai acolo. Ai fi putut s-o faci. Şi el era acolo.

Benteley aruncă furculiţa pe masă.

— Eu am terminat de mâncat. Se ridică în picioare şi plecă de la masă. Dacă n-are nimeni nimic împotrivă, eu sunt pe-afară, primprejur.

Ieşi din sala de mese, pe coridor. Câţiva funcţionari ai Directoratului stăteau ici-colo, discutând cu voce joasă. Benteley porni să se plimbe fără ţintă, cu mintea chinuită.

După o vreme, Rita O’Neill apăru în cadrul uşii. Rămase privindu-l, cu braţele încrucişate strâns.

— Îmi pare rău, spuse într-un târziu.

— E-n regulă.

Veni lângă el, respirând cu iuţeală, cu buzele roşii întredeschise.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Ai făcut destul. Îşi puse degetele agile, aprinse parcă de febră, pe braţul lui Benteley. Mulţumesc.

Bărbatul se trase înapoi.

— Mi-am călcat jurământul faţă de Verrick; să privim adevărul în faţă. Mai mult însă nu pot face. L-am ucis pe Moore, era pe-atât de lipsit de suflet, pe cât este acum lipsit de trup. Nu este altceva decât un intelect care calculează, nu un om. De Reese Verrick nu mă ating.

Ochii negri ai Ritei aruncară văpăi.

— Bunul simţ ar trebui să te oprească să spui asta. Eşti atât de nobil şi plin de etică! Chiar nu ştii ce ţi-ar face Verrick dacă ar pune mâna pe tine?

— Nu ştii unde să te opreşti. Am depus jurământul în faţa unchiului tău; oare asta nu-i destul? Pe hârtie, sunt un criminal, am încălcat o lege. Dar eu nu mă consider criminal. Se întoarse să o privească în ochi, sfidător. Înţelegi?

Rita bătu în retragere.

— Nici eu nu te consider un criminal. Ezită, pătrunsă de nesiguranţă. O să încerci să-i spui ce să facă?

— Cui, lui Cartwright? Bineînţeles că nu.

— O să-l laşi să decidă singur? Wakeman nu vroia să-i lase. El este cel care trebuie să conducă; tu nu te poţi amesteca.

— În viaţa mea n-am spus nimănui ce să facă. Tot ce vreau eu să fac este... Ridică din umeri supărat, nefericit. Nu ştiu. Să fiu un alt Al Davis, cred. Să am casa mea şi o slujbă bună. Să-mi văd de treaba mea. Vocea i se ridică, disperată: Dar, fir-ar să fie, nu în sistemul ăsta. Vreau să fiu un Al Davis într-o lume unde să mă pot supune legilor, nu să le încalc. Vreau să mă supun legilor! Vreau să le respect. Vreau să-i respect pe cei din jurul meu.

O clipă, Rita rămase tăcută.

— Îl respecţi pe unchiul meu. Iar dacă nu, o vei face. Se întrerupse, jenată: Pe mine nu mă respecţi?

— Ba da, desigur, spuse Benteley.

— Vorbeşti serios?

Bărbatul zâmbi în colţul gurii.

— Sigur. De fapt...

La capătul holului apăru maiorul Shaeffer. Îi strigă lui Benteley, fără putere, ascuţit:

— Benteley, *fugi!*

Benteley rămase paralizat. Apoi se smulse de lângă Rita O'Neill.

— Du-te înăuntru, lângă unchiul meu. Îşi scoase, cu o smucitură, explozonul.

— Dar ce...

El se întoarse şi o luă la goană pe coridor, îndreptându-se către rampa de coborâre.

Captatori şi funcţionari ai Directoratului alergau în toate părţile. Ajunse la nivelul solului şi fugi disperat înspre peretele balonului.

Prea târziu.

O siluetă îmbrăcată pe jumătate într-un costum Farley îi bară calea. Eleanor Stevens, cu părul roşu învolburat ca o văpaie, faţa palidă cu respiraţia întretăiată, apăru în grabă lângă el.

— Pleacă de aici, gâfâi ea. În costumul greu, cu care nu era obişnuită, se împiedică de un container cu provizii şi aproape căzu lângă perete. Ted, gemu ea. Nu încerca să i te opui; fugi. Dacă pune mâna pe tine...

— Ştiu, spuse Benteley. Mă omoară.

La orificiul de intrare în balon, un singur vehicul de mare viteză al Colinei aterizase pe suprafaţa aridă. Pasagerii începuseră să coboare; în grup mic şi compact, câteva siluete înaintau cu prudenţă către staţiune.

Sosise Reese Verrick.

CAPITOLUL 15

Leon Cartwright se îndreptă către orificiul de intrare.

— Ai face mai bine să dispari un timp, i se adresă lui Benteley. Vorbesc eu cu Verrick.

Shaeffer împărţi instrucţiuni rapide; un grup de captatori sosiră în grabă, însoţiţi de o mână de funcţionari ai Directoratului.

— Nu are nici un rost, îi spuse el lui Cartwright. Poate la fel de bine să rămână aici. Nu poate părăsi balonul şi Verrick ştie că este aici. Mai bine să terminăm o dată cu toată povestea asta.

— Verrick poate intra aici când pofteşte? întrebă Benteley cu disperare.

— Bineînţeles, îi răspunse Cartwright. Este o staţiune publică. El nu este un asasin; este un cetăţean ca oricare altul.

— Te supără să fi de faţă? îl întrebă Shaeffer pe Benteley. S-ar putea să... nu-ţi fie tocmai uşor.

— Rămân, spuse Benteley.

Verrick şi cei câţiva oameni care-l însoţeau pătrunseră fără să se grăbească prin orificiul larg de intrare. Scoţându-şi costumele, priviră în jurul lor, precauţi.

— Salut, Verrick, rosti Cartwright. Cei doi îşi dădură mâna. Vino înăuntru să bei o ceaşcă de cafea. Noi tocmai eram la masă.

— Mulţumesc, răspunse Verrick. Primesc, dacă nu vă deranjez. Era tras la faţă, dar calm. Vorbea cu voce joasă; îl urmă ascultător pe Cartwright de-a lungul coridorului către sala de mese. Ştii, nu-i aşa, că Pelling a părăsit acest loc?

— Ştiu, spuse Cartwright. Se îndreaptă către nava lui John Preston.

Ceilalţi îi urmară, intrând în sala de mese, unde luară loc. Roboţii MacMillan strânseseră masa; puseră din nou, repede, ceşti şi farfurioare. Benteley îşi găsi un loc lângă Rita O'Neill, la celălalt capăt al mesei, cât mai departe de Verrick. Acesta îl văzu, însă nu lăsă să-i scape mai mult de o licărire fugară de recunoaştere. Shaeffer, ceilalţi membri ai Corpului şi funcţionarii Directoratului ocupară scaune mai aproape de perete şi ascultară, privind cu respect.

— Presupun că o va găsi, murmură Verrick. Când am plecat de la Farben, parcursese deja treizeci şi nouă de unităţi

astronomice; am verificat pe monitorul telecomunicaţional. Mulţumesc. Acceptă cafeaua neagră şi sorbi din ea, uşurat. Multe s-au mai întâmplat astăzi, multe...

— Ce-ar face Moore dacă ar pune mâna pe materialul lui Preston? întrebă Cartwright. Îl cunoşti mai bine decât mine.

— Greu de spus. Moore a fost întotdeauna un lup singuratic. S-a băgat în toate astea pentru propria lui plăcere... eu i-am dat materialele şi el a lucrat la proiectele lui. Este eminent.

— Şi mie mi-a făcut aceeaşi impresie. N-a fost el creierul întregului proiect Pelling?

— A fost pe de-a-ntregul ideea lui. Eu doar l-am angajat. Ştiam cât este de bun. N-am încercat să-i spun eu ce să facă.

Eleanor Stevens intrase fără zgomot în sala de mese. Rămase în picioare nervoasă şi nesigură, mâinile ei mici şi subţiri încleştate una într-alta. După un moment de nehotărâre temătoare, se lăsă să alunece pe un scaun într-un colţ mai întunecat al camerei, privind cu ochii ei mari; o prezenţă rezervată şi înfricoşată, pe jumătate pierdută în penumbră.

— Mă întrebam unde-ai plecat, îi spuse Verrick. Mi-ai luat-o înainte cu... Se uită la ceas. Doar câteva minute.

— Moore se va întoarce la tine dacă obţine ceea ce vrea? întrebă Cartwright.

— Mă îndoiesc. N-ar exista nici un motiv întemeiat.

— Jurământul lui?

— N-a pus niciodată prea mare preţ pe aşa ceva. Ochii adânciţi în orbite ai lui Verrick căutau parcă pe cineva. Se pare că este o modă printre tinerii mai talentaţi. Presupun că jurămintele nu le mai par atât de importante ca pe vremuri.

Benteley nu spuse nimic. Sub degete simţea arma rece şi umezită de propria lui transpiraţie. Cafeaua i se răcea, neatinsă. Rita O’Neill fuma nervoasă; îşi stinse ţigara, strivind-o vârtos, aprinse o alta, care se prefăcu numaidecât într-un chiştoc.

— Ai de gând să convoci o a doua Convenţie a Provocării? întrebă Cartwright.

— Oh, nu ştiu. Deocamdată nu. Verrick îşi împreună mâinile într-o piramidă masivă, pe care o studie şi apoi o destramă din nou în degete individuale. Îşi plimbă privirea absentă de jur împrejurul sălii de mese: Nu-mi aduc aminte de locul acesta. Este proprietatea Directoratului, nu-i aşa?

Shaeffer fu cel care răspunse.

— Întotdeauna pregătim ceva în avans. Poate vă aduceţi aminte de staţia interplanetară pe care v-am pus-o la punct

aproape de suprafaţa lui Marte. Aceea fusese construită în timpul mandatului lui Robinson.

— Robinson… Verrick reflectă posomorât. Mi-amintesc de el. Dumnezeule, asta a fost acum zece ani. Chiar a trecut atâta timp?

— De ce aţi venit aici? Vocea Ritei O'Neill electrifică atmosfera.

Sprâncenele stufoase ale lui Verrick se împreunară într-o încruntare obosită. Evident, nu o cunoştea pe Rita. Se întoarse către Cartwright pentru a primi o explicaţie.

— Nepoata mea, spuse Cartwright. Făcu prezentările; Rita privea furioasă în ceaşca de cafea şi nu scoase un cuvânt. Buzele i se albiră şi-şi încleştă pumnii până când Verrick uită de ea şi se întoarse la piramidele construite din degete şi la gândurile lui negre.

— Bineînţeles, rosti el într-un târziu, nu ştiu ce v-a spus Benteley. Presupun că mi-aţi înţeles de-acum aranjamentul.

— Ceea ce Benteley nu mi-a spus, a captat Shaeffer, răspunse Cartwright.

Verrick mormăi ceva de neînţeles.

— Atunci ştiţi tot ce aş putea să vă ofer ca explicaţie, conchise el. Îşi înălţă capul masiv. Pot să consider asta de la sine înţeles?

— Da, spuse Cartwright, încuviinţând din cap. Desigur.

— N-am intenţia să aduc în discuţie nimic legat de Herb Moore. În ceea ce mă priveşte, acesta este un capitol închis. Verrick se strădui să scoată ceva din buzunar şi în final aduse la lumină un explozon Hopper greoi, pe care-l propti în picioare între paharul său cu apă şi inelul pentru şerveţele. Nu prea pot să-l omor pe Benteley aici, la masă. Am să aştept până mai târziu. Un gând îi trecu prin minte. Nu trebuie să-l omor aici, în staţiune. Poate să meargă înapoi cu mine şi-am să-l omor undeva pe drum.

Între Shaeffer şi Cartwright avu loc un schimb de priviri. Verrick nu se sinchisi; privea în jos, posac, la explozon şi la mâinile lui ca nişte labe de urs.

— Asta nu are importanţă, spuse Cartwright. Dar trebuie să se clarifice un lucru. Benteley este în prezent sub jurământ faţă de mine, ca Maestru al Jocului. A depus un jurământ poziţional.

— Dar nu are voie, spuse Verrick. Şi-a încălcat jurământul faţă de mine; asta îi interzice libertatea de a mai jura.

— Ei bine, spuse Cartwright, eu nu consider că şi-a încălcat jurământul faţă de tine.

— L-ai trădat, explică Shaeffer.

Verrick reflectă îndelung.

— Nu sunt conştient de nici o trădare. Mi-am îndeplinit îndatoririle şi obligaţiile care-mi reveneau.

— Asta nu-i nici pe departe adevărat, îl contrazise Shaeffer.

Urmă un moment de tăcere.

Verrick mormăi, apucă din nou explozonul, îl examină, apoi îl vârî înapoi în buzunarul hainei.

— Va trebui să avem o părere autorizată, murmură. Să încercăm să-l aducem aici pe Judecătorul Waring.

— Bine, încuviinţă Cartwright. Nu-i o idee rea. Vrei să rămâi aici până atunci?

— Mulţumesc. Sunt cumplit de obosit. Am nevoie să mă odihnesc bine şi mult. Privi în jurul lui. Şi acesta pare a fi exact locul potrivit.

***

Judecătorul Felix Waring era un om ursuz, cocârjat, într-un costum negru mâncat de molii şi cu o pălărie demodată, ducând sub braţ un dosar greu şi mare, cu coperte tari. Era cel mai de seamă om al legii din sistem; şi avea o barbă albă, lungă.

— Ştiu cine eşti, bombăni el ţâfnos, dând cu ochii de Cartwright. Şi tu. Dădu din cap scurt către Verrick. Tu şi milionul tău de dolari în aur. Pelling ăla al tău a fost un mare fâs, nu-i aşa? chicoti vesel. Nu mi-a plăcut nici o clipă cum arăta. N-avea un muşchi pe el.

În staţiune era „dimineaţă”.

Nava care îl adusese pe Judecătorul Waring dăduse la iveală, fără prea multă zarvă, maşini MacMillan de ştiri, funcţionari ai sistemului Colinar şi încă şi mai mulţi funcţionari ai Directoratului. Tehnicienii în domeniul telecomunicaţiilor sosiră cu propria lor navă; un şuvoi constant de muncitori se revărsa în balon. Pretutindeni întâlneai echipa de semnalizare, cu colaci încurcaţi de cabluri aruncate peste umăr, întinzând echipament telecomunicaţional. Către miezul zilei, staţiunea devenise un stup zumzăind de o activitate zgomotoasă, cu scopuri bine definite. Pretutindeni forfotă, un du-te-vino de oameni cu expresii hotărâte.

— Cum vi se pare? îl întrebă un funcţionar al Directoratului pe un membru al echipei de telecomunicaţii.

— Nu destul de spaţios. Dar ce zici de locul de acolo?

— E sala principală de jocuri.
— Acolo e bine. Se făcură semne ca echipamentul să fie adus către arcul de la intrare. Acustica n-o să fie perfectă, dar n-are nimic, nu-i aşa?
— Nici să nu te gândeşti. Nu vrem bubuieli; foloseşte ceva mai mic.
— Să nu treceţi prin peretele balonului, avertiză un soldat echipa de lucru care instala echipament de transmisie.
— E cam greu, spuse un tehnician. Locul ăsta a fost făcut doar pentru turişti şi beţivani.
Sala centrală de jocuri se umpluse rapid cu bărbaţi şi femei în haine viu colorate, de vacanţă. Alergau de colo-colo, jucau tot felul de jocuri şi se distrau, în timp ce tehnicienii şi echipele de muncitori întindeau fel de fel de maşinării. Roboţi MacMillan erau prezenţi la tot pasul, împiedicând pe toată lumea şi făcând o puzderie de boroboaţe printre participanţii la jocuri.
Benteley stătea retras într-un colţ, privind posomorât.
Bărbaţii şi femeile râzând, îmbrăcaţi în culori vesele ţopăiau în toate direcţiile; shuffleboard era un sport popular, la fel ca şi softbalul şi fotbalul. Nu era permis nici un joc pur intelectual. Era o staţiune de terapie psihiatrică: jocurile erau terapeutice. La câţiva metri de Benteley, o tânără cu părul mov aprins stătea aplecată, plină de hotărâre, peste o planşă de culori, tridimensională, formând combinaţii complicate de forme, tonuri şi texturi, cu mici gesturi agile şi tremurate ale mâinilor.
— E drăguţ aici, îi spuse Rita O’Neill la ureche.
Benteley aprobă din cap.
— Mai avem încă ceva timp până încep. Rita aruncă, dusă pe gânduri, un disc ţipător colorat drept în mijlocul unui cârd de raţe-robot. O raţă căzu moartă, ascultătoare şi un scor se modifică, sunător, pe un marcaj. Vrei să joci ceva? Să faci puţină mişcare şi să te distrezi? Mor să le încerc pe toate câte-s pe-aici.
Cu Rita în frunte, cei doi se strecurară printre oameni şi intrară în sala de gimnastică, amplasată într-un loc mai retras. Soldaţi ai Directoratului îşi scoseseră uniformele verzi şi se înfruntau cu câmpuri magnetice, fascicole de presiune, trepte artificiale de înaltă gravitaţie, o varietate de echipament de forţă pentru întărirea muşchilor. În mijlocul sălii, un grup privea plin de interes un membru al Corpului angajat într-o luptă corp la corp cu un robot MacMillan.
— Foarte sănătos, remarcă ursuz Benteley.

— Oh, este un loc minunat. Nu crezi că Leon s-a mai întremat puţin? Arată mult mai bine de când s-a sfârşit povestea aia cu Pelling.

— O să trăiască probabil până la adânci bătrâneţe, încuviinţă Benteley.

Obrajii Ritei luară foc.

— Nu-i nevoie de aşa ceva. Chiar nu poţi fi loial nimănui, nu? Nu te gândeşti decât la tine!

Benteley plecă mai departe; după un moment, Rita îl urmă.

— Judecătorul Waring urmează să ia o hotărâre cu toţi entuziaştii ăştia ce aleargă în toate părţile? întrebă Benteley. Ajunsese lângă o membrană înălţată astfel încât trupuri bronzate să poată sta întinse la soare. Până şi roboţii MacMillan. Ameninţarea a rămas de domeniul trecutului. Asasinul şi-a luat tălpăşiţa.

Rita îşi scoase veselă hainele, le dădu unui îngrijitor mecanic şi se aruncă într-un şuvoi format din membranele tremurătoare. Contracâmpuri de joasă gravitaţie îi eliberă trupul; se învârti ameţitor în adâncurile membranei şi după un timp ieşi din nou la suprafaţă cu sufletul la gură şi îmbujorată, încercând în zadar să găsească ceva de care să se ţină.

Benteley o ajută, trăgând-o la poziţia verticală.

— Uşurel.

— Am uitat cum e cu joasa gravitaţie. Râzând surescitată, se trase de lângă el, gata să sară într-o porţiune mai adâncă a membranelor.

— Haide, e grozav! Nici nu mi-am dat seama până acum.

— Stau şi mă uit, spuse Benteley, posac.

Trupul zvelt al fetei dispăru o vreme. Membrana vibra şi pulsa; în cele din urmă, ea ieşi la suprafaţă şi rămase întinsă istovită. Soarele artificial îi scânteia pe spatele şi umerii acoperiţi de transpiraţie. Închizând ochii, căscă plină de mulţumire.

— Ce bine e să te odihneşti, murmură somnoroasă.

— Şi acesta este locul cel mai potrivit pentru asta, îl parafrază Benteley pe Verrick. Dacă nu te preocupă nimic altceva.

Nici un răspuns. Rita adormise.

Benteley rămase cu mâinile în buzunare, înconjurat de un nor de culori vesele şi de mişcare. Oameni râzând se hârjoneau pe lângă el; jocuri nenumărate şi neîntrerupte începeau iar şi

iar. Într-un colţ, Leon Cartwright vorbea cu un bărbat pântecos, posomorât la înfăţişare.

Harry Tate, preşedinte ai Corporaţiei Industriilor Vizuale Inter-Plan, îl felicita pentru runda în care ieşise învingător în confruntarea cu primul lui asasin. Benteley rămase privind la ei până când se despărţiră. Într-un târziu se întoarse cu spatele la membrane, şi se trezi faţă-n faţă cu Eleanor Stevens.

— Cine este? întrebă Eleanor cu voce sonoră, întretăiată.

— Nepoata lui Cartwright.

— O cunoşti de foarte multă vreme?

— De-abia am întâlnit-o.

— E drăguţă. E mai bătrână decât mine, nu-i aşa? Chipul micuţ al lui Eleanor era rece ca o foaie de metal; zâmbi în sus, către el, aidoma unei păpuşi vesele de tinichea. Trebuie să aibă pe puţin treizeci de ani.

— Nu chiar, spuse Benteley.

Eleanor ridică din umeri.

— N-are importanţă. Brusc, plecă de lângă el; după un moment, Benteley o urmă, cu un sentiment de oboseală. Vrei să bei ceva? îl întrebă ea peste umăr. E-atât de cald aici înăuntru. Şi toate ţipetele astea fac să m-apuce durerea de cap.

— Nu, mulţumesc, răspunse Benteley, văzând-o că apucă din mers un martini de pe o tavă în perete. Vreau să rămân treaz.

Eleanor îşi continuă plimbarea răsucind paharul înalt între degetele subţiri.

— O să-nceapă în curând. O să-l lase pe ţapul ăla bătrân şi prost să hotărască.

— Ştiu, spuse apatic bărbatul.

— Nici nu cred că ştie pe ce lume e. Verrick l-a dus de nas la Convenţie; o s-o facă din nou. Au mai venit veşti despre Moore?

— Telecomunicaţiile şi-au instalat ecranul aici, pentru Cartwright. Lui Verrick nu-i pasă; el nu s-a băgat.

— Ce se vede pe ecran?

— Nu ştiu. Nu m-am ostenit să mă uit. Benteley se opri. Printr-o uşă întredeschisă zărise o masă şi scaune, scrumiere, instrumente de înregistrat. Asta este…

— Este camera pe care au pregătit-o. Deodată, Eleanor scoase un strigăt de groază. *Ted, te rog, ia-mă de aici!*

Reese Verrick trecuse prin cadrul uşii.

— Ştie, continuă femeia cu o voce de gheaţă, croindu-şi drum, fără ţintă, printre oamenii care râdeau. Am venit să te previn, ai uitat? Ted, el ştie.

— Foarte rău, rosti Benteley.

— Nu-ţi pasă?

— Îmi pare rău. N-am ce să-i fac lui Reese Verrick. Dacă ar exista ceva, presupun că aş face-o. Sau poate că nu.

— Poţi să-l omori! Vocea îi era de o isterie ascuţită. Ai o armă. Poţi s-o faci înainte să ne omoare el pe amândoi!

— Nu, spuse Benteley. N-am să-l omor pe Reese Verrick. Asta iese din discuţie. Am să aştept, să văd ce se întâmplă. În orice caz, eu am terminat cu toate astea.

— Şi... cu mine?

— Ştiai despre bombă.

— Şi ce puteam să fac? Alergă după el, scoasă din minţi de teamă. Ted, nu puteam să-l opresc, nu-i aşa?

— Ştiai, în noaptea aceea în care am fost împreună. Când m-ai convins s-o fac.

— Da! Eleanor alunecă sfidătoare în faţa lui, barându-i drumul. Aşa este! Ochii ei verzi scânteiau sălbatic. Ştiam! Dar tot ce ţi-am spus a plecat din suflet. Am vorbit serios, Ted!

— Cristoase, mormăi Benteley. Se întoarse cu spatele, dezgustat.

— Ascultă-mă. Îl prinse de braţ, implorându-l. Şi Reese ştia. Toată lumea ştia. Nu era nimic de făcut, cineva trebuia să fie acolo, înăuntru, nu-i aşa? Răspunde-mi! Se ţinu după el, pierzându-şi echilibrul. Răspunde-mi! strigă.

Benteley făcu un pas înapoi în timp ce un bătrânel cu barba albă trecu mânios şi bombănind chiar pe lângă el, către anticameră. Dispăru înăuntru şi-şi lăsă cartea grea să cadă pe masă cu o bufnitură. Îşi suflă nasul, se plimbă de colo-colo cu un aer critic, examinând scaunele şi în final se aşeză în capul mesei. Reese Verrick, sumbru, în picioare lângă o fereastră, schimbă cu el câteva vorbe. O clipă mai târziu, Leon Cartwright îl urmă pe Judecătorul Waring.

Inima lui Benteley începu din nou să bată, încet, parcă împotriva voinţei sale. Începea şedinţa.

CAPITOLUL 16

În încăpere se aflau cinci bărbaţi.

Judecătorul Waring şedea într-un capăt al mesei, înconjurat de tratatele lui juridice şi de benzi. Leon Cartwright şi silueta masivă, voluminoasă, a lui Reese Verrick stăteau faţă-n faţă, despărţiţi de două scrumiere pline vârf şi o carafă urâtă, cu apă cu gheaţă. Benteley şi maiorul Shaeffer stăteau tot faţă-n faţă, la capătul îndepărtat al mesei. Ultimul scaun era gol; Oster, tehnicienii din telecomunicaţii, funcţionarii Directoratului, militarii Colinei, nu căpătaseră permisiunea să intre. Se aflau acum în sala de jocuri şi în sala de gimnastică, ori întinşi la soare în jurul bazinului. Prin uşa grea de lemn a anticamerei veneau, filtrate, vibraţiile şi forfota îndepărtată a bărbaţilor şi femeilor distrându-se.

— Nu fumează nimeni, mormăi judecătorul Waring. Îşi plimbă privirea furioasă şi bănuitoare de la Verrick la Cartwright şi înapoi la Verrick. Drăcia aia de înregistrat funcţionează?

— Da, spuse Shaeffer.

Robotul înregistrator se deplasă vioi de-a lungul mesei şi-şi ocupă poziţia în faţa lui Reese Verrick.

— Mulţumesc, spuse Verrick, adunându-şi hârtiile şi pregătindu-se să înceapă.

— El este individul? întrebă Waring, arătând înspre Benteley.

— El este cel pentru care am venit, spuse Verrick, după o privire aruncată în direcţia respectivă. Dar nu este singurul. Toţi şi-au încălcat jurămintele, dând loialităţii cu piciorul şi trădându-mă. Vocea i se pierdu, vagă. Nu mai e ca în trecut, orice-ai spune. Se smulse din starea în care alunecase şi-şi continuă declaraţia liniştit: Benteley a fost pus pe liber de Oiseau-Lyre. Era un clasificat în derivă, fără poziţie. A venit la mine în Batavia, în căutarea unei poziţii 8-8; asta era clasa lui. Lucrurile mergeau prost pentru mine la acea vreme. Nu ştiam ce mă aşteaptă; mă gândeam chiar că s-ar putea să fiu nevoit să concediez o parte din personalul meu. Totuşi, l-am angajat, în ciuda propriei mele nesiguranţe. L-am luat în casa mea, i-am dat un apartament la Farben.

Shaeffer îi aruncă o privire rapidă lui Cartwright; el o lua înaintea cuvintelor rostite ale lui Verrick.

— Totul era în dezordine, dar i-am dat lui Benteley ceea ce dorea. L-am introdus în rândurile personalului meu de cercetări biochimice. I-am dat o femeie cu care să se culce, l-am hrănit, am avut grijă de el. L-am băgat în cel mai mare proiect al meu. Verrick ridică uşor vocea. I s-a dat o poziţie de răspundere în cadrul proiectului, la insistenţele lui. A spus că vrea să aibă un post de răspundere. Am avut încredere în el şi i-am dat ce mi-a cerut. La momentul crucial, m-a trădat. Şi-a ucis superiorul direct, şi-a lăsat munca şi a fugit. A fost prea laş ca să meargă mai departe, aşa că şi-a încălcat jurământul. Proiectul, de o importanţă critică, s-a prăbuşit din cauza lui. A venit aici pe o navă a Directoratului şi a încercat să depună jurământul în faţa Maestrului Jocului.

Verrick tăcu. Terminase.

Benteley auzise cuvintele cu un fel de surpriză surdă, din ce în ce mai mare. Aşa se întâmplase, cu adevărat? Waring se uita la el curios, aşteptând să-l audă. Benteley ridică din umeri; n-avea nimic de zis. Nimic nu mai depindea de el.

Atunci auzi vocea lui Cartwright:

— Care era rolul lui Benteley în acest proiect?

Verrick ezită.

— În general avea aceleaşi sarcini ca şi ceilalţi din clasa 8-8.

— Fără nici o diferenţă?

— Nu, din câte mi-aduc aminte, răspunse Verrick după o pauză.

— Asta este o minciună, i se adresă Shaeffer judecătorului Waring. Cunoaşte o diferenţă.

Verrick dădu din cap fără tragere de inimă.

— Există o diferenţă, recunoscu el. Benteley a cerut şi a căpătat poziţia principală. El ar fi dus proiectul până la faza lui finală. Aveam încredere deplină în el.

— Care era acea fază finală? întrebă judecătorul Waring.

— Moartea lui Benteley, răspunse Cartwright.

Verrick nu-l contrazise. Îşi examină hârtiile, dus pe gânduri, până când, în sfârşit, judecătorul Waring îl întrebă:

— Este adevărat?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Benteley ştia? continuă judecătorul.

— La început, nu. Nu era posibil să i se împărtăşească aceste informaţii numaidecât; de-abia ajunsese la noi. M-a trădat atunci când a aflat. Mâinile grele ale lui Verrick apucară convulsiv

hârtiile. A distrus întregul proiect. Toţi s-au retras; toţi m-au părăsit.

— Cine altcineva te-a mai trădat? întrebă Shaeffer curios.

Maxilarul puternic al lui Verrick se mişcă.

— Eleanor Stevens. Herb Moore.

— Oh, spuse Shaeffer. Am crezut că Moore era cel pe care l-a ucis Benteley.

— Moore era superiorul lui direct. El era creierul proiectului.

— Dacă Benteley l-a ucis pe Moore, iar Moore te trădase... Shaeffer se întoarse către judecătorul Waring: Sună ca şi cum Benteley a acţionat ca un serv loial.

Verrick pufni dispreţuitor.

— Moore m-a trădat abia după aceea. După ce Benteley... Se întrerupse.

— Continuă, spuse Shaeffer.

— După ce Benteley l-a ucis, rosti Verrick cu greutate, cu limba parcă înţepenită.

— Cum adică? întrebă judecătorul Waring cu îndărătnicie. Nu înţeleg.

— Spune-i care era proiectul, sugeră Shaeffer pe un ton blajin. Atunci o să înţeleagă.

Verrick studie porţiunea de masă din faţa lui. Îndoi colţurile unei hârtii şi în final vorbi:

— Nu mai am nimic de spus. Se ridică încet în picioare. Retrag materialul legat de moartea lui Moore. Nu este deloc relevant.

— Pe ce te bazezi? întrebă Cartwright.

— Benteley a spălat putina, abandonându-şi munca. A părăsit slujba în care-l pusesem, slujba pe care a primit-o atunci când a depus jurământul către mine. Ar fi trebuit să rămână. Era de datoria lui.

Cartwright se sculă şi el.

— Nu mai am nimic de adăugat, spuse către judecătorul Waring. I-am luat jurământul lui Benteley pentru că l-am considerat eliberat în mod legal de jurământul anterior făcut către Verrick. Am considerat că jurământul a fost încălcat de Verrick. Benteley a fost trimis la moarte fără ştirea sa. Un protector nu are voie să trimită un serv clasificat la moarte involuntară. Dacă servul are o clasificare, atunci este nevoie de acordul scris al acestuia.

Capul judecătorului Waring se mişca în sus şi-n jos.

— Un serv clasificat trebuie să fie de acord. Un protector îşi poate distruge servul clasificat pe bază involuntară numai dacă servul şi-a încălcat jurământul. Călcându-şi jurământul, servul îşi pierde drepturile, dar rămâne proprietatea protectorului său. Judecătorul Waring îşi adună volumele juridice şi benzile. Aici, cazul prezintă un singur punct. Dacă protectorul în chestiune şi-a încălcat partea lui de jurământ, atunci servul în chestiune a avut dreptul legal de a-şi lăsa munca şi de a pleca. Dar dacă protectorul nu şi-a încălcat partea lui de jurământ înainte de plecarea servului, atunci servul este vinovat şi pasibil de pedeapsa cu moartea.

Cartwright se îndreptă către uşă. Verrick îl urmă, cu faţa întunecată şi morocănoasă, mâinile vârâte adânc în buzunare.

— Atunci, asta este, spuse Cartwright. Vom aştepta hotărârea dumneavoastră.

***

Când le parveni hotărârea, Benteley era cu Rita O'Neill. Shaeffer îl abordă scurt.

— L-am captat pe Waring, îi spuse. A luat o hotărâre, în sfârşit.

În staţiune era „seară". Benteley şi Rita stăteau într-unul din băruleţele mai retrase, două siluete vagi în penumbrele mâncătoare de culori care le învăluiau masa. O singură lumânare de aluminiu sfârâia între ei. Ici-colo în încăpere, se aflau funcţionari ai Directoratului, murmurând, cu privirile pierdute în gol, sorbindu-şi băuturile. Un robot MacMillan se mişca silenţios printre ei.

— Şi? vorbi Benteley. Ce-a hotărât?

— Este în favoarea ta, zise Shaeffer. O va anunţa peste câteva minute. Cartwright mi-a spus să-ţi dau de ştire cât mai repede.

— Atunci Verrick nu are nici un drept asupra mea, rosti Benteley cu mirare. Sunt în siguranţă.

— Într-adevăr. Shaeffer se îndepărtă de masă. Felicitări. Dispăru prin uşa pe care intrase.

Rita puse o mână pe braţul lui Benteley.

— Slavă cerului.

Bărbatul nu simţea nici o emoţie, doar un fel de buimăceală goală.

— Presupun că asta lămureşte totul, murmură. Privi absent un şuvoi de culoare ce urca în sus pe perete, plutind suspendat sub tavan şi coborând apoi iarăşi precum un păianjen fluid. Se

dizolvă din nou în vârtejuri şi pete fundamentale, apoi se reformă şi-şi începu iar lenta târâre în sus.

— Ar trebui să sărbătorim, spuse Rita.

— Da, sunt acolo unde am vrut să ajung. Benteley sorbi ce-i mai rămăsese în pahar. Lucrez pentru Directorat. Cu jurământul depus către Maestrul Jocului. Cu asta pornisem în gând, în ziua aceea. Ce mult îmi pare de atunci. Ei, am ajuns, în sfârşit. Privi în jos, la pahar şi nu mai spuse nimic.

— Cum te simţi?

— Nu foarte diferit.

Rita rupse un plic cu chibrituri şi începu să le ardă pe rând la flacăra lumânării metalice.

— Nu eşti mulţumit, nu-i aşa?

— Sunt atât de departe de mulţumire pe cât poate fi posibil unei fiinţe omeneşti.

— De ce? întrebă ea blând.

— N-am făcut nimic, chiar nimic. La început am dat toată vina pe Coline, dar Wakeman a avut dreptate. Nu este vorba de Coline, este întreaga societate. Duhoarea este răspândită peste tot. Să scapi de sistemul Colinar nu ajută, nici pe mine şi nici pe altcineva. Împinse, mânios, paharul din faţa lui. M-aş putea ţine de nas, pretinzând că nu există. Dar asta nu ajunge. Trebuie făcut ceva. Toată această structură debilă, sclipitoare, trebuie dărâmată. Este putredă, coruptă... gata să dea cu nasul de pământ. Ceva însă trebuie să se înalţe în locul ei, ceva trebuie construit. Nu ajunge să dărâmi. Trebuie să ajut la construirea noului. Cei care vin trebuie să trăiască altfel. Aş vrea să fac ceva care să schimbe lucrurile.

— Poate că-ţi stă în putinţă.

— Cum? De unde să-mi vină şansa? Sunt încă un serv. Încă legat de mâini şi de picioare, încă sub jurământ.

— Eşti tânăr. Amândoi suntem tineri. Avem mulţi ani în faţa noastră ca să plănuim şi să clădim. Rita îşi ridică paharul. Avem o viaţă întreagă în faţă ca să schimbăm cursul Universului.

Benteley zâmbi.

— Bine. Beau pentru asta. Ridică şi el paharul şi-l atinse pe al ei cu un clinchet. Dar nu prea mult. Zâmbetul i se şterse. Verrick încă mai bântuie pe-aici. O să aştept până când pleacă şi-atunci o să beau liniştit.

Rita terminase de hrănit flacăra albă a lumânării cu bucăţele de hârtie.

— Ce se întâmplă dacă te omoară?

— Îl împuşcă.

— Ce se întâmplă dacă îl ucide pe unchiul meu?

— Îi iau cartela-putere. N-ar mai fi niciodată Maestru al Jocului.

— Oricum n-o să mai fie Maestru al Jocului, rosti Rita încetişor.

— Ce vrei să spui? se trezi Benteley la realitate. La ce te gândeşti?

— Nu cred că o să plece înapoi cu mâinile goale. Nu se poate opri aici. Îl privi cu ochii ei întunecaţi şi serioşi. Nu s-a terminat, Ted. Trebuie să omoare pe cineva.

Benteley începu un răspuns. În acel moment, o umbră subţire căzu peste masă. Ridică privirea, cu o mână deja în buzunar, pe mânerul rece al armei.

— Hello, spuse Eleanor Stevens. Vă supăraţi dacă mă aşez şi eu?

Luă loc liniştită de partea cealaltă a mesei, cu mâinile împreunate calm în faţa ei, cu un zâmbet fix, mecanic, pe buze. Ochii verzi aruncară priviri strălucitoare mai întâi lui Benteley, apoi Ritei. În penumbra barului, părul îi răspândea o lumină de un ruginiu aprins, moale şi greu în jurul gâtului şi umerilor goi.

— Cine eşti? întrebă Rita.

Cu ochii verzi jucându-i în cap, Eleanor se aplecă să-şi aprindă ţigara de la flacăra lumânării.

— Doar un nume. Nu mai sunt cu adevărat o persoană, de-acum încolo. Nu-i aşa, Ted?

— Mai bine-ai pleca de aici, spuse Benteley. Nu cred că Verrick ar vrea să te vadă cu noi.

— Nu l-am mai văzut pe Verrick de când am ajuns aici. Doar de la distanţă. Poate că am să-l părăsesc. Poate c-am să-l las baltă; toţi ceilalţi par s-o facă.

— Ai grijă, spuse Benteley.

— Să am grijă? Cu ce? Eleanor suflă un nor de fum cenuşiu care-i învălui pe Benteley şi Rita. N-am avut cum să nu aud ce vorbeaţi. Ai dreptate. Ochii îi erau fixaţi pe Rita; vorbea repede, cu o voce ascuţită, fragilă. Verrick încercă să se hotărască. El te vrea pe tine, Ted, dar o să se mulţumească şi cu Cartwright. Este în apartamentul lui, încercând să ia o decizie. Până acum îl avea pe Moore în preajmă care să-i aranjeze treburile într-o drăguţă ecuaţie matematică. Fie o valoare arbitrară de plus 50 pentru uciderea lui Benteley. Dar un minus de 100 pentru că poţi fi împuşcat pentru asta. Fie o valoare arbitrară de plus 40

pentru uciderea lui Cartwright. Dar un minus de 50 pentru că-ţi poţi pierde cartela-putere. Oricum o dai, tot pierde.

— E-adevărat, spuse Benteley prudent. În ambele cazuri, pierde.

— Dar mai există o alternativă, spuse Eleanor, animată. Pe-asta am gândit-o singură. Dădu din cap veselă către Rita. Vreau să spun, tu ai gândit-o. Dar eu am făcut ecuaţia. Fie o valoare arbitrară de plus 40 pentru uciderea lui Cartwright. Pe urmă încearcă astfel: fie un minus 100 pentru Cartwright fiindcă a fost ucis. Ceea ce compensează pentru partea cealaltă; asta-i pentru Reese. Apoi vine partea mea, care nu-i cine ştie ce.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti, spuse Rita, indiferentă.

— Eu da, strigă Benteley. *Fereşte!*

Eleanor se mişcase deja. În picioare, ca o pisică silenţioasă, înşfăcă lumânarea de aluminiu şi răsuci tubul de flacără bolborositoare în faţa Ritei.

Cu o lovitură, Benteley îndepărtă lumânarea; zornăind metalic, aceasta se rostogoli de pe masă pe podea. Fără un sunet, Eleanor lunecă prin jurul mesei către Rita O'Neill. Fata stătea frecându-şi neajutorată ochii. Părul ei negru şi pielea ardeau; mirosul acru de carne arsă umplea aerul mohorât al barului. Eleanor smuci mâna fetei. Între degete îi scânteia ceva, un ac de cravată, zimţat, care se ridică repede către ochii Ritei. Benteley o îmbrânci pe Eleanor; ea se agăţă de el, cu disperare, zgâriind şi împungând orbeşte cu acul până când bărbatul reuşi să se desprindă. Cu ochii verzi sălbatici şi împăienjeniţi, se răsuci şi dispăru în umbrele negre ale încăperii.

Benteley se întoarse repede către Rita O'Neill.

— Sunt teafără, spuse Rita printre dinţii încleştaţi. Mulţumesc. Lumânarea s-a stins şi acul nu m-a nimerit. Mai bine încearcă s-o prinzi.

Cei din jur săriseră de pe scaune şi se agitau în toate părţile. Eleanor se făcuse deja nevăzută prin coridor. Un îngrijitor medical MacMillan se rostogoli eficient din compartimentul pentru cazuri de urgenţă, către masă. Împinse rapid toată lumea îndărăt, printre ei şi pe Benteley.

— Du-te, spuse Rita, răbdătoare, acoperindu-şi faţa cu mâinile, cu coatele pe masă. Ştii unde se duce. Încearcă s-o opreşti. Ştii ce-o aşteaptă.

Benteley părăsi barul. Coridorul era pustiu. Începu să alerge către ascensorul de coborâre. O clipă mai târziu, ieşi la nivelul de la sol al staţiunii. Ici-colo, mai zăreai câte-un om. La capătul

îndepărtat al coridorului întrezări o fulgerare de verde şi roşu; alergă într-acolo. Dădu un colţ... şi se opri încremenit.

Eleanor Stevens şi Reese Verrick se aflau faţă-n faţă.

— Ascultă-mă, spunea ea. Nu înţelegi? *E singura cale.* Vocea i se ascuţi într-o panică stridentă. Reese, pentru numele lui Dumnezeu, crede-mă. Ia-mă înapoi! Îmi pare rău, n-am să mai fac. Te-am părăsit, dar n-am s-o mai fac. Îţi aduc asta, nu-i aşa?

Verrick îl zări pe Benteley. Zâmbi uşor şi întinse mâna să apuce strâns încheietura lui Eleanor cu degetele sale ca de fier.

— Suntem din nou împreună. Toţi trei.

— N-ai înţeles, îi spuse Benteley. Ea n-a vrut să te trădeze. Îţi este pe de-a-ntregul loială.

— Nu sunt de părere, spuse Verrick. Nu face nici doi bani. Este perfidă, copilăroasă. Nu-i bună de nimic.

— Atunci dă-i drumul.

Verrick stătu pe gânduri.

— Nu, spuse în sfârşit. N-am să-i dau drumul.

— Reese, se văită ea. Ţi-am spus cum poţi s-o faci. Nu înţelegi? O poţi face acum. Eu am făcut-o cu putinţă. Ia-mă înapoi, te rog ia-mă înapoi!

— Da, admise Verrick. Pot s-o fac. Dar îmi dădusem deja seama şi singur.

Benteley păşi cu iuţeală între ei. Dar nu destul de iute, de data aceasta.

— Ted! strigă Eleanor. Ajută-mă!

Verrick o luă aproape pe sus şi o smuci trei paşi mari către un orificiu de acces. Dincolo de balonul transparent se întindea suprafaţa moartă, sumbră, a Lunii. Verrick ridică fata care ţipa şi se zbătea şi, cu un brânci scurt, o aruncă de-a buşilea afară din balon.

Benteley rămase paralizat, urmărindu-l pe Verrick cum se îndepărtează de orificiu. Fata se poticni şi căzu în sfărâmăturile şi grămezile de piatră îngheţată, cu braţele zbătându-i-se, respiraţia un nor îngheţat atârnându-i de nas şi gură. Încercă să se ridice în picioare; trupul i se întoarse pe jumătate cu faţa deformată, ochii ieşindu-i din orbite. O clipă imploratoare se târî ca o insectă terciuită către Benteley, cu mâinile bâjbâind, încleştându-se fără folos.

Atunci pieptul şi cavitatea viscerală îi explodară. Bărbatul închise ochii când masa în expansiune de organe sfâşiate ţâşni în vidul suprafeţei lunare, precum şfichiuirea unui bici, o

explozie de fragmente organice care se solidificară imediat în cristale sfărâmicioase. Se terminase. Fata era moartă.

Amorţit, Benteley îşi încleştă mâna pe armă. Oameni alergau pe coridor; o sirenă de alarmă li se tânguia jalnic în urechi. Verrick rămăsese nemişcat, fără expresie.

Shaeffer smulse cu o lovitură explozonul din mâna înţepenită a lui Benteley.

— N-are nici un rost – acum e moartă. E moartă!

— Da, ştiu, dădu Benteley din cap.

Shaeffer se aplecă să ridice arma.

— Asta rămâne la mine.

— Nimeni n-o să-i facă nimic, spuse Benteley.

— Este legal, încuviinţă Shaeffer. Nu era clasificată.

Benteley se îndepărtă. Ca prin ceaţă, îşi găsi drumul către rampa din direcţia infirmeriei. În jurul lui pluteau imagini ale fetei moarte, amestecate cu chipul arzând al Ritei şi oroarea rece şi fără viaţă a suprafeţei Lunii. Se împiedică de rampa de urcare şi porni în sus.

În spatele lui sunară paşi şi o răsuflare grea, aspră. Rampa se cutremură sub o greutate enormă. Verrick venise după el.

— Stai o clipă, Benteley. Te însoţesc. Am un aranjament pe care vreau să-l discut cu Cartwright; o tranzacţie, o afacere care cred că-l va interesa.

***

Verrick aşteptă până când judecătorul Waring, bodogănind şi fâţâindu-şi scaunul, se aşeză în sfârşit. De cealaltă parte a mesei, Cartwright şedea cu spatele drept, alb la faţă, încă nerevenindu-şi din şoc.

— Ce face nepoata ta? întrebă Verrick.

— O să fie bine, spuse Cartwright. Mulţumită lui Benteley.

— Da, fu Verrick de acord. Întotdeauna am fost de părere că Benteley are ceva special. Ştiam că este un om de acţiune atunci când este necesar. Eleanor a vrut să-i distrugă faţa?

— Da... O pot repara cu o antigrefă. Nu i-a nimerit ochii; pielea şi părul sunt atinse. Ţinta fuseseră ochii.

Benteley nu-şi putea desprinde privirea de pe Verrick. Acesta părea calm şi stăpân pe sine. Răsuflarea îi revenise la normal; faţa avea un aspect cenuşiu, pătat, dar mâinile nu-i mai tremurau. Era ca şi cum şi-ar fi recăpătat puterile după o orgie de pasiune sexuală, un spasm de eliberare totală, scurt şi copleşitor.

— Ce doreşti? îl întrebă Cartwright. Se întoarse către judecător. Nu ştiu despre ce este vorba acum.

— Nu, încuviinţă Waring, indispus. Ce este, Reese? La ce te gândeşti?

— Am vrut să fiţi aici, îi spuse Verrick. Am o propunere de făcut lui Cartwright. Vreau să o ascultaţi până la capăt şi să vedeţi dacă este legală. Scoase la iveală explozonul imens şi-l puse pe masă, în faţa lui. Am ajuns într-un impas. Cred că toată lumea va fi de acord. Nu mă poţi omorî, Leon. Nu sunt un asasin; ar fi o crimă şi ai fi răspunzător. Sunt aici ca musafir.

— Eşti binevenit, spuse Cartwright, fără inflexiuni, neluându-şi ochii de la el.

— Am venit aici ca să-l omor pe Benteley, dar nu pot. Impas. Impas pe toată linia; tu nu mă poţi omorî, eu nu pot să-i omor pe Benteley, şi nu te pot omorî pe tine.

Tăcere.

— Sau pot? reflectă gânditor Verrick. Îşi examină explozonul. Cred că poate am s-o fac.

Judecătorul Waring vorbi dezgustat.

— Ai ieşi din Jocul-M pentru tot restul vieţii. Asta este o mare prostie. Ce-ai să câştigi?

— Plăcere. Satisfacţie.

— Va fi o satisfacţie să-ţi pierzi cartela-putere? întrebă judecătorul.

— Nu, admise Verrick. Dar îmi rămân cele trei Coline. Ele nu vor fi afectate.

Cartwright nu se clinti. Dădu uşor din cap, urmărind firul raţionamentului lui Verrick.

— Cel puţin tu ai ieşi viu din chestia asta. Ceea ce ar fi un mare avantaj faţă de mine, nu-i aşa?

— Întocmai, încuviinţă Verrick. N-aş fi Maestru al Jocului, dar nici tu n-ai mai fi. Sticla ar trebui să zvâcnească din nou.

Shaeffer intră în cameră. Aruncă o privire spre Waring şi se aşeză.

— Leon, i se adresă lui Cartwright, este un buf din partea lui. Fata i-a dat ideea, înainte ca el s-o omoare. Nu intenţionează să te ucidă. Vrea să te sperie… Ochii reci ai lui Shaeffer scânteiară. Interesant.

— Ştiu, spuse Cartwright. O să mă pună să aleg: Moartea sau un *aranjament*. Care-i aranjamentul, Reese?

Verrick băgă mâna în buzunar şi scoase cartela-putere.

— Un schimb, spuse. Cartela ta pentru a mea.

— Ceea ce te-ar face Maestru al Jocului, observă Cartwright.

— Şi tu vei rămâne în viaţă. Vei ieşi cu viaţă din toată această situaţie. Eu ies cu statutul de Maestru al Jocului. Impasul este spulberat.

— Şi atunci îl vei avea pe Benteley, observă Cartwright.

— Exact, răspunse Verrick.

Cartwright se întoarse către Shaeffer.

— Dacă refuz, mă va omorî?

Shaeffer rămase tăcut o bună bucată de vreme.

— Da, spuse într-un târziu. Te va omorî. Nu va pleca de aici fără să te fi omorât sau să-l fi obţinut pe Benteley. Dacă nu faci schimbul, te va pulveriza şi-şi va preda cartela. Dacă îl faci, îl va avea din nou pe Benteley. Oricum ar fi, îl va avea pe unul din voi. Ştie că nu vă poate avea pe amândoi.

— Pe care l-ar prefera? întrebă Cartwright, cu interes.

— Ar prefera să-l aibă pe Benteley. A ajuns la punctul în care te respectă; aproape te admiră. Şi trebuie să-l aibă pe Benteley din nou sub control.

Cartwright se scotoci prin buzunare până-şi găsi pacheţelul de cartele-putere. Le răsfoi fără grabă.

— Este legal? îl întrebă pe judecătorul Waring.

— Puteţi face schimbul, spuse acesta morocănos. Lumea le vinde şi le cumpără tot timpul.

Benteley se ridică pe jumătate. Neputincios, făcu un gest cu mâna.

— Cartwright, chiar ai de gând...

— Stai jos şi nu te mai foi, se repezi Waring mânios. N-ai nici un cuvânt în toate astea.

Cartwright găsi cartela corectă, o verifică şi o aşeză pe masă.

— Uite-o pe-a mea.

— Eşti de acord cu schimbul?

— Întocmai.

— Înţelegi ce înseamnă asta? Renunţi, legal, la poziţia ta. O dată cu cartela, pierzi totul.

— Ştiu, răspunse Cartwright. Înţeleg legea.

Verrick se întoarse cu faţa la Benteley. Cei doi se priviră un moment, nici unul dintre ei nerostind un cuvânt. Apoi Verrick mormăi:

— S-a făcut.

— Stai aşa, spuse Benteley, cu gura încleiată. Pentru numele lui Dumnezeu, Cartwright, nu poţi, chiar aşa, pur şi simplu, să... Se opri, cu sentimentul inutilităţii. Ştii ce-mi va face, nu-i aşa?

Cartwright nu-l băgă în seamă; îşi punea pacheţelul de cartele-putere înapoi în buzunarul hainei.

— Haide, spuse către Verrick. Hai să terminăm cu asta, ca să mă pot duce jos, să văd cum îi merge Ritei.

— Bine, rosti Verrick. Întinse mâna şi ridică de pe masă cartela-putere a lui Cartwright. Acum sunt Maestru al Jocului.

Mâna lui Cartwright ieşi din buzunar. Cu explozonul lui mic, vechi de când lumea, îl împuşcă pe Reese Verrick direct în inimă. Cu degetele încă încleştate pe cartela-putere, Verrick alunecă în faţă şi căzu cu corpul pe masă, cu ochii larg deschişi şi gura strâmbată a mirare.

— Este legal? îl întrebă Cartwright pe bătrânul judecător.

— Da, recunoscu admirativ Waring. Absolut. Dădu din cap, solemn. Vei pierde, desigur, pachetul acela de cartele pe care-l ai.

— Îmi dau seama, spuse Cartwright. Le aruncă înspre judecător. Îmi place aici în staţiune. Este prima dată când mă aflu şi eu într-o staţiune modernă de odihnă. De-abia aştept să stau la soare fără nici o grijă. Sunt bătrân şi obosit.

Benteley se relaxă din tot trupul.

— E mort. S-a terminat.

— Oh, da, încuviinţă Cartwright. S-a terminat definitiv. Se ridică în picioare. Acum putem merge jos să vedem cum se simte Rita.

CAPITOLUL 17

Când Benteley şi Cartwright intrară în infirmerie, Rita O'Neill era în picioare.

— Sunt teafără, spuse ea răguşită. Ce s-a întâmplat?

— Verrick a murit, rosti Benteley.

— Da, s-a terminat cu totul, adăugă Cartwright. Se duse la fată şi sărută halo-ul palid şi translucid care era bandajul ce-i acoperea chipul. Ţi-ai pierdut din păr.

— O să crească, spuse Rita. E mort, cu-adevărat? Se aşeză nesigură pe o masă medicală lucitoare. L-ai omorât şi ai scăpat cu viaţă?

— Am scăpat cu totul în afară de cartela mea putere, răspunse Cartwright. Îi explică ce se întâmplase. Acum nu mai există un Maestru al Jocului. Sticla va trebui făcută să zvâcnească din nou. O să ie ia o zi sau două ca să regleze mecanismul. Rânji crispat: Ar trebui să ştiu, doar am lucrat destul la el.

— Este greu de crezut, zise Rita. Parcă de când mă ştiu a existat întotdeauna un Reese Verrick.

— Şi totuşi este adevărat. Cartwright căută prin buzunare şi scoase un carneţel cu colţurile îndoite. Îşi însemnă ceva şi-l închise. S-a terminat cu totul în afară de Herb Moore. El ne mai pune încă probleme. Nava nu a aterizat deocamdată şi Pelling este pe undeva prin zonă, cam la vreo câteva sute de mii de kilometri de Discul de Flacără. Ezită, apoi continuă: De fapt, monitorul telecomunicaţionai spune că Moore a ajuns la nava lui Preston şi a pătruns înăuntru.

Urmă o tăcere plină de nelinişte.

— Ne-ar putea distruge nava? întrebă Rita

— E foarte uşor, răspunse Benteley. Şi în acelaşi timp ar putea distruge o bună bucată din Disc.

— Poate John Preston îi va face ceva, sugeră fata cu speranţă în glas.

— În parte, asta depinde de următorul Maestru al Jocului, sublinie Benteley. Un fel de echipă de lucru ar trebui să facă drumul până acolo şi să-ncerce să-l încercuiască pe Moore. Corpul sintetic se va deteriora; ar trebui să fim în stare să-l distrugem într-un fel sau altul.

— Nu după ce a ajuns la Preston, spuse Cartwright mohorât.

— Eu zic că ar trebui să vorbim cu următorul Maestru al Jocului despre asta, insistă Benteley. Moore va fi o ameninţare pentru sistem.

— Şi-ncă cum.

— Crezi că următorul Maestru al Jocului va fi de acord?

— Cred că da, încuviinţă Cartwright, mai ales că tu eşti următorul. Asta presupunând că mai ai cartela-putere pe care ţi-am dat-o.

Benteley avea cartela. Incredul, o scoase din buzunar şi o examină. Cartela îi căzu printre degetele tremurătoare; o lovi pe muchie, ceea ce o făcu să zboare înapoi în sus.

— Vrei să cred una ca asta?

— Nu, nu în următoarele douăzeci şi patru de ore. Bărbatul întoarse cartela pe cealaltă parte şi o studie, centimetru cu centimetru. Cartela-putere arăta ca oricare alta; aceeaşi formă şi mărime, culoare şi textură.

— De unde naiba o ai?

— Proprietarul iniţial a considerat că cinci dolari este un preţ bun pentru ea, având în vedere condiţiile pieţei. Am uitat cum îl chema.

— Şi ai purtat-o tot timpul cu tine?

— Am purtat cu mine un pachet întreg, răspunse Cartwright. Cu asta am mers în pierdere, dar am vrut să fiu sigur că o vei accepta. Şi vroiam să fiu sigur că este o tranzacţie legală, valabilă. Nu un împrumut, ci o vânzare în toată regula, de felul celor care se fac tot timpul.

— Dă-mi răgaz să-mi vin în fire. Benteley reuşi să-şi vâre cartela înapoi în buzunar. Este cu-adevărat legal?

— Da, spuse Cartwright. Vezi să n-o pierzi.

— Atunci înseamnă că ai elaborat un sistem de previziune. Ceea ce caută toată lumea. Aşa ai ajuns să fii Maestru al Jocului!

— Ceea ce am făcut, recunoscu Cartwright, a fost să umblu la mecanismul Sticlei. În decursul vieţii mele, am avut acces în sala din Geneva de vreo mie de ori. Şi i-am orientat mecanismul în direcţia dorită de mine. Nu puteam prezice mişcarea următoare, aşa că am făcut ceea ce urma logic. Am aranjat numerele cartelelor-putere pe care le putusem cumpăra, astfel încât ele să constituie următoarele nouă zvâcniri. Dacă stai o clipă să te gândeşti, eu am ajuns Maestru al Jocului pe propria mea cartelă-putere, nu cu una cumpărată. Ar fi trebuit să mă descurc mai bine; asta mă trădează dacă cineva ar sta să analizeze situaţia pe îndelete.

— Acum cât timp ai început să lucrezi la asta? întrebă Benteley.

— Încă de când eram tânăr. Ca toţi ceilalţi, am căutat un sistem imbatabil prin care să pot prevedea zvâcnirile. Am studiat toate lucrările despre construcţia Sticlei, principiul lui Heisenberg, tot ce era legat de întâmplare şi previziune, cauză şi efect. Am intrat acolo ca reparator general de echipament electronic. Când aveam vreo treizeci şi cinci de ani, am lucrat la Sticlă în Geneva, chiar la comenzile fundamentale. Pe vremea aceea începusem să-mi dau seama că nu puteam prezice nimic. Nimeni nu putea. Principiul Nesiguranţei există cu adevărat; deplasarea particulelor subatomice pe care se bazează zvâcnirile este dincolo de calculele omeneşti.

— Şi asta era etic? întrebă Benteley. Asta ne ia toate şansele, nu-i aşa?

— Am jucat jocul ani de-a rândul, spuse Cartwright. Cei mai mulţi îl joacă toată viaţa. Atunci am început să-mi dau seama că regulile erau astfel stabilite încât să nu poţi să câştigi. Cine vrea să joace un astfel de joc? Pariem împotriva casei, şi casa câştigă întotdeauna.

— Asta-i adevărat, fu de acord Benteley. După un timp, adăugă: Nu, n-are nici un rost să joci un joc aranjat. Dar care este răspunsul? Ce faci când descoperi că regulile sunt astfel stabilite încât să nu câştigi?

— Faci ce am făcut eu: stabileşti tu reguli noi şi joci după ele. Reguli prin care toţi jucătorii să aibă aceeaşi şansă. Iar Jocul-M nu-ţi dă această şansă. Jocul-M, întregul sistem de clasificare, este măsluit împotriva noastră. Aşa încât mi-am spus, ce fel de reguli ar fi mai bune? M-am aşezat şi am lucrat la ele. Iar de atunci am jucat în funcţie de ele, ca şi cum ar fi fost deja în vigoare. Şi m-am alăturat Societăţii Preston.

— De ce?

— Deoarece Preston a citit printre reguli. El şi-a dorit ce am dorit şi eu, un joc în care toată lumea să aibă şansă de câştig. Nu că m-aş aştepta ca fiecare să plece cu un trofeu la fel de mare când jocul ia sfârşit. Nu am intenţia să împart câştigurile în părţi egale. Dar sunt de părere că fiecare trebuie să-şi aibă şansa lui la aceste câştiguri.

— Atunci ştiai că ai devenit Maestru al Jocului încă dinainte ca ei să vină să te anunţe.

— Am ştiut cu săptămâni înainte. „Aranjasem” Sticla ultima dată când fusesem chemat s-o repar. De fiecare dată când am

lucrat la mecanism, l-am „aranjat” puţin câte puţin. Ultima dată am putut obţine controlul deplin. În acest moment nu mai funcţionează deloc la întâmplare. L-am pregătit pe ani înainte... Dar acum nu va mai fi necesar. La vremea aceea n-aveam pe nimeni care să ia funcţia în primire.

— Şi ce-ai să faci acum? întrebă Benteley. Nu vei mai putea deţine puterea.

— V-am spus, am de gând să mă retrag. Rita şi cu mine am muncit atât, încât n-am mai avut timp să ne distrăm. Îmi voi petrece restul zilelor stând la soare în vreo staţiune modernă de odihnă, ca aceasta. De-abia aştept să dorm, să meditez, să tipăresc broşuri.

— Ce fel de broşuri?

— „Asupra îngrijirii şi întreţinerii Echipamentelor Electronice”, spuse Cartwright. Specialitatea mea.

Rita vorbi şi ea:

— Ai aproximativ douăzeci şi patru de ore, Ted. Pe urmă vei fi Maestru al Jocului. Te afli unde s-a aflat şi unchiul meu acum câteva zile. Îi vei aştepta să vină să te anunţe. Ce moment a mai fost şi acela, când i-am auzit aterizând pe acoperiş... Şi maiorul Shaeffer a intrat bocănind, cu servieta lui.

— Shaeffer ştie, spuse Cartwright. El şi cu mine am pus-o la cale înainte ca eu să-ţi dau cartela.

— Atunci Corpul va respecta zvâcnirea?

— Corpul te va respecta pe tine, răspunse încetişor Cartwright. Va fi o sarcină foarte importantă. Acum se-ntâmplă multe. Stelele se deschid precum trandafirii. Discul este acolo... un punct până la care drumul s-a scurtat la jumătate. Întregul sistem se va schimba.

— Crezi că poţi face faţă? îl întrebă Rita pe Benteley.

— Cred că da, răspunse bărbatul dus pe gânduri. Am vrut să ajung undeva de unde să pot face schimbări; şi iată-mă. Brusc, izbucni în râs. Sunt, probabil, prima persoană care se află sub jurământ faţă de sine însăşi. Sunt şi protector şi serv în acelaşi timp. Am drept de viaţă şi de moarte asupra mea însumi.

— Poate, spuse impresionat Cartwright, asta s-ar putea să prindă. Sună ca un jurământ frumos, pentru mine. Tu îţi asumi deplina responsabilitate pentru protecţie, dar şi pentru îndeplinirea muncii. Nu răspunzi în faţa nimănui, în afară de propria ta... conştiinţă. Ăsta-i cuvântul corect?

Maiorul Shaeffer intră grăbit în cameră.

— Ăsta-i cuvântul corect, din câte spun benzile de istorie. Am informaţii. Monitorul telecomunicaţional ne-a transmis un raport final asupra lui Moore.

Le fu necesar un moment ca să reacţioneze. După care, Cartwright răspunse:

— Final?

— Cei de la telecomunicaţii au urmărit corpul sintetic până în punctul în care a pătruns în nava lui Preston; asta ştiaţi. A pătruns în navă, a vorbit cu Preston şi a început să cerceteze maşinăria care-l menţine în viaţă. În acel moment transmisia s-a întrerupt.

— S-a întrerupt? De ce?

— După părerea tehnicienilor de la reparaţii, trupul sintetic s-a detonat. Moore, nava, John Preston şi maşinăria sa s-au prefăcut în cenuşă. O imagine vizuală directă a fost deja interceptată de astronomii planului interior.

— Bomba a fost declanşată de vreun fel de câmp? întrebă Benteley. Situaţia era extrem de critică.

— Imaginea l-a arătat pe Moore deschizând deliberat pieptul lui Pelling şi scurtcircuitând firele bombei. Shaeffer dădu din umeri. Ar fi interesant să aflăm motivul. Eu zic să trimitem mai bine o echipă, să vedem ce poate fi reconstituit. N-am să pot dormi liniştit până nu cunosc întreaga poveste.

— Sunt de aceeaşi părere, încuviinţă Benteley.

Cartwright scoase carneţelul său cu coperte negre. Cu o expresie uimită pe faţa lui brăzdată, îmbătrânită, bifă şi ultimul punct, după care puse carneţelul înapoi în buzunar.

— Deci s-a sfârşit şi cu asta. Putem cerceta cenuşa mai târziu; acum avem altele la care să ne gândim. Îşi examină ceasul greu de buzunar. Nava trebuie să aterizeze în curând. Dacă toate sunt în regulă, din clipă-n clipă Groves va pune piciorul pe Discul de Flacără.

***

Discul era mare. Jeturile de frânare protestară ascuţit când se întâlniră cu îmbrăţişarea crescândă a gravitaţiei. Fulgi de vopsea metalică plutiră în jurul lui Groves; un indicator se deformă şi undeva, în cabină, un circuit de alimentare plesni.

— Ne vom prăbuşi din clipă-n clipă, se auzi vocea hârâită a lui Konklin.

Groves întinse mâna şi stinse lumina de deasupra capetelor lor. Cabina de control se cufundă în întuneric.

— Ce naiba, începu Konklin. Şi atunci văzu.

De pe ecranul din faţă se desprindea o lumină blândă, un foc palid, rece, care scânteia într-o plăcută fosforescenţă umedă peste trupurile lor şi peste aparatura de control. Nu se vedeau nici stele, nici hăul negru al spaţiului; imensa faţă a planetei crescuse până umpluse totul. Discul de Flacără se întindea direct dedesubtul lor. Lungul zbor se terminase.

— Straniu, murmură Konklin.

— Asta este ceea ce a văzut Preston.

— Ce este? Vreun fel de algă?

— Nu, nu în adâncurile spaţiului. Probabil minerale radioactive.

— Unde-i Preston? întrebă Konklin. Credeam că nava lui ne va conduce tot drumul.

Groves ezită, apoi răspunse cu jumătate de glas:

— Acum aproape trei ore, contoarele mele au înregistrat o explozie termonucleară. Poate la cincisprezece mii de kilometri depărtare de noi. De la explozie, nava lui Preston nu s-a mai văzut pe indicatoarele gravitaţionale. Deşi, bineînţeles, cu Discul atât de aproape, o masă infimă ca aceea ar putea să nu...

Jereti apăru şi el, în grabă, în cabina de control. Văzu ecranul şi rămase ţintuit locului.

— Doamne Sfinte! Asta este!

— Este noua noastră casă, spuse Konklin. Mare, nu-i aşa?

— Ce emite lumina aceea ciudată? Parcă am fi la o şedinţă de spiritism. Sunteţi siguri că-i o planetă? Poate că în realitate este un balaur spaţial. Nu cred că mi-ar plăcea să trăiesc prin preajma vreunuia, oricât ar fi el de mare.

Konklin părăsi cabina şi parcurse în viteză coridorul vibrând, cu ecouri de tunet. Tăcuta fosforescenţă verde părea să-l urmeze, coborând rampa şi ajungând cu el la nivelul principal.

La uşa cabinei sale, bărbatul se opri şi rămase locului, ascultând.

Jos, în cală, se împachetau puţinele lor lucruşoare. Tigăi şi crătiţi, aşternuturi, merinde, haine, erau strânse toate la un loc. Un murmur de voci emoţionate, potolite, se filtra pe deasupra vuietului jeturilor de frânare. Gardener, fochistul, începea să împartă costume Dodds de presiune şi căşti.

Konklin împinse uşa cabinei şi intră.

Mary ridică repede privirea.

— Am ajuns?

— Nu chiar. Sunteţi cu toţii gata să păşiţi în noua noastră lume?

Mary arătă spre grămada lor de obiecte.
— Împachetez.
Konklin râse.
— Tu şi toţi ceilalţi... Puneţi lucrurile înapoi la locul lor; o să locuim aici până vor fi gata domurile subterane.
— Oh, spuse Mary. Ruşinată, începu să care lucrurile înapoi în sertare şi rafturi şi dulapuri. Şi n-o să întemeiem un fel de... colonie?
— Ba sigur că da. Konklin lovi cu palma peretele etanş de deasupra umărului său. Iat-o chiar aici.
Fata zăbovi, cu braţele pline de haine.
— Bill, va fi frumos, nu-i aşa? Adică o să fie greu la început, dar mai târziu n-o să fie aşa de rău. O să trăim mai mult sub pământ, cum fac cei de pe Uranus şi Neptun. Destul de plăcut, nu-i aşa?
— O să ne descurcăm bine. Konklin îi luă blând hainele din mână. Hai să mergem jos în cală şi să ne luăm câte un costum Dodds de la Gardener.
Janet Sibley îi salută nervoasă şi vibrând de emoţie.
— Nu încap în costumul meu, gâfâi ea. E prea mic!
Konklin o ajută să-şi închidă fermoarul costumului din material blindat.
— Nu uitaţi, pentru numele lui Dumnezeu, când aţi ieşit afară fiţi atente să nu vă împiedicaţi şi să cădeţi. Astea-s costume de tip vechi. Le puteţi găuri de o piatră ascuţită şi-ntr-o secundă aţi murit.
— Cine va pune primul piciorul pe planetă? întrebă Mary în timp ce trăgea încet fermoarul costumului voluminos. Căpitanul Groves?
— Cine o să fie cel mai aproape de trapa de ieşire.
— Poate că voi fi eu acela, se auzi vocea lui Jereti, care intră în încăpere, înşfăcând un costum. Poate voi fi eu primul om care a pus piciorul pe Discul de Flacără.
Când sirenele de aterizare prinseră viaţă, urlând, ei încă îşi mai prindeau costumele şi stăteau de vorbă în grupuri mici, nervoase.
— Ţineţi-vă bine! strigă Konklin, acoperind larma asurzitoare. Apucaţi-vă de ceva şi puneţi-vă costumele în funcţiune!
Nava începu aterizarea cu un impact care-i azvârli pe toţi de colo-colo, ca pe o grămadă de frunze moarte. Alimentele şi obiectele personale se împrăştiară peste tot; carcasa navei se

răsuci parcă, protestând violent. Jeturile de frânare gemură şi se luptară să încetinească nava care se înfigea precum un plug în suprafaţa tare ca de gheaţă a planetei. Luminile pâlpâiră şi se stinseră. În întuneric, mugetul jeturilor şi ţipătul strident, rănind urechile, al metalului în contact cu roca îi asurzeau până la paralizie pe pasagerii împrăştiaţi.

Konklin fu azvârlit peste un maldăr de aşternuturi. Crătiţi şi oale se prăvăliră peste el; în întuneric, se luptă să se ridice, până când degetele i se încleştară de un suport al carcasei.

— Mary! strigă el. Unde eşti?

În bezna de lângă el, o auzi mişcându-se.

— Sunt aici, răspunse ea slab. Cred că mi-a crăpat casca; pierde aer.

Konklin o prinse de mână.

— Eşti în siguranţă.

Nava se mai mişca încă, un infern de zgomote şi de metal scrâşnind care încetini treptat, până când se opri, împotriva voinţei sale, încă nesigură. Luminile pâlpâiră din nou, se aprinseră pentru câteva clipe, după care dispărură iarăşi. Undeva se auzea cum picură apă, încet şi monoton. În josul coridorului trosnea un foc, printre grămezile de pachete cu hrană ce se prăvăliseră dintr-un dulap.

— Stingeţi focul, ordonă Groves.

Cu un stingător, Jereti îşi croi nesigur drum prin coridor.

— Cred că am ajuns, spuse tremurat, în timp ce stingea focul. Vocea îi vibra slab în difuzoarele din căşti.

Cineva aprinse o lanternă.

— Carcasa a rezistat, cred, spuse Konklin. Nu se aud scurgeri importante.

— Hai să ieşim, rosti aţâţată Mary. S-o vedem.

Groves era deja la trapa de ieşire. Rămase aşteptând ca o stană de piatră, până când toţi se strânseră în jurul lui şi atunci începu să deschidă manual zăvoarele masive.

— Nu avem curent, explică el. S-au rupt nişte fire.

Uşa alunecă într-o parte. Aerul ieşi afară cu un şuierat şi Groves păşi înainte, cu ochii mari şi fără un cuvânt. Ceilalţi se înghesuiră pe rampă în spatele lui; o clipă, toţi rămaseră temători şi sfioşi. Apoi, în grup compact, coborâră.

La jumătatea rampei, Mary îşi pierdu echilibrul şi Jereti se opri să o sprijine. Primul atinse suprafaţa solului unul dintre muncitorii opticieni japonezi. Sprinten, se lăsă să alunece peste

marginea rampei, lăsându-se pe roca îngheţată bocnă, cu faţa emoţionată în casca lui rotundă.

Zâmbindu-le şugubăţ, le făcu semn să vină.

— E O.K., strigă. Nu se vede nici picior de monstru.

Mary rămase locului.

— Uitaţi-vă, şopti. Uitaţi-vă la fosforescenţă.

Planeta era o câmpie întinsă de lumină verde. Oriunde întorceai privirea, vedeai strălucirea slabă, constantă, de culoare gingaşă şi difuză, peste roci şi bolovani, pe sol. În această fosforescenţă verde, catifelată, grupul de bărbaţi şi femei părea un pâlc de siluete opace şi stranii, coloane negre de metal şi plastic păşind în jos stângace, cu ezitări.

— Şi tot timpul ăsta a fost aici, spuse Jereti minunându-se. Şi nimeni care s-o privească. Lovi cu piciorul în piatra îngheţată. Suntem primii care păşim pe acest tărâm.

— Poate că nu, spuse Groves, pe gânduri. La asolizare am văzut ceva. Am încercat să mă apropii cât mai mult fără să ne ciocnim. Îşi desprinse arma puternică de pe umăr. Preston credea că Discul ar putea fi o oaie rătăcită a vreunui alt sistem.

***

Era o construcţie, un fel de structură odihnindu-se pe suprafaţa netedă din faţa lor. O sferă dintr-un metal mat, fără vreun ornament ori trăsătură distinctivă. Cristale verzi de gaz îngheţat treceau plutind pe lângă ei, ca suflate de vânt, pe când se apropiau, temători, de sferă.

— Cum naiba intrăm în chestia asta? întrebă Konklin.

Groves ridică arma.

— Nu văd altă cale, îi auziră vocea în căşti. Apăsă pe trăgaci şi plimbă ţeava într-un cerc lent. Materialul semăna cu oţelul inoxidabil. Pare a fi ieşit din mâna omului.

Konklin şi Groves se căţărară prin deschizătura încă sfârâind şi picurând. Pe când se lăsau în jos, către baza sferei, o bătaie surdă, ca de inimă, le ajunse la urechi. Se aflau într-o încăpere mare, plină de maşinării zumzăind. Rămaseră locului, privind în jur; aerul şuiera pe lângă ei.

— Astup-o, spuse Groves.

Împreună, reuşiră să acopere despicătura făcută de armă. Apoi se întoarseră să examineze bancul zbârnâitor de mecanisme şi încrengături de circuite.

— Fiţi bineveniţi, spuse blând o voce uscată, acoperită parcă de praf.

Se întoarseră dintr-o mişcare, cu arma pregătită.

— Nu vă fie teamă, continuă bătrânul. Nu sunt decât o altă fiinţă omenească, întocmai ca şi voi.
Cei doi parcă prinseseră rădăcini pe podeaua metalică.
— Doamne, Dumnezeule, spuse Groves, de-abia găsindu-şi cuvintele. Dar am crezut…
— Eu, spuse bătrânul, sunt John Preston.
Konklin simţi cum i se rostogoleşte un fior pe şira spinării. Dinţii începură să-i clănţăne.
— Spuneai că nava lui a fost distrusă. Uită-te la el; trebuie să aibă vreun milion de ani. Şi este în soluţia aia.
Ca şi cum ar fi încuviinţat, buzele subţiri ca hârtia se mişcară şi din difuzoarele mecanice, şoapta uscată se auzi din nou.
— Sunt foarte bătrân, spuse Preston. Sunt aproape complet surd şi paralizat. Gura i se strâmbă într-un zâmbet slab. Am artrită, după cum probabil ştiţi. Şi pe undeva, cândva, mi-am pierdut şi ochelarii. Aşa că nu vă pot desluşi foarte clar.
— Asta este nava ta? întrebă Konklin. Ai coborât aici înaintea noastră?
În veriga ce-i slujea drept sprijin, capul mult prea bătrân se mişcă în sus şi-n jos.
— Ne priveşte, spuse Groves. E înfricoşător. Nu este natural.
— De cât timp eşti aici? se adresă Konklin făpturii străvechi, smochinite, suspendată în baia nutritivă.
— Va trebui să mă scuzaţi, răspunse Preston. Nu pot coborî să dau mâna cu voi.
Konklin clipi.
— Cred că nu m-a auzit, spuse jenat.
— Reprezentăm Societatea Preston, rosti Groves, stângaci. Urmăm lucrările tale. Eşti…
— A fost o aşteptare îndelungată, îl întrerupse bătrânul. Mulţi ani obositori. Multe, multe zile lungi de singurătate.
— Ceva nu-i în regulă! izbucni Konklin. S-a întâmplat ceva cu el!
— Este surd şi orb.
Konklin înaintă către bancurile de maşinării.
— Asta nu-i o navă. Este altceva, asemănător unei nave, dar nu o navă. Cred…
— Vreau să vă vorbesc despre Discul de Flacără, îl întrerupseră cuvintele uscate, gâjâite, ale lui John Preston. Asta-i ceea ce mă interesează. Asta-i ceea ce consider important.
— Şi noi la fel, spuse Groves, deconcertat şi buimăcit.
Konklin examina febril suprafaţa interioară netedă a sferei.

— Nu are mecanisme de acţionare! Nu poate merge nicăieri! Are un fel de scut anti-grav, ca o geamandură de marcaj. Se îndepărtă, cu un salt, de mecanismele pe care le examina. Groves, asta-i o baliză! Încep să pricep.

— Trebuie să mă ascultaţi până la capăt, spunea Preston. Trebuie să vă vorbesc despre Disc.

— Trebuie să mai fie multe geamanduri din astea, spuse Konklin. Cea de aici trebuie să fi plutit prin spaţiu până ce s-a aşezat aici, atrasă de gravitaţia puternică. Trebuie să fie mii, şi toate identice.

Groves simţi că încet, încet înţelege totul.

— Am venit în contact cu o serie de geamanduri, nu cu o navă. Fiecare ne-a îndrumat către următoarea. Am urmat până aici o înşiruire de balize, pas cu pas.

— Faceţi ce vreţi, îi întrerupse vocea uscată, inexorabilă. Dar ascultaţi ceea ce vreau să vă spun.

— Taci din gură! strigă Konklin.

— Eu trebuie să rămân aici, spuse Preston, încet şi dureros, alegându-şi cuvintele cu o grijă infinită. Nu îndrăznesc să plec. Dacă aş...

— Preston, strigă Konklin sălbatic. Cât fac doi şi cu doi?

— Nu ştiu nimic despre voi, continuă şoapta.

— Repetă după mine! strigă Konklin. Mary avea un mieluşel alb, cu lâna ca zăpada!

— Opreşte-te, mârâi Groves în pragul isteriei. Ai înnebunit?

— Căutarea a fost lungă, hârâi monoton şoapta ofilită a lui Preston. Şi nu mi-a adus nimic. Absolut nimic.

Konklin se înmuie. Se îndreptă spre deschizătura pe care o tăiaseră în sferă.

— Nu este în viaţă. Aceea nu-i o baie nutritivă, ci un fel de substanţă volatilă, pe care este proiectată o imagine video. Benzi video şi audio sincronizate pentru a forma o copie. El a murit acum o sută cincizeci de ani.

Urmă o tăcere în care nu se auzea decât vocea uscată a lui John Preston, şoptind întruna.

Konklin destupă din nou deschizătura şi se strecură afară.

— Haideţi, le făcu semn celorlalţi. Haideţi înăuntru.

— Am auzit aproape totul în căşti, spuse Jereti în timp ce se căţăra în interiorul sferei. Despre ce este vorba? Ce naiba mai era şi prostia aia cu... Mary avea un mieluşel?

Văzu reproducerea lui John Preston şi vocea i se opri în gât. Ceilalţi se căţăraseră în urma lui, emoţionaţi, cu sufletul la gură.

Unul câte unul se opriră când îl văzură pe bătrân şi-i auziră cuvintele slabe, ofilite, şoptind în aerul din ce în ce mai rarefiat al sferei.

— Etanşeizaţi crăpătura, ordonă Groves când ultimul dintre muncitorii japonezi ajunse înăuntru.

— Este oare... începu Mary cu îndoială. Dar de ce vorbeşte astfel? Ca şi cum ar... recita.

Konklin puse mănuşa lui presurizată, rigidă, pe umărul fetei.

— Este doar o imagine. A lăsat sute de asemenea imagini, poate mii, împrăştiate prin spaţiu, de jur împrejurul acestui loc. Pentru a atrage navele şi a le conduce către Disc.

— Atunci e mort!

— A murit acum multă vreme, spuse Konklin. Dacă te uiţi la el, poţi să-ţi dai seama că a murit foarte bătrân. Probabil la câţiva ani după ce a găsit Discul. Ştia că într-o bună zi, nave vor veni în direcţia asta. A vrut să aducă una din ele aici, în lumea lui.

— Cred că n-a ştiut că va exista o Societate, spuse Mary cu tristeţe. Nu şi-a dat seama că cineva chiar *va căuta* Discul.

— Nu, consimţi Konklin. Dar ştia că vor fi nave care se vor îndrepta spre acest loc.

— Este într-un fel... o dezamăgire.

— Nu, o corectă Groves. Eu nu cred. Să nu-ţi pară rău de asta. Doar latura fizică a lui John Preston a murit, iar latura aceasta nu este cu adevărat importantă.

— Aşa este, spuse Mary. Se lumină la faţă. Din punctul acesta de vedere este minunat. Este ca un fel de miracol.

— Taci şi ascultă, zise blând Konklin.

Cu toţii păstrară tăcerea şi ascultară.

— Nu este o pornire nesăbuită, spunea imaginea veştedă a bătrânului. Cu ochii lui orbi privea grupul de oameni fără să-i vadă, fără să-i audă, fără să fie conştient de prezenţa lor. Se adresa, în schimb, unor ascultători de foarte departe, unor privitori din depărtări. Nu este un instinct brut care ne ţine ca pe ghimpi, mereu nemulţumiţi. O să vă spun eu ce este: este cel mai mare ţel al omului, dorul de a creşte, de a merge mai departe... nevoia de a găsi lucruri noi... de a se extinde. De a pune pasul pe tărâmuri noi, de a trăi noi experienţe, de a înţelege şi a trăi în evoluţie. De a se desprinde de monotonia fără sens, de a ţâşni înainte. De a nu se mai opri din zbor...